

DECEMBER 16., SZERDA

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

Göran Färm (S&D). - Tisztelt elnök úr! Az e heti ülések kezdetén Ön válaszolt egyik osztrák kollégám, Jörg Leichtfried kérdésére, amely a Lisszaboni Szerződés eredményeként a Parlamenthez csatlakozó új képviselőkre vonatkozott, illetve arra, hogy mindez mikor fog megtörténni. Ön azt a választ adta, hogy ez most a Tanácstól függ. Abban egyetérttek, hogy ezek a személyek teljes jogú képviselőként csatlakozzanak a Parlamenthez, de abban már nem vagyok biztos, hogy ugyanez-e a helyzet, ha megfigyelői státuszukról van szó, a teljes jogú tagságuk előkészítéseként.

Azt a döntést, amit nemrég hoztunk David Martin úrnak a saját belső szabályainkról szóló jelentésével kapcsolatban, én úgy értelmezem, hogy tulajdonképpen rögtön azután, hogy megválasztják őket és tagállamuk megerősíti ezt, lehetőségük van arra, hogy megfigyelőként megkezdjék tevékenységüket, továbbá mi, a Parlament magunk dönthetünk a megfigyelői státuszukkal kapcsolatos feltételekről.

Elnök úr! Meg tudná ezt vitatni az előadóval, Martin úrral, hogy a lehető legrövidebb időn belül megoldásra jussunk? Elfogadhatatlan lenne, ha az új képviselőknek, akiket már megválasztottak és akinek megválasztását már megerősítették a nemzeti hatóságok, hónapokig kellene várniuk, amíg elkezdhetik munkájukat. Sokan közülük azonnal el tudnák kezdeni a munkát.

Elnök. - Mint már mondtam, már érdeklődtem az Európai Tanács döntéséről, és az Alkotmányügyi Bizottságnak is figyelembe kell vennie és meg kell vizsgálnia a problémát. Még nem született végleges döntés az új helyek számáról, illetve arról, hogy milyen országból érkező személyek fogják elfoglalni azokat. Még nincs meg a végső döntés. Tudom, hogy ez az Európai Parlament döntése, de ez nem végleges, nem lehet egyszerűen megfigyelőket idehozni úgy, hogy nincs végleges döntés arról, hány megfigyelő érkezik, és hogy melyik országból. Tehát várunk kell. Gondolkodom ezen, nagyon fontosnak tartom ezt a kérdést.

Rebecca Harms (Verts/ALE). - (DE) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Egyetérttek azzal, hogy ez nagyon nehéz kérdés. Nem hiszem, hogy lehetetlen lenne megoldani, de képviselőcsoportom nevében azt szeretném elmondani a franciaországi megbeszélésekkel kapcsolatban, hogy elfogadhatatlannak tartjuk, hogy a megfigyelők – státuszuktól függetlenül – saját, nemzeti parlamentjük tagjai is maradjanak. Véleményünk szerint azoknak, akik megfigyelőként ide jönnek, le kell mondaniuk nemzeti mandátumukról.

Jean-Pierre Audy (PPE). - (FR) Tisztelt elnök úr! Az eljárási szabályzat 110. cikkével összhangban, azért gyűltünk itt össze, hogy egyrészt megvitassuk a svéd elnökség eredményeit – gratulálok Reinfeldt miniszterelnök úrnak, aki bátor, jól működő és eredményes elnökséget adott nekünk –, másrészt megvizsgáljuk az Európai Tanács december 10–11-i ülésének következtetéseit.

E témával kapcsolatban fel szeretném hívni a Bizottság elnökének a figyelmét – mivel a Bizottság a Szerződések és azok alkalmazásának őre – az Európai Unióról szóló szerződés 15. cikkének (6) bekezdésére, amelynek értelmében az Európai Tanács elnökének az Európai Tanács minden ülését követően jelentést kell benyújtania az Európai Parlamentnek.

Biztosnak látszik, hogy Van Rompuy úr, az Európai Tanács új elnöke nem csatlakozik hozzánk. Ezt nagyon sajnálom. 2009. december 1-jén történt hivatalba lépése óta erőteljes diplomáciai szerepet tölt be, de szerintem az első politikai lépésének annak kellett volna lennie, hogy idejön és bemutatkozik az Európai Parlamentnek. Az ő feladata lett volna, hogy most előadja az Európai Tanács 2009. decemberi 10–11-i ülésének következtetéseit.

Elnök. - Elnézést, hogy közbeszólók: az Európai Tanács elnöke, Van Rompuy úr és a Tanács soros elnöke, Reinfeldt úr megállapodott arról, hogy az elnökség ezen utolsó hónapja tekintetében még a régi elveket alkalmazzák. Ez a megállapodás még érvényben van. Az Európai Tanács elnöke, Van Rompuy úr 2010. január 1-jén veszi át hivatalát.

Jean-Pierre Audy (PPE). - (FR) Tisztelt elnök úr! Nem az állam- vagy kormányfők feladata, hogy a népek által ratifikált szerződések alkalmazásával foglalkozzanak.

Elnök. - Részletesebben elmagyarázom: az Európai Tanács elnökének, valamint a soros elnökséget képviselő, hivatalban levő miniszterelnöknek a meghívásáról és a velük folytatott munkáról a Parlament képviselőinek kell dönteniük. Azt is mi fogjuk eldönteni, hogy ki kap meghívást és milyen sorrendben. Arról is megállapodunk majd, hogy a két intézmény, az Európai Parlament és az Európai Tanács hogyan fog együtt dolgozni. Ezenkívül úgy vélem, még koraiak az észrevételei.

Ki kell dolgozni egy intézményközi megállapodást. Ebben az Európai Bizottság is részt vesz. De még korai erről beszélni. Nagyon fontos, hogy megfelelő egyensúlyt tartsunk fenn a jelenlegi elnökség és a jelenlegi kormányfő, valamint az Európai Tanács elnöke, Van Rompuy úr között. Az elnökségek folyamatosan változnak, míg az elnök ugyanaz marad, ugyanakkor együtt kell működnünk a kormányfőkkel is. Együttműködésre van szükség a kormányokkal, mivel jogalkotói szervként állandó kapcsolatot kell fenntartanunk az elnökség feladatát ellátó ország kormányával.

Ezenkívül az, ahogyan együtt fogunk dolgozni, és hogy kiket hívunk meg, szintén a mi döntésünk, amit természetesen az Európai Tanáccsal konzultálva kell meghoznunk. Erről megbeszéléseket fogunk tartani. De ez még nagyon korai lenne. Ugyanakkor Reinfeldt úr most be fog számolni az Európai Tanács az utóbbi hat hónapban végzett tevékenységéről. Van Rompuy úr nem vett részt ebben a munkában, mivel csak néhány hete nevezték ki, ezért e kérdésről nem tud vitát folytatni. Ez teljesen egyértelmű.

2. Végrehajtási rendelkezések (az eljárási szabályzat 88. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

3. A svéd elnökség mérlege - A 2009. december 10 és 11-i Európai Tanács következtetései (vita)

Elnök. - Melegen üdvözlöm körünkben Reinfeldt miniszterelnök urat, aki csaknem fél évig volt velünk a Tanács soros elnökeként. Üdvözlöm Barroso elnök urat is.

A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

- a Tanács nyilatkozata a svéd elnökség eredményeiről;
- az Európai Tanács jelentése és a Bizottság nyilatkozata a 2009. december 10–11-i Európai Tanács következtetéseiről.

Fredrik Reinfeldt, a Tanács soros elnöke. – Tisztelt elnök úr! Hálás vagyok a lehetőségért, hogy ismét, egy ilyen fontos pillanatban ismét szólhatok az Európai Parlamenthez.

Ezekben a percekben Koppenhágában, egy konferenciaközpontban 193 ország képviselői vitáznak, érvelnek, tárgyalnak egymással, hogy megpróbáljanak megfelelni emberek milliói elvárásainak szerte a világon. Még két nap, és véget ér az ENSZ klímakonferenciája. Hamarosan értékelhetjük a találkozót, amely döntő jelentőségű nem csak az EU, de az egész világ számára; amely döntő jelentőségű azok számára, akik a vízhiány miatt nem tudnak növényeket termesztetni; akik tornádók vagy árvizek következtében elveszítették otthonaikat; akik hiábavalóan építenek gátakat a tengervíz évről évre emelkedő szintje ellen.

Ha tudjuk, mi forog kockán, akkor miért olyan nehéz cselekedni? Azért mert félünk attól, hogy megváltozik az életmódunk? Pedig tudjuk, hogy ha tovább folytatjuk a világ erőforrásainak kiaknázását, a mostani életmódunk már nem lesz fenntartható és még drasztikusabb változásokkal kell szembenéznünk. Sokkal több vesztenivalónk van annál, mint a mindennapi kényelmünk.

Az éghajlatváltozás elleni küzdelem a svéd elnökség programjának mindvégig az egyik legfontosabb eleme volt, az Európai Tanács minden ülésén és az Unió legfontosabb partnereivel tartott minden csúcstalálkozón. Mint Önök is tudhatják, az Európai Tanács októberi ülésén átfogó felhatalmazást fogadtunk el arra vonatkozóan, hogy a klímátárgyalásokon megőrizzük az EU vezető szerepét. Megállapodtunk abban a hosszú távú célban, hogy 2050-ig 80–95 %-kal csökkentjük a kibocsátásokat, és megújítottuk a kibocsátások 30 %-os csökkentésére tett felajánlásunkat, ha mások is hasonló mértékű erőfeszítéseket tesznek. Megállapodtunk a kibocsátások csökkentésében a nemzetközi közlekedésben, és annak ellenére, hogy némi ellenállásba is ütköztünk, összegeket irányoztunk elő a fejlődő országokban az éghajlatváltozás elleni küzdelem céljából felmerülő globális finanszírozási szükségletekre. Múlt héten – hetekig tartó kétoldali

egyeztetést követően – újabb lépést tettünk: közösen összeállítottunk egy pénzügyi csomagot, amelyet a fejlődő országokban az éghajlatváltozás hatásainak csökkentését célzó intézkedések gyors elindítására irányoztunk elő, 7,2 milliárd eurót ajánlva fel az elkövetkező három évre.

Tudom, hogy ez nem elég. Ezért azt kell mondanom, hogy bár elégedett vagyok amiatt, hogy az Európai Tanács meg tudott állapodni erről a lépésről, megérett az idő arra, hogy más fejlett országok is csatlakozzanak hozzánk.

És hogy mit kell tennünk Koppenhágában? Kötelező érvényű kötelezettségvállalásokra van szükségünk az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése tekintetében, nem csak a fejlett országok részéről, de a fejlődő országokéről is, annak biztosítása érdekében, hogy a globális felmelegedés nem éri el a 2°C-os mértéket, amit a tudományos álláspont fontosnak tart.

Tárgyaltam az indiai és a kínai vezetéssel. Tudom, hogy mit mondanak erre. Miért egyezzenek bele a tiszta és környezetbarát technológiák fejlesztésébe, amikor mi évtizedekig szennyeztük a világot? Így is lehet nézni a problémát, de a gond az, hogy a fejlett világ egyedül nem képes megoldást találni erre a helyzetre. A fejlődő világban keletkező kibocsátások már kezdik meghaladni a fejlett világ kibocsátásait. Mi, a saját részünkről ellentételezni tudjuk az évekig tartó felelőtlen magatartást. Segíthetjük a fejlődő országokban az éghajlatváltozás elleni fellépést. Az Európai Unió múlt héten vállalta a felelősséget. Koppenhágában nem a forma, hanem a tartalom a lényeg. Akkor lehetünk elégedettek, ha megállapodást érünk el a kibocsátások csökkentéséről és a finanszírozásról, ha kötelezettségvállalást sikerül tenni az azonnali cselekvésre, és – ami még fontosabb – ha elkezdhetjük az éghajlatváltozás elleni harcot.

Tavaly az 1930 óta a legsúlyosabb pénzügyi válsággal kellett hirtelen szembenéznünk. A föld gyakorlatilag megremegett a lábunk alatt. Hirtelen világossá vált számunkra, mennyire egymásba fonódtak a pénzügyi piacok, és mennyire egymásra kell hagyatkoznunk abban, hogy a válságra közös választ találjunk. Mindössze néhány hónap alatt az EU kormányai rendkívüli támogatási intézkedéseket fogadtak el. A reagálás gyors volt és figyelemre méltó, de ennek ára volt. Az összesített államháztartási hiányunk jelenleg majdnem eléri a GDP 7%-át, ami több mint háromszorosa a múlt évinek. Húsz tagállamban életbe léptették a túlzott hiány esetén követendő eljárásokat. Tehát a gazdasági és pénzügyi válság folyamatos nyomon követése – természetesen – szintén kiemelt feladat volt az ősz során.

Engedjék meg, hogy röviden szóljak az általunk tett intézkedésekről. Október végén megállapodtunk egy költségvetési válságkezelési stratégiáról, az Európai Tanács múlt heti ülésén pedig megállapodtunk a pénzügyi támogatási rendszerekből való kilépés elveiről. Ezenkívül egy alapvetően új európai pénzügyi felügyeleti struktúráról is megegyezés született. Nemzetközi pénzmozgások esetén már nem elegendő a nemzeti szintű felügyelet. Most az Európai Parlament feladata, hogy megállapodjon a végső lépésekről.

Világos volt számunkra, hogy a „bónusz kultúra” nem folytatódhat tovább úgy, ahogyan azt az emberek megszokták. Örülök annak, hogy az EU-nak sikerült meggyőzni az G20-akat arról, hogy a politika tekintetében nagy horderejű változásokról állapodjanak meg. Az új szabályok hangsúlyozni fogják az eredmény és a jutalom közötti kapcsolat meglétének szükségességét.

A gazdasági és pénzügyi válság keményen sújtott le ránk, de megmutattuk, hogy képesek vagyunk cselekedni és még inkább ellenállóvá váltunk. Ha sikerül biztosítani a fellendülést, az EU – az elfogadott intézkedéseknek köszönhetően – erősebb lesz.

A svéd elnökség intézményközi változásokkal esett egybe. Amikor soros elnökségünk hivatalba lépett – július 1-jén – ez a Parlament akkor került megválasztásra. Még nem volt elnöke az Európai Bizottságnak. Az akkor még folyamatban lévő ír népszavazás eredménye még bizonytalan volt. Nem volt biztos, hogy a Lisszaboni Szerződést minden tagállam ratifikálni fogja-e. Még az sem volt biztos, hogy a svéd elnökség idején hatályba léphet.

Aztán megoldódott a dráma. Szoros együttműködésben a Parlamenttel újból José Manuel Barroso urat nevezték ki az Európai Bizottság elnökének. Az elnökség ekkor stabil partnert kapott a Bizottság személyében, akivel együttműködhetett. Az ír referendum győzelmet hozott Írország számára. Az európai együttműködés diadalmaskodott. És ez még egy lépéssel közelebb vitt bennünket a Lisszaboni Szerződéshez.

De váratlan dolog történt. Egy késői szakaszban a cseh elnök új feltételekhez kötötte az aláírását. Ezeket a kéréseket úgy kellett kezelnünk, hogy más tagállamok ne álljanak elő hasonló feltételekkel – ezt sikerült elérnünk az Európai Tanács októberi ülésén. Néhány nappal később a cseh elnök aláírta a szerződést. Rögtön ezután konzultációt kezdtem kollégáimmal. Magas szintű tisztségekről kellett megállapodnunk: az Európai

Tanács elnöke és a főképviselő személyéről. Nem túlzás, ha azt mondom, hogy nagy megkönnyebbülés volt, amikor december 1-jén minden véglegesítésre került. A Lisszaboni Szerződés végre hatályba léphetett.

Mostantól az Európai Unió hatékonyabb lesz. Jobb eszközök állnak rendelkezésre az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, és hogy befolyásolni tudja a globális gazdasági menetrendet. Az Európai Tanács új elnöke biztosítani fogja a folytonosságot. A főképviselő gondoskodik külkapcsolataink összehangolásáról. Az Unió demokratikusabbá válik, az Európai Parlament és nemzeti parlamentjeink pedig nagyobb szerepet kapnak. Új korszak vette kezdetét az Európai Unióban.

Amikor július 15-én itt álltam Önök előtt, akkor még mindig a gazdasági és pénzügyi válság sokkhatása alatt voltunk. Bizonytalanság volt az új szerződés jelentette átmenet miatt. Nem tudtuk, hogy képesek leszünk-e összefogni és bátorítani másokat a Koppenhágához vezető nem túl hosszú, de annál kanyargósabb úton.

Az Európai Tanács múlt heti ülésével a svéd elnökség teljesítette mind az öt prioritását: erős uniós felhatalmazás az éghajlatváltozás kérdésével kapcsolatban; a gazdasági és pénzügyi válság nyomán követése; az EU balti-tengeri stratégiája; a bel- és igazságügyi kérdésekkel foglalkozó stockholmi program; az EU mint globális szereplő megerősítése, ideértve a bővítést, valamint egy új külügyi szolgálatot. Tehát, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével új kor kezdődött az Európai Unióban.

Szeretnék mindannyiuknak köszönetet mondani. Az elnökségnek szüksége volt az Európai Parlament segítségére abban, hogy leküzdje az előtte álló kihívásokat. Köszönöm Önöknek ezt a segítséget.

Ezenkívül köszönetet mondok a Bizottságnak, különösen José Manuel Barroso úrnak. Azt hiszem idén ősszel több időt töltöttem José Manuellel, mint ami egészséges lett volna. Óriási segítséget nyújtott nekem és a svéd elnökség számára.

Végül szeretném megköszönni a tagállamoknak, hogy hajlandóak voltak félretenni a különbségeket, és Európa érdekeit szem előtt tartva kompromisszumokat tudtak kötni annak érdekében, hogy olyan megoldásokat találjunk, amelyek nem csak számukra, hanem Európa egésze számára jótékony hatásúak. Ez az egység a mi erősségünk.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Tisztelt elnök úr! Miniszterelnök úr! Az elmúlt hat hónapban tanúi lehettünk egy új szerződés hatálybalépésének, amely egy csaknem tíz évig tartó vitát zárt le, és amely új lehetőségeket nyitott meg az új, bővített Európai Unió előtt. Láthattuk az első bizonyítékait annak, hogy a válság közepette az európai gazdaság stabilitására tett határozott intézkedések kezdik meghozni eredményüket. És ahogyan a végjátékhoz közeledünk Koppenhágában, biztosak lehetünk abban, hogy az Európai Unió keményen dolgozott azért, hogy fenntartsa azt a lendületet, amellyel élen járt az éghajlatváltozás elleni globális fellépésben.

Ezért őszinte elismerésemet szeretném kifejezni Fredrik Reinfeldt miniszterelnök úrnak és a svéd elnökség valamennyi tagjának ezért a rendkívül sikeres elnökségért. Különösen fontos, hogy a svéd elnökség biztosítani tudta a Lisszaboni Szerződés ratifikációs folyamatának lezárását, kezelni tudta az új szerződésbe való átmenetet, és eközben az összes többi célt is sikerült teljesítenie. Szemtanúi lehettünk annak, ahogyan az Európai Tanács kinevezte első elnökét és a főképviselőt, az Európai Bizottság alelnökét. És azt se feledjük – mert nagyon fontos pillanat volt e Parlament számára, az Európai Tanács egyhangú jelölése után –, hogy e Parlament minősített többséggel megválasztotta a következő Bizottság elnökét.

Az Európai Tanács múlt heti ülése volt az első olyan alkalom, hogy érett intézményként ült össze. Ez volt az első alkalom, amikor már Catherine Ashton asszony főképviselő és bizottsági alelnök is jelen volt az ülésen. Az Európai Tanács új elnöke 2010. január 1-jétől látja el teljes körűen feladatait, és már ismertette a Tanács jövőbeni szervezésével kapcsolatos elképzeléseit. Nagyon örülök minden olyan javaslatnak, amely nagyobb egyenletességet és folyamatosságot visz a Tanács munkájába. Örömdesnek tartom az azzal kapcsolatos elképzeléseket is, hogy több őszinte, politikai vitánk legyen, illetve hogy tömör, de hatásos következtetések szülessenek.

Az Európai Tanácsnak sok egyéb kérdéssel is foglalkoznia kellett. Csak néhányat szeretnék kiemelni, nem megelégedve egy rendkívül fontos témáról, a balti-tengeri stratégia meghatározásáról, amely modellként szolgálhat más regionális együttműködések számára is az Európai Unióban, valamint egyes partnereinkkel folytatott együttműködésünk tekintetében is.

Ami a gazdaságot illeti, megfelelő egyensúlyt sikerült elérnünk a motiváció fenntartása és a gazdaságélénkítési stratégiák kidolgozása között. Felvázoltam az Európa 2020 stratégiát. Remélem, hogy az Európai Tanács kiemelt figyelmet fordít e rendkívül fontos program megvitatására, amely Európa jövőjét érinti, és a soron

következő üléseken – az Európai Tanács februári hivatalos ülésén, valamint a Tanács tavaszi ülésén – eszmecsere folytatnak majd e programról. Most ismét el szeretném mondani, hogy kész vagyok eljönni egy plenáris ülésre, hogy a Parlament vitát szervezhessen erről a fontos kérdésről. Nagy jelentőségűnek tartom, hogy az Európai Parlament és az Európai Tanács magáénak érzi az EU 2020 stratégiát, amely a jövőnk színterét adja.

Ami a stockholmi programot illeti, a Bizottság javaslatai alapján mostanra közös megközelítést dolgoztak ki az elkövetkező öt évre. Tudom, hogy e Parlamentben sokaknak – hozzánk hasonlóan – eltökélt szándéka, hogy ezt az ugródeszkát kihasználva megragadjuk a Lisszaboni Szerződés által nyújtott lehetőségeket és jelentős változást érjünk el a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése érdekében tett európai intézkedések terén. Ez volt az egyik legfőbb oka annak, amiért e tekintetben a következő bizottsági testület portfólióinak átszervezése mellett döntöttem. A következő öt évben az Európai Unió munkájának ez lesz az egyik legfontosabb területe.

Az Európai Tanács kiemelten foglalkozott az éghajlatváltozás kérdésével. Az elmúlt néhány évben az Európai Unió következetes és ambiciózus megközelítést dolgozott ki az éghajlatváltozással kapcsolatban. Büszkeséggel tölt el, hogy a Bizottság kezdeményezte ezt a rendkívül céltudatos programot. És jóllehet a csökkentett kibocsátások hatása csak évtizedek múlva válik érezhetővé, mi már most konkrét lépéseket teszünk, és céljainkat a törvény erejével támasztjuk alá.

Legyünk őszinték. Vannak olyan partnereink, amelyek sajtóközleményben jelentik be szándékaikat; mi azonban törvénybe foglaljuk azokat, törvénybe, amit a tagállamok kivétel nélkül már el is fogadtak. A fejlett világnak cselekednie kell, ugyanakkor kötelessége, hogy segítse a fejlődő világot a gazdasági növekedés és a kibocsátások növekedésének egymástól való elválasztásában. Helyesnek tartom, hogy múlt heti ülésén az Európai Tanács elsősorban azzal a kérdéssel foglalkozott, hogyan tudjuk globális vezető szerepünket egy nagyra törő megállapodás szolgálatába állítani Koppenhágában: azzal, hogy nem a távoli jövőben, hanem már jövő évben segítségnyújtást ígérünk a fejlődő országoknak; azzal, hogy világossá tesszük, hogy a megállapodásnak átfogónak kell lennie és rendelkeznie kell a működéséhez szükséges ellenőrzési mechanizmusokkal; azzal, hogy továbbra is készen állunk céljaink megvalósítására, de csak abban az esetben, ha mások is ambiciózus kötelezettségvállalásokkal állnak elő.

Úgy vélem, az Európai Tanácsnak nagyon fontos eredményeket sikerült elérnie, nevezeten két kérdésben. Először is, a finanszírozás terén a Tanács sikeresen összeállított egy, a kifizetések gyors beindítását célzó csomagot, amely nagyobb a vártnál, és ami a legfontosabb, valamennyi tagállam részt vesz benne. Persze egyesek szerint ez nem elegendő finanszírozás az Európai Unió részéről, de a jelen körülmények között 7,2 milliárd euró, azaz több mint 10 milliárd dollár – három évre – nagyon komoly kötelezettségvállalás. Remélem, a pénz most már garantált, nem csak egy cél. A következő lépés az, hogy mások hasonló kötelezettségvállalásokat tegyenek. Az Európai Tanács megismételte a középtávú finanszírozással kapcsolatos kötelezettségvállalását, annak érdekében, hogy biztosítsa a 2020-ig szükséges méltányos hozzájárulását.

Másodszor, az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedések időnként vitát váltottak ki az Európai Tanácsban. Most azonban más volt a légkör. Közös volt az az érzés, hogy mindenkinek érdeke, hogy az Európai Unió erejéhez mérten jól haladjon előre. Most már lassan learathatjuk annak a befektetésnek a termését, amelyet úttörőként erre a programra fordítottunk.

Amit általában véve ösztönzőnek találtak, az az a felismerés volt, hogy az Európai Uniónak egységes álláspontot kell képviselnie. Reméljük, hogy ez az elhatározás szilárdan kitart a következő két-három napban ránk nehezedő nyomás alatt is.

Mire számíthatunk a következő néhány napban? Dánia miniszterelnöke, Rasmussen úr várhatóan előterjeszt ma egy szöveget, amelyben azonban sok fontos számadat helyét üresen hagyták. A vezetőknek az a feladatuk, hogy előrelépést érjenek el a megállapodás felé. Ezért is indulok Koppenhágába rögtön e vita után. Reinfeldt miniszterelnök úrral együtt minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy az Európai Unió vezető szerepet kapjon a vitában.

Tudjuk, hogy Koppenhágában jelenleg nem gondtalan a légkör. Azt is tudjuk, hogy ez a magas szintű tárgyalások normális ritmusának a része. Az azonban, hogy ilyen sok állam- és kormányfő gyűlt össze, erőteljes ösztönző erőt nyújt ahhoz, hogy megállapodást érjenek el. Ha ez a megállapodás valódi kötelezettségvállalásokat tartalmaz a kibocsátások csökkentésére mind a fejlett, mind pedig a fejlődő országok részéről, egyértelmű kötelezettségvállalást e cél finanszírozására és megállapodást arról, hogy mindezeket hogyan kell felhasználni és ellenőrizni, ha ez a megállapodás magában foglalja a bali útítver különböző

elemeit és elérhető vele a 2 Celsius fokos cél, akkor véleményem szerint jogosan mondhatjuk majd, hogy óriási eredményt értünk el. Bár még nem tartunk itt, de hiszek abban, hogy el lehet érni ezt a megállapodást.

Az elkövetkező napokban kiderül, hogy megvalósulnak-e azok a célok, amelyekről oly sokat beszéltünk itt a Parlamentben, de már most azt érzem, hogy mindenképpen változásra van szükség, és Koppenhágában sikert kell elérnünk. Nagyon sok minden forog kockán. Először is egyensúlyt kell találni, de azt is tudjuk, ezt a kihívást nem kerülhetjük meg. Azt hiszem, az Európai Tanács múlt heti ülése után az Európai Unió készen áll arra, hogy szembenézzon ezzel a kihívással. Remélem, hogy európai irányítással sikert érünk el Koppenhágában.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr! Barroso úr! Reinfeldt úr! Hölgyeim és uraim! Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportja egyetért azzal, ahogyan Ön, Reinfeldt úr, a soros elnökséget irányította, a Nizzai Szerződéssel összhangban. Ezenkívül egyetértünk az Európai Tanács legutóbbi javaslataival is, legyen szó az éghajlatváltozásról, a válságról vagy a biztonságos Európa, a védelmező Európa megteremtéséről.

Képviselőcsoportom támogatja az európai ügyek tisztességes és felelős irányítását, amely a svéd elnökség legfontosabb jellemzője volt. Azért mondtam tisztességes irányítást, mert akkor, amikor olyan sok barátunk, szomszédunk vagy rokonunk abba a helyzetbe került, hogy a válság miatt elveszítette vagy a elveszítheti munkáját, Európa nem ártotta őket hamis ígéretekkel. Az ilyen vezetés a jövőt, a mi jövőnket építi, biztosítva azt, hogy a vállalkozások ismét eszközökkel rendelkezzenek ahhoz, hogy újat hozzanak létre, hogy újításokat alkalmazzanak és ezáltal munkahelyeket teremtsenek.

Azért mondtak felelős irányítást, mert az éghajlatváltozás, a biztonság, de a foglalkoztatás és a gazdaság terén is Európai megvalósítja a szociális piacgazdaság modelljét. Megszervezi a válságból való kilábalás összehangolt, fokozatos, mindazonáltal nehéz lépéseinek a menetrendjét és az ehhez szükséges intézkedéseket. Felszámolja azokat a végzetes következményekkel járó gyakorlatokat, amelyet az elmúlt néhány évtizedben láthattunk a pénzügyi piacokon. Támogatja a kis- és középvállalkozásokat és erősíti a társadalmi kohéziót, ami nélkül semmiféle tartós eredmény nem érhető el.

Nem árt azonban az óvatosság, nehogy megismételjük a lisszaboni stratégia hibáit, amely azáltal, hogy irreális célokat tűzött ki, mindennél nagyobb csalódást okozott. Gondoskodjunk arról, hogy az új gazdasági stratégia – az Európa 2020 – nem válik egy újabb kezelhetetlen szörnnyé. Reinfeldt úr! Barroso úr! Európa az éghajlatváltozás kérdésében is felelősségérzetről tesz tanúbizonyságot. Azzal a döntésével, hogy három éven keresztül évi 2,4 milliárd euró összegű támogatást szabadít fel, Európa példát mutat azáltal, hogy biztosítja a legszegényebb országoknak előírtanymozott nemzetközi segély harmadát.

Most ugyanezt várjuk partnereinktől. Koppenhágától kiegyensúlyozott kötelezettségvállalásokat várok, rövid és hosszú távú és ellenőrizhető kötelezettségvállalásokat, valamint azt, hogy a feltételek nem teljesítése pénzügyi szankciókat vonjon maga után. Más szóval, azt várom Koppenhágától, hogy ne vezesse félre Európát.

Végül a PPE képviselőcsoport támogatja a Tanácsnak az új stockholmi program keretében kidolgozott, biztonságra vonatkozó iránymutatásait. Az európai polgárok nagyobb biztonságot szeretnének, ugyanakkor az alapvető szabadságok tiszteletben tartását is fontosnak tartják. Védelmet szeretnének a mindennapi életben, tudni akarják, hogy mit esznek és fogyasztóként mit kapnak, ugyanakkor elvárják – és ez természetes elvárás –, hogy egy tisztességesebb társadalomban élhessenek, amely nagyobb tiszteletet tanúsít mások iránt. Pontosan ilyen Európa az, amelyet mi, a PPE képviselőcsoport védelmezzünk és támogatunk.

Hölgyeim és uraim! Most, hogy már enyhül a válság és megoldódtak az intézményi nehézségek, eljött az ideje annak, hogy nagy döntéseket hozzunk, lehetőleg kis hibahatárral. Néhány nap múlva meglátjuk, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos bátor európai álláspont meghozta-e eredményét. Meglátjuk, hogy az Egyesült Államok, Kína és más országok egyszerűen csak időt akarnak nyerni vagy döntősök akarnak lenni abban a játszmában, amelynek tétje az, hogy a világ felelős szereplőivé válnak-e.

Szeretnék köszönetet mondani a svéd elnökségnek az erőfeszítéseikért, és – most, karácsony előtt – mindenekelőtt Önnek, Reinfeldt úr. Az elmúlt hat hónapban nagyon keményen dolgozott; mindannyian tudjuk, hogy nem volt könnyű dolga. Sok sikert kívánok Van Rompuy úrnak is, aki két és fél évig látja majd el hivatalát. A Tanácsot pedig arra kérem, ne feledkezzen meg arról, hogy mostantól a Tanács és a Parlament egy csapatban játszik, némiképp átláthatóbb körülmények között.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Az „átmenet” fogalmát ma már többször említették, és meglátásom szerint ez a szó jól jellemezi a svéd elnökséget. Az elmúlt hat hónap az átmenet elnöksége volt, egyik szerződésből – azaz a Nizzai Szerződésből, amely teljesen megvalósíthatatlannak bizonyult – a Lisszaboni Szerződésbe, amely tele van zsúfolva elvárásokkal, amelyek közül szerintem nem mindegyik valósítható meg, mivel a Lisszaboni Szerződés nem jelentheti az intézményi fejlődés végét Európában. Vigyáznunk kell, nem szabad azt várnunk a Lisszaboni Szerződéstől, hogy kívánságunk szerint megoldást hoz a világ minden problémájára, hiszen az eddig felvetett számos ügyrendi kérdés is jelezte, mennyire nehéz a Lisszaboni Szerződéssel dolgozni.

Először a szerződés által létrehozott intézményi problémákról szeretnék szólni. Ma még itt van velünk a svéd miniszterelnök. De legközelebb ki fogja képviselni a Tanács elnökségét? Van Rompuy úr, a Tanács soros elnöksége, majd a Bizottság elnöke, majd Ashton bárónő – ha mindannyian fel akarnak szólalni, akkor legalább először elérjük azt, az első négy felszólalásban nem kell ezt az állandó PPE-konferenciát hallgatnunk, mivel itt lesz Ashton bárónő, egy rendes szocialista, aki kicsit felpezsdíti majd a hangulatot. Ez határozott javulást jelent.

(Kellemtlenkedő hozzászólás)

Azt persze nem tudom, hogy Van Rompuy úr vagy Zapatero úr fog-e jelen lenni, de köszönöm, Langen úr. Ha Ön már tudja, hogy Zapatero úr lesz jelen, akkor most hasznos volt a közbeszólása. Köszönöm szépen.

A svéd elnökség az átmenet elnöksége volt. Hivatali ideje alatt lehetősége volt megtapasztalni azt, ahogyan Merkel asszony és Sarkozy úr nagyon sokáig nem játszották ki a lapjaikat, és hagyták, hogy az elnökség menjen a maga útján – mert ha „nem tudja, mi történik, nem tehet semmit” –, majd az elnökségnek kellett megfizetnie a taktikai játék árát. Ez a sors jutott Reinfeldt úrnak az elmúlt néhány hónapban. Hála az égnek, ennek már vége van. Ezt az előrehaladást sikerült elérnünk a Lisszaboni Szerződéssel: némiképp nagyobb átláthatóság az intézményi struktúráinkban. És még egy nagyon fontos dolgot: az Európai Parlament határhörének bővítését. Ez azonban azt jelenti, hogy a többi intézménynek együtt kell működnie a Parlamenttel. Az Európai Tanács elnöke számára ezt azt jelenti, hogy összhangba kell hoznia azokat a döntéseket, amelyeket a Tanácsban készülnek meghozni – legalábbis a jogalkotási döntéseket – a Parlamenttel. Bölcsen tenné, hogy az Európai Parlament elnökét nem pusztán nézőnek tekintené a Tanács ülésein, hanem egy olyan intézmény képviselőjének, amely már nagyobb hatáskörrel rendelkezik. Többek között ezt várom Van Rompuy úrtól.

Az új szerződés mellett a Tanács és a Bizottság számára is tanácsos a többség megszerzésére törekedni a Parlamentben, ami lehetővé teszi majd azoknak a szociális, környezetvédelmi és pénzügyi politikák terén meglévő kihívásoknak a kezelését, amelyeket saját maguk fogalmaznak meg programjaikban, mert a jogalkotáshoz végső soron minősített többségre van szükségük ebben a Parlamentben, ha kezdeményezéseikkel előrelépést akarnak elérni. Ezért a Bizottság jól teszi, ha a többség megnyerésére törekszik a Parlament egészében, ami talán nincs teljesen összhangban azzal a ténnyel, hogy a Bizottság tagjai az európai pártok helyettes vezetői, és ekképpen bizonyos politikai tendenciák egyoldalúságának bizonyítékai. Ez olyan kérdés, Barroso úr, amelyen nagyon komolyan el kell gondolkodnia.

A svéd elnökség óriási erőbedobással dolgozott, ez nem vitás. Mégis – és ez nem az Ön hibája, Reinfeldt úr, hanem a rendszeré – nem tudta befolyásolni a nagy döntéseket, többek között azokat, amelyeket most hoznak meg Koppenhágában. Ennek az oka az, hogy egyetlen soros elnökség nem igazán tud nagy befolyást gyakorolni, inkább koordinálni tudja az eseményeket, és nagy különbség van a koordinálás és a befolyásolás között. Befolyásolni a pénzügyi piacok felügyeletét, az éghajlatváltozást, a gazdasági fellendülés érdekében tett intézkedéseket – ezek mind olyan dolgok, amit csak Európa egésze tud megtenni, úgy, hogy intézményei együttműködnek egymással.

Ezért úgy vélem, hogy a Lisszaboni Szerződés előrelépést jelent. Az a tény, hogy a svéd elnökségnek végül sikerült a szerződést hatályba léptetnie, számomra a legnagyobb sikerét jelenti ennek az átmeneti elnökségnek.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr! Először is, az előttem felszólalóktól eltérően ma délelőtt nem fogok intézményi kérdésekről beszélni. Még lesz időnk e kérdések megvitatására, mivel a Tanács a jelek szerint egy olyan jegyzőkönyv alkalmazására készül, amely egy kormányközi konferencia összehívását írja elő. El kell gondolkodnunk arról, hogy akarunk-e egy ilyen konferenciát. Úgy vélem, hogy nekünk, itt az Európai Parlamentben, lesz néhány ötletünk ezzel a témával kapcsolatban, azt biztosítandó, hogy javítjuk az európai demokráciát és ellentételezzük az átláthatóságnak és a demokráciának a javasolt kooptálások tekintetében megnyilvánuló hiányát.

Most pedig szeretnék külön köszönetet mondani az elnökségnek, Reinfeldt miniszterelnök úrnak és Malmström asszonynak azért, mert kitűnő kapcsolatot sikerült fenntartaniuk a Parlamenttel és mert olyan kiválóan tudtak kezelni – végső soron – rendkívül nehéz kérdéseket; itt most természetesen a Lisszaboni Szerződés ratifikálására gondolok. Még a „Klaus akadályon” is sikerült túljutnunk, és mostantól már múlt időben beszélhetünk róla és arról, ahogyan a svéd elnökség kiválóan megoldotta ezt a problémát.

Másodszor, úgy vélem, hogy a másik legfontosabb elem a stockholmi program, amely elfogadásra került, és amely most végrehajtásra vár. Önnek azonban, Reinfeldt úr, az elnökség nem ér itt véget, mert még ott van a koppenhágai csúcs, ahol helyt kell állnia.

Ma egy optimista és megfontolt üzenetet szeretnék közvetíteni a Parlamentnek, amely némiképp ellentmond annak, amit a mai sajtóban olvashatunk. A mai cikkeket a pesszimizmus hatja át: sikerül-e megállapodást elérni vagy nem? Véleményem szerint van lehetőség a megállapodásra, mert komoly partnerek ülnek a tárgyalóasztalnál, nekünk pedig meg kell találnunk annak a módját, hogy motiváljuk őket.

Az a tény, hogy Obama elnök és Kína miniszterelnöke holnap, illetve holnapután érkeznek, azt jelzi, hogy megállapodást akarnak elérni. Véleményem szerint valamiféle stratégiát kell követnünk. De milyen, hölgyeim és uraim? Olyan stratégiát, amely háromoldalú együttműködés megteremtését célozza az Egyesült Államok, Kína és Európa között.

Ha az elkövetkező két napban e három félnek sikerül egy kezdeti megállapodást elérnie, akkor már lesz egy komoly alapunk, amelyről meggyőzhetünk másokat – Indiát, Brazíliát és a többi országot –, hogy csatlakozzanak ehhez a törekvéshez. Ezért egy proaktív megközelítést alkalmazását tartom követendőnek. A legfontosabb dolog az, hogy törekedjünk e háromoldalú szövetség kialakítására, ami elengedhetetlen a megállapodás eléréséhez, és hogy már a kezdetektől javasoljuk a kibocsátások 30%-os csökkentését. Ebben a javaslatban meg kell nyilvánulnia a céltudatosságnak.

Úgy vélem, hogy a koppenhágai tárgyalások utolsó szakaszában Hegel szavait kell követnünk, aki azt mondta, hogy nem a lehetetlen hajtja az embert a kétségbeesésbe, hanem az, ami lehetséges volt, de nem sikerült elérni. Úgy hiszem, a svéd elnökség kitartásával sikert érünk el a koppenhágai csúcstalálkozón.

Rebecca Harms, a Vets/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Barroso úr! Reinfeldt úr! Öt Koppenhágában eltöltött nap után meglehetősen nehezen tudom végighallgatni az „Európai Unió vezető szerepét” hangsúlyozó felszólalásokat. A vezetést – és ezt még az óvodában tanultam – elsősorban példamutatással lehet elérni. Azt szeretném kérdezni Reinfeldt úrtól és Barroso úrtól, hogy vajon tényleg azt hiszik-e, hogy egy hazugságokon, önámításon és átfogó nemzetközi szintű megtevesztésen alapuló stratégiával vezető szerepet játszhatunk olyan nemzetközi folyamatokban, mint amilyen most zajlik Koppenhágában?

Reinfeldt úr, Önnek tudnia kellene – Barroso úr bizonyára tudja, mivel már régóta foglalkozik a témával –, hogy a 2 Celsius fokos cél lehetetlen vállalkozás, ha az európaiak kitartanak az általuk eddig tett felajánlások mellett. A csökkentési cél nem kielégítő. Ugyanakkor az európaiak már kinyitottak minden hátsó ajtót, hogy otthon ne kelljen csökkentési politikát alkalmazniuk. Már nincs semmi korlátja az ellentételezésnek. A forráság már nem csak Lengyelországban, de Svédországban is napirendre került. Az erdők bevonása, amit Ön és az Ön kormánya különösen támogat, Reinfeldt úr, újabb eszköz Európa számára ahhoz, hogy ne kelljen aktív csökkentési politikát alkalmaznia.

Koppenhágában számos szakértő megállapította, hogy amit Ön eddig javasolt, ami eddig részünkről a legmesszemenőbb javaslat volt, 2020-ra nem a kibocsátások csökkentését fogja eredményezni Európában, hanem a növekedését. Ezért Reinfeldt úr, kérem magyarázza el, hogyan fogjuk elérni a 2 Celsius fokos célt, ha Ön kitart az eddig tett felajánlások mellett!

Tovább súlyosbítja a helyzetet, hogy a német napilap, a Financial Times ma arról számolt be, hogy Ön feladta a 2020-as 30 %-os csökkentési célt, és most ezt inkább 2025-re akarja vállalni. Ha Ön valóban elő szeretné segíteni ezt a folyamatot, arra kérem, hogy sürgősen vonja vissza azt, amit az európai álláspontként ismertettek ebben a lapban.

Befejezésképpen még egy dolog. Az elkövetkező napokban hivatalos megfigyelők ezrei fognak a Bella Center ajtóin kívül állni – annak ellenére, hogy engedéllyel rendelkeznek a konferencián való részvételle. Ezek olyan emberek, akik évekig vagy akár évtizedekig rendkívül keményen dolgoztak a klímapolitikáért. Kérem tegyenek annak érdekében, hogy ezeket az embereket, akiktől váratlanul megtagadták a belépést, nem zárják be vagy nem kell órákig a hideg földön ülniük hátrabilincselten kézzel.

Koppenhágában nagyon sokféle vezető szerep veszhet el. Azonban arról, ahogyan az uniós jogállamiságot képviselik ott – egyáltalán nem érdekelnék a fegyelmetlen tömegek – és a békés tüntetőkkel szemben tanúsított aránytalan bánásmódról – Cecilia Malmström asszony, Ön a jog szakértője – szintén magyarázatot kell adniuk Koppenhágában.

Michał Tomasz Kamiński, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Tisztelt elnök úr! Nagy kár, hogy éppen az én felszólalásom előtt beszélt arról, hogy tartanunk kell magunkat a kijelölt felszólalási időhöz. Megpróbálom nem túllépni a rendelkezésemre álló időt.

Reinfeldt úr, Önnek természetesen köszönetet kell mondanunk. Mint már elhangzott, a svéd elnökség egy nagyon nehéz, átmeneti időszakban vette át hivatalát, amely időszakot a Lisszaboni Szerződés elfogadásával kapcsolatos nyugtalanság jellemezte. Mindezt már magunk mögött tudhatjuk, de az elnökségnek a gazdasági válsággal is szembe kellett néznie. Felszólalásomat, amelyben nem csak gratulálni fogok, azzal kezdeném, hogy köszönetet mondok Önnek azért, hogy a svéd elnökség nem adta meg magát a populizmus kísértésének, amelynek most, a válság okozta nehéz időkben nehéz ellenállni.

Reinfeldt úr! Ön igazolta, hogy nincsenek könnyű válaszok a nehéz kérdésekre. A svéd elnökség megmutatta, hogy az Európai Unió válság idején is képes jó és populizmustól mentes válaszokat találni, amelyek nem csak Európa, de az egész világ javát szolgálják, hogy kilábaljunk ebből a nehéz helyzetből. Őszinte köszönetet szeretnék mondani Önnek ezért a fáradságos munkáért, azért, hogy tiszteletet tanúsított a tagállamokkal és az Európai Parlamenttel szemben. Nehéz időszak volt, és úgy vélem, sikeresen vizsgázott. Két hét múlva elégedetten zárhatja le hivatali idejét.

Azt hiszem, beszédében nem ok nélkül nem említette a külpolitikát. Ezzel kapcsolatban sajnós kíméletlenül kell fogalmaznom: véleményem szerint a külpolitika terén, és ezen belül is két területen, a svéd elnökség és az elmúlt hat hónap nem tekinthető sikeresnek.

Először is, véleményem szerint teljesen sürgősségi volt az a válság, ami egy svéd napilapban az izraeli katonákról megjelent nem túl szerencsés cikk miatt alakult ki, és a svéd elnökség és Izrael közötti kapcsolatok teljesen sürgősségi elmérgesedése árnyékot vetett az elmúlt hat hónapra. Helytelennek tartom, hogy az elnökség nem ítélte el egyhangúlag a svéd újságcikket. Képviselőcsoportom egészének az az álláspontja, hogy az izraeli katonák nem csak Izraelt, hanem egész civilizációkat védelmezik. Az elmúlt hat hónapban nem álltunk ki határozottan a legfontosabb közel-keleti szövetségeseink, Izrael mellett. Ezt bizonyítják az Közel-Kelet témájáról tartott legutóbbi európai tanácsi ülés következtetései, amelyek – jöjjön véleményem szerint jobbak, mint amit javasoltak – nem biztosítanak számunkra vezető szerepet a Közel-Keleten. Az Európai Uniónak kellene a békefolyamat élén állnia, és nekünk kellene biztosítanunk a fő hajtóerőt a közel-keleti béke elérése érdekében. E szerepet azonban csak akkor tölthetjük be, ha mi magunk is megoldjuk a nézeteltéréseinket. Nem fogadhatunk el egyoldalú palesztinpárti álláspontokat. Az elmúlt hat hónap külpolitikája sajnálatos módon nem vetett véget ennek.

Tegnap már beszéltünk erről a Grúziáról folytatott vita során. Úgy vélem, hogy az erősödő orosz imperializmus jelenti az Európai Unió egyik legsúlyosabb problémáját. Ez nem csak Oroszország szomszédai számára jelent veszélyt, de az egész Európai Unió számára is. Mindazonáltal szeretnék köszönetet mondani Önnek, Reinfeldt úr, vezető szerepéért és az Európai Unió svéd elnökség általi vezetéséért. A Parlament feladata, hogy felhívja erre a figyelmet, ami – véleményem szerint – nem mindig a legjobb. Úgy vélem, hogy összességében – és az általam tett negatív észrevételek ellenére – a svéd elnökség jó munkát végzett.

(A felszólaló hozzájárult ahhoz, hogy az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdésében meghatározott két kártya eljárás értelmében kérdést intézzenek hozzá.)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Kamiński úrtól azt kérdezem, az emberi civilizációért való küzdelemnek tekinti-e azt, ami Gázában történt az izraeli katonák részéről. Ön az, aki egyoldalúan fogalmaz, mert aki itt békét akar, annak elsődlegesen azt kellene ENSZ-határozatokkal összhangban képviselni, hogy a palesztinoknak joguk van önálló állami létre. Pont Ön az, aki kiegyensúlyozatlanul kér számon Svédországon olyan álláspontot, amit képviselt.

Michał Tomasz Kamiński, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Véleményem szerint a Közel-Keleten Izrael az egyetlen demokrácia. Izrael állam ragyogó példája a közel-keleti demokratikus államoknak. Természetesen a háború nagyon nehéz dolog, amely mindig fájdalmas következményekkel jár. Mi ezért támogatjuk a békét. Úgy vélem, hogy feladatunk a közel-keleti békefolyamat támogatása és a terrorizmus határozott elutasítása.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! A svéd elnökségről kolléganőm, Svensson asszony fog beszélni. Én két pontot szeretnék kiemelni a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követő első tanácsi ülés következtetéseiből. Először is sajnálom, hogy nem küldött világos üzenetet az EU jövőbeni stratégiájáról. Sőt, felsorakozott a régi Bizottság mögé, amely meg akarta tartani a megbukott lisszaboni stratégia alapelveit.

És mindez annak ellenére történt, hogy elismerték, hogy új politikai megközelítésre van szükség! Hol van? Én nem látom sehol. Az új Bizottsággal, az új Parlamenttel és az Európai Tanács elnökével azonban most lehetőség lenne egy teljesen új vita elindítására. És persze ott van az új szerződés, és a még végrehajtásra váró polgári kezdeményezés.

A kiindulási pontunk egyértelmű: a legfontosabb az, hogy – a profit érdekeit félretéve – mindenekelőtt az emberek szociális és környezetvédelmi problémáival foglalkozzunk. Ez legyen az új alapelv az Európai Unió stratégiáiban és jogalkotásában, mert a polgárok csak ekkor fogják az EU-t olyannak látni, mint amely hosszú távon a fejlődést képviseli.

A másik dolog, amiről beszélni szeretnék, az az, hogy mi, akik az Európai Parlamentben a baloldalt képviseljük, örömmel fogadjuk, hogy a Tanács végre teljesíti a tőketranszferek megadóztatására vonatkozó kérést. A tegnapi vita során örömmel hallottuk Barroso úr arra vonatkozó ígését, hogy az általa vezetett új Bizottság a közeljövőben előterjeszti a megfelelő javaslatokat. Mi továbbra sem hagyjuk nyugodni ezt a témát, és továbbra is azt valljuk, hogy az Európai Unió meg tudja tenni az első lépést gyanús ügyek esetén, és azt meg is kell tennie. Nem várhatunk tovább arra, hogy globális szinten valaki más átvegye tőlünk ezt a szerepet.

Mario Borghezio, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! A pénzügyi válság kérdésével kapcsolatban bizonyosan nem mondható el az, hogy a svéd elnökség logikusan cselekedett volna, és hogy világos, egyértelmű álláspontot képviselt volna.

Miért nem voltak elég bátrak ahhoz, hogy kimondják azoknak a nevét, akik felelősek voltak a pénzügyi válságért, és miért nem hoztak egyértelmű intézkedéseket a spekuláció visszaszorítására, vagy miért nem magyarázták el világosan az európai polgároknak, hogy bankjaink és pénzügyi intézményeink még mindig háznak számos olyan pénzügyi termékkel, amelyek a spekuláción alapulnak, és amelyek szennyeznek a piacunkat?

Miért nem ajánlottak fel egyértelműen támogatást a realgazdaságnak, amit elsősorban a kis- és középvállalkozások elszigetelt világa, a termelés világa, európai gazdaságunk egészséges világa képvisel, amely felé – megismétlem – most is és a jövőben is a bátorítás és az őszinte támogatás jeleit kell küldeni?

A svéd elnökség előtt álló talán legnagyobb megoldandó feladat a szabadsággal, az igazsággal és a jog érvényesülésével volt kapcsolatos, és ez a stockholmi program végrehajtására is vonatkozik. Milyen következtetést vonhatunk le ebből? Véleményem szerint ez az elnökség nem tett megfelelő intézkedéseket az illegális bevándorlás ellen, amit pedig tett, az teljességgel hatástalan volt. Az elnökség nem lépett fel aktívan az illegális bevándorlással szemben, még az integrációs politikák és a menekültek kérdésének kezelése kapcsán sem.

Úgy tűnik, Európa erélytelenül szólalt meg, nem csak általában véve a külpolitikával kapcsolatban – maximálisan egyetérttek azokkal, akik kifogásolták ezt –, hanem a bevándorlás témájában is. Európa nyilvánvalóan nem rendelkezett felhatalmazással olyan kulcsfontosságú kérdésekben mint a bevándorlás, bárhogyan is nézzük a dolgot: akár a hozzám hasonlók szemszögéből, akik nagyon aggasztónak tartják az illegális bevándorlást, vagy azok szempontjából, akiket inkább integrációs politikák végrehajtása érdekel.

Nagyon reméljük, hogy az új spanyol elnökség végrehajtja majd azokat az elképzeléseket, amelyeket már közzétettek néhány nagy hatású nyilatkozatban, és amelyek azzal érvelnek, hogy Európa nem tekintheti a bevándorlást kizárólag a Földközi-tenger partján fekvő országok problémájának.

Ez nyilvánvalóan Európa egészét érintő probléma, de van egy szempont, amely kapcsán országom kormánya egyértelmű kérést fogalmazott meg, és amelyet ugyanakkor nem vettek figyelembe. A felkérés a szervezett bűnözés öröksége elleni küzdelemre irányuló, komoly európai szintű stratégia elfogadását javasolta; ez a stratégia rendkívül eredményes volt Olaszországban. Ez a hagyomány egész Európában jelen van: a maffia, a bűnszervezetek mindenhol jelen vannak Európában, beszivárogtak a realgazdaságba és a különösen a pénzügyi ágazatba.

Még mindig arra a világos jelzésre várunk, hogy láthatjuk majd egy európai jogi rendszer létrehozását a szervezett bűnözés e formája ellen, amely sok országban – ha nem az Európai Unió valamennyi országában

– rendkívüli mértékben megerősödött. Mivel a bűnözés e formája túlzottan szabadon működhet, kihasználta a szabadságjogainkból eredő előnyöket, és kénye-kedve szerint mozog a pénzpiacok, adóparadicsomok, ingatlanpiacok és egyéb eszközök piaci között. Pontosan ez az a pont, ahol sokkal nagyobb tisztánlátásra lett volna szükség, a svéd elnökség sokkal határozottabb fellépésére. Ezt nyíltan a svéd elnökség szemére vetjük.

És ezzel elérkeztünk ezen elnökség bizonyos képviselőinek egy másik fontos és szimbolikus kérdés, a minaretekről szóló svájci népszavazás kapcsán tett nyilatkozataihoz. A svéd külügyminisztérium a minaretek építésének betiltását „előítéletek kifejeződésének” nevezte. Sőt, még tovább ment, amikor kijelentette, hogy megkérdőjelezhető Bern döntése, hogy egy ilyen kérdésről népszavazást tartson. Itt van tehát egy olyan kérdés, amelyről nem lehet népszavazást tartani, és a kérdés az, hogy tartsanak-e vagy ne tartsanak népszavazást.

Hogyan képzelik az Európai Unió jogalkotói, hogy szemrehányást tehetnek egy kis országnak, amely mindig is demokratikus ország volt, már a középkorban is? Valóban nekünk, akiket senki sem választott meg, akik a bürokrácia rabszolgái vagyunk, nekünk kellene kioktatni a svájci népet a demokráciáról? Nekünk kellene megtagadni tőlük azt a jogot, hogy népszavazást tartsanak egy fontos kérdésről, amelyről mindenkinek joga van saját véleményét formálni?

Nem, ellenkezőleg! Az Európai Uniónak kellene megtanulnia a svájci demokráciától, hogyan kell megoldani a legkényesebb problémákat: azáltal, hogy hangot adnak az embereknek, az embereknek, nem pedig ezen európai szuperhatalom hivatalnokainak, lobbijainak és bankjainak, amely hatalom mindig úgy hoz döntést a polgárok életéről, hogy előtte nem kéri ki a véleményüket!

Barry Madlener (NI). - (SV) Tisztelt elnök úr! Örömmel tölt el, hogy végre leköszön ez a gerinctelen és gyáva svéd elnökség.

(NL) Szerencsére véget ér e gyengekezű svéd elnökség hivatali ideje, mert nem sok jó származott Svédországból. Nem léptek fel keményen Törökországgal szemben, amely továbbra is jogtalanul megszállás alatt tartja Ciprust. Svédország magára hagyta Izraelt, és a Jeruzsálem felosztására irányuló javaslata mutatja, mennyire naivak az iszlámmal, ezzel az ellenszenves, barbár ideológiával szemben. Svédország jobban tette volna, ha erőteljesen támogatja európai népszavazások megrendezését valamennyi tagállamban, mint ahogyan Svájc tette a minaretek építésének tilalma kérdésében. Ezt akarják az európai emberek.

A Brüsszel és Strasbourg között utazgató Parlament kérdése még csak napirendre sem került, Reinfeldt úr. Mi kértük ezt Öntől, de nyilvánvalóan nem mert eleget tenni a kérésünknek, biztosan Franciaországtól tartva. Aztán elmennek Koppenhágába, hogy klímapolitikákra szórják a pénzt, amikor az éghajlatváltozás még csak nem is tudományosan megerősített tény.

Hollandia óriási összeget fizet. Az egy főre jutó nettó hozzájárulása még mindig két-háromszorosa a más gazdag országokénak. Ezt a helyzetet a lehető leghamarabb ki kell igazítani. Reméljük, hogy a következő elnökség több bátorságot mutat majd.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). - Tisztelt elnök úr! Észrevettem, hogy néhány képviselőtársamnak csaknem egy perccel több felszólalási időt engedélyezett. Emlékeztetni szeretném, hogy mi, akik kis országokat képviselünk, újonnan megválasztott képviselőként csak szigorúan egy perc felszólalási időt kapunk a „catch the eye” eljárás szerint, és ezekkel a plusz percekkel a mi felszólalási lehetőségünkől veszi el az időt. Kérem, a mi jogainkat is tartsa tiszteletben.

Fredrik Reinfeldt, a Tanács soros elnöke. – Tisztelt elnök úr! Két rövid észrevételt szeretnék tenni. Először is, szeretném megköszönni a képviselőknek kedves szavaikat – azaz többnyire kedves szavaikat és kedves észrevételeiket. Mostanra egy új, a Lisszaboni Szerződésen alapuló Európai Uniónk van, és – olyan valakiként, aki részt vett a soros elnökségben – elmondhatom, hogy ahhoz, hogy ez az Európa hatékonyan működhessen a jövőben, ahhoz a tagállamoknak, a Bizottságnak és e Parlamentnek is egyaránt felelősséget kell vállalnia. Nagyon nehéz feladat ezt a munkát jól végezni, e felek bármelyikének teljes felelősségvállalása nélkül.

Néhány szót szeretnék mondani arról, milyen 27 tagállamot összehangolni. Ez időbe telik, de ha nem tesszük meg, olyan helyzet áll elő, amelyben az Európai Uniót csak néhányan vagy valaki más irányítja. Mi rászántuk a kellő időt. Tudom, hogy mennyi idő kell e koordinációhoz, és az hiszem, ez Herman Van Rompuy úr számára is nyilvánvaló lesz, csakúgy, mint a következő soros elnökség számára.

Másodszor, Koppenhágáról szeretnék szólni néhány szót. Gyakran azt hallom, hogy Európa nem tölt be vezető szerepet, és az országomban az ellenzék azt hangoztatja, hogy Svédország sem veszi kézbe az irányítást

– magunkat akarjuk arcul ütni. Jó. Akkor mutassák meg nekem, ki a vezető. Szeretném tudni, mert nagyon jó lenne látni azt a vezetőt és követni a kezdeményezéseit. De ezt még nem láttam. Már létező jogszabályok alapján elkötelezzük magunkat a csökkentések mellett, és konkrét finanszírozási ajánlattal állunk elő – ezt eddig nem láttam a fejlődő világ más részeitől.

És ha Koppenhágáról van szó, semmiképpen sem szabad megfeledezünk arról, hogy tartanunk kell a 2 Celsius fokos célt. Abban nem vagyok biztos, hogy képesek leszünk erre. Tudom, hogy Európa már teljesítette a kötelezettségét, és készen áll a 30 %-os célra való átállásra, de egyedül nem tudjuk megoldani a problémát. Európa a globális kibocsátásoknak csak 13 %-áért felelős. A globális válaszhoz globális reakció szükséges, és az, hogy a többi nagy kibocsátó nagyobb kötelezettségvállalásokat tegyen.

Néhány szó Svédországról, ha már említettük. Nagyon fontosnak tartom, hogy miután ilyen kötelezettségvállalásokat teszünk – legyen szó Kiotóról vagy egy koppenhágai megállapodásról –, hazamenjünk és ott végezzük a munkánkat. Éppen tegnap frissítettük az 1990 óta Svédországban tett kibocsátáscsökkentések adatait. Mostanra -12 %-nál tartunk. Követjük, hogy nemzetközi szinten ezt mennyire ismerik el, és hogyan prezentálják. Mindig mondhatjuk, hogy nem így kellene kezelni a problémát, de a világ ezzel a globális megállapodással rendelkezik. Ezzel kapcsolatban pedig ilyen számokat prezentáltunk.

Természetesen nyugtalanító, hogy néhány ország a másik irányba meg, és ezért bírálják is őket. Tehát ez nem csak a megállapodás létrejöttéről szól: arról is, hogy változásokat hajtsunk végre a gazdaságban, és ehhez a kibocsátáskereskedelmet vagy más eszközöket használjunk fel. Ez is olyan terület, ahol sok európai ország intézkedéseinek nincsenek megfelelői a világ más részein.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Tisztelt elnök úr! Mindössze két észrevételt szeretnék tenni: egyet Koppenhágával, egyet pedig a sikeres svéd elnökséggel kapcsolatban. Először is, ami Koppenhágát illeti, engem is nagyon meglep, amikor azt látom, hogy európai kollégám saját maguk ellen beszélnek. Én viszont azt mondom, hogy van egy olyan terület, ahol büszkéek lehetünk az Európai Unió vezető szerepére, és ez pontosan az éghajlatváltozás. Mutassanak nekem még egy olyan fontos szereplőt vagy országok egy olyan csoportját, amely hozzánk hasonló mértékű kötelezettségvállalásokat tett.

Mint korábban már említettem, vannak olyanok, akik sajtóközleményekben jelentették be szándékaikat. Az Európai Unió jogszabályt használt fel ahhoz, hogy ismertesse szándékait. Ez a jogszabály már kötelező erejű: az Európai Bizottság kezdeményezte, és megkapta az Európai Tanács és a Parlament támogatását. Végül az Európai Unió – egyoldalúan és feltétel nélkül – már 20 %-ban állapította meg a kibocsátáscsökkentési célt 2020-ig. Eddig senki sem tett hasonló felajánlást. Kérjünk meg másokat is arra, hogy cselekedjenek hozzánk hasonlóan.

(Taps)

A 2 Celsius fokos cél elérése nem elég. Nem, az nem elég. Ezért is mondjuk másoknak, hogy tárgyalhatunk egymással. A politikusok és diplomaták tárgyalhatnak, de nem tárgyalhatunk a tudománnyal, nem tárgyalhatunk a fizika törvényeivel. Jöjjön hát egy globális egyezség, amely lehetővé teszi számunkra egy olyan megállapodás elfogadását, amely összhangban van a tudomány eredményeivel. Ezt Európa egyedül nem teheti meg, mivel a kontinens a globális kibocsátások kb. 14%-áért felelős, és a kibocsátások mértéke csökkenő tendenciát mutat. Így ha Európa holnap teljes mértékben megszüntetné az üvegházhatású gázok kibocsátását, azzal nem oldaná meg a problémát.

Ehhez szükségünk van az amerikaiakra, a kínaiakra és az indiaiakra is. Az elmúlt hat hónapban Reinfeldt miniszterelnök úrral beszéltünk Obamával; beszéltünk Hu és Wen urakkal; beszéltünk Singh-el; Medvegyevvel; beszéltünk Lolával. És elmondhatom, hogy ezeken a találkozókön mi voltunk azok, akik jelentősebb felajánlások megtételére kértük őket.

Ez az, amit most Koppenhágában teszünk. És ne feledjük – mert az emberek sokszor hajlamosak elfelejteni –, hogy ebben a játékban nem csak az említett játékosok vannak jelen, hanem a fejlődő országok is: a legszegényebb, leginkább kiszolgáltatott országok, az afrikai országok. Az etiópiai Meles Zenawival és másokkal is beszéltünk. Ezért volt az Európai Unió az első, aki pénzt tett le az asztalra.

Legyünk őszinték egymással. Mindig lehetnek nagyobb céljaink, és az Európai Unió kinyilvánítja törekvését. De kérjük másoktól is, hogy legyenek törekvőbbek, mert csak így érhetünk el olyan egyezséget, amely összhangban van a mi céljainkkal. Mivel globális problémáról van szó, globális megoldásra van szükség.

Végül hadd mondjak néhány szót Reinfeldt miniszterelnök úrnak és a svéd elnökségnek. Ez volt az utolsó olyan alkalom, amikor csak hat hónapra választottunk elnököt az Európai Tanács élére, tehát sok-sok évi,

ilyen rendszerben végzett munka végéhez érkeztünk el az Európai Unióban. El szeretném mondani – és ezt már elmondtam Reinfeldt úrnak is az elmúlt hat hónapban –, hogy ő volt a Tanács 11. elnöke, akivel együtt dolgoztam, ezért nagy örömmre szolgál, hogy mostantól az Európai Tanács állandó elnököt kap.

De azt is el szeretném mondani Reinfeldt miniszterelnök úrnak, hogy bár sorrendben a 11. elnöke volt a Tanácsnak, aki együttműködött a Bizottsággal, mindazonáltal a svéd elnökség az Európai Unió egyik legjobb elnöksége volt ebben a 11. elnökséget magában foglaló időszakban. Köszönetet mondok mindazért, amit Ön és a svéd elnökség tett ebben a hat hónapban.

Rebecca Harms (Verts/ALE). - Tisztelt elnök úr! A Parlamenttel szembeni átláthatóságról nagyon sok szó esik most, miután a Lisszaboni Szerződés elfogadásra került. Igaz-e, hogy az Európai Tanácsnak új javaslata van, amely 30%-os csökkentési célt fogalmaz meg – azaz a 20%-os célnál nagyobb mértékű ellensúlyozást – 2025-re? Koppenhágában kézzel a kézzel forog egy kiszivárogtatott dokumentum, és szeretném, ha itt és most tisztáznák, a bizottsági kapcsolatok révén, hogy ez-e a Tanács valódi stratégiája. Kérem, közöljék velünk az igazságot!

Gunnar Hökmark (PPE). - Tisztelt elnök úr! Nem tudom, hogy fogalmazzak, mert egy svédőtől ez nem hangzik túl szerénynek, de szerintem elmondhatjuk, hogy a svéd elnökség után az Európai Unió és Európa már nem lesz ugyanaz. Ez egy másmilyen Európai Unió – egy erősebb és jobb Unió. Ez több okból is elmondható, és ezek közül némelyiket, svédként, nagyon büszkén említhetem.

Először is, természetesen, ott a szerződés, amely már hatályba lépett, és amely megváltoztatta az EU intézményi egyensúlyát, de emellett még inkább képesség teszi politikai céljaink elérésére. Szeretnék rámutatni arra, hogy a Szlovénia és Horvátország között létrejött megállapodással megkezdődött a bővítési folyamatot, ami fontos Horvátország számára, valamint a Nyugat-Balkán jövője és a jövőben ott végbemenő bővítési folyamat tekintetében. Ez egyrészt az Európai Unió erőssége, másrészt lehetőség mindannyiunk számára.

Fontosnak tartom kiemelni, hogy az elnökség ideje alatt, most, ebben a pillanatban is, az Európai Unió – első alkalommal – globális vezető szerepet töltött be, illetve tölt be az emberiség előtt álló egyik legfontosabb nemzetközi probléma kezelésében. Ez új dolog és óriási felelősséget jelent a jövőre nézve, mert nyilvánvaló, hogy – bármit is érnek el Koppenhágában – az Európai Unió alapvető és döntő szerepet játszik az elérendő célokat magában foglaló program meghatározásában. Bármennyire is sikeresek lehetünk, a munka nem lesz befejezett, de hangsúlyozni fogja az Európai Unió hatalmas felelősségeit.

Végül ott van a gazdasági fellendülés kérdése. Szigorú szabályok szerint történik a költségvetések rendbetétele és a protekcionizmus háttérbe szorítása. Mivel svéd vagyok, talán kicsit szubjektívan látom a helyzetet, de úgy vélem, joggal lehetünk büszkéek arra, amit ebben az időszakban elértünk. De nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy ezek az eredmények a jövőre nézve nagy felelősséget rónak ránk.

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

Åsa Westlund (S&D). - (SV) Tisztelt elnök úr! Először is szeretném elmondani, hogy az elnökség – a felé támasztott nagy elvárásoknak megfelelően – hatékony diplomáciai gépezetnek bizonyult. Ezt nagyra értékeljük, különösen a cseh elnökség idején időnként eluralkodott káosz után. A Lisszaboni Szerződés ratifikációjának utolsó fordulóit szintén nagyon konstruktívan tudták kezelni. És végül, az elnökségnek sikerült hivatalába helyezni az Európai Tanács állandó elnökét és az Európai Unió új külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét.

Sajnálatos módon, az emberek mindennapi életére mindenek kevésbé volt meghatározó jelentősége. Nem támogatták Európában a bérből és fizetésből élőket, és a Laval-ügyben hozott ítélet nyomán nem vetettek véget a bérdömpingnek, és semmilyen új kezdeményezés nem történt a munkanélküliség kezelésére és a munkahelyteremtésre.

A környezetvédelmi mozgalom csalódott Svédországban, mert nem állt ki a környezetvédelmi kérdések mellett. Sőt, Svédország inkább egy lépést visszalépett, minthogy megragadta volna a lehetőséget és nagyobb erőpróbát jelentő célkitűzéseket támogatott volna a környezetvédelem és az éghajlatváltozás terén.

Azonban az a tény, hogy Svédország nem játszik jelentősebb szerepet a jelenleg zajló koppenhágai klímakonferencián, valószínűleg inkább Reinfeldt miniszterelnök úr ténykedésének tudható be, aki – pártpolitikai okokból – már korai szakaszban alacsony szinten tartotta a várakozásokat. Ez ellenétes volt az EU tárgyalási stratégiájával és sok más európai vezetőt feldühített. Ennél még súlyosabb az a tény, hogy ezzel meggátolta, hogy egy jó klímageállapodás jöhessen létre.

Végül szeretnék néhány szót mondani a stockholmi programról, amely egyike azon kevés dolgoknak, amelyek a svéd elnökség után is fennmaradnak. Magam is Stockholmban élek, és ezért aggasztónak tartom, hogy a várost nevét olyan politikai programmal társítsák, amely inkább Európa erődítményé változtatását, mint az emberi jogok védelmét tartja céljának.

A svéd szociáldemokraták mindazonáltal örülnek annak, hogy végül részben meghallgatta az általunk és a Parlament által arra vonatkozóan megfogalmazott követeléseket, hogy a programban több jogot biztosítsanak a nőknek és a gyermekeknek. Nagyon reméljük, hogy Malmström asszony – új szerepében – mindent megtesz majd annak érdekében, hogy támogassa a program ezen elemeit.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). - (DE) Tisztelt elnök úr! Barroso úr! Reinfeld úr! Az Ön nyugodt és következetes elnöksége sikert hozott. Nehéz politikai kérdéseket kellett megoldania, és összességében jó munkát végzett. Azok a személyek, akiket a fontos új uniós posztokra választott, most minden előítélet nélkül foglalkozhatnak ezekkel a kérdésekkel, mivel a legtöbb európai polgár számára nem ismertek. És ha megengedi ezt a megjegyzést, a legjobb döntése ott ül az Ön jobbján.

Ugyanakkor, Reinfeld úr, nem adhatok ötöst az elnökségének. Ennek két oka van. Először is az, hogy Ön hozzájárult ahhoz, az Európai Tanács egyfajta uniós „szuperkormányra” váljon. Általános hatásköre egyre nő, és a környezetvédelemtől a pénzügyi politikáig sok mindenre kiterjed. Ugyanakkor az ajtókat egyre jobban bezárja. Az emberek képviselői által folytatott átlátható viták nem így zajlanak!

A másik ok a következő: az a tény, hogy a SWIFT-megállapodást alig néhány órával a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt még elfogadtatta Tanácsban, egyértelműen azt jelzi, hogy semmibe veszi az Európai Parlamentet, azaz nem mutat tiszteletet a polgárok iránt.

Mindezek ellenére köszönetet mondok Önnek az elmúlt hat hónapért.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - (SV) Tisztelt elnök úr! A svéd elnökség gyakorlati és intézményi szempontból is jól működött. Olyan volt, mint egy jól beolajozott, hatékony gépezet – amelyet azonban nem tettek sebességre. Mi történt a szociális jogszabályokkal? A megkülönböztetésmentességgel kapcsolatos munka leállt. Az éghajlat-politikához hasonlóan megfeneklett az Eurovignette bevezetésére irányuló javaslat, amelynek célja a tehergépjárművekből származó kibocsátások csökkentése volt. Ezekben a kérdésekben a kutatók és az Európai Parlament mutatja az utat – a Tanács kudarcot vallott!

A Tanács kiskaput hozott létre az erdőgazdálkodás, a hajózás és a légitársaságok számára a klímátárgyalásokban. Hol van a fejlődő országoknak szánt pénz – az a konkrét 30 milliárd euró, amit a Parlament kért? Mi történt a kibocsátási célokkal? A Parlament 32–40 %-os csökkentésre szólított fel. Most meg azt halljuk, hogy azok a dokumentumok, amelyeken a Tanács dolgozik, még tovább mérséklék a kibocsátási célokat. A Tanács klímapolitikájában olyan nagy lyukak vannak, amely csak egy olyan haláshálózathoz hasonlítható, amivel bálnára vadásznak!

Végül, néhány szót szeretnék mondani a Vattenfallról. Állítsák le a Vattenfall által indított jogi eljárást, mert az gátolja az éghajlatváltozással kapcsolatos munkánkat. Erősebbek ennél a vállalatnál! Legalább azt biztosítsák, hogy a Vattenfall csak a maga dolgával törődjön, és nem vitatja állandóan Németország és az EU környezetvédelmi jogszabályait.

Timothy Kirkhope (ECR). - Tisztelt elnök úr! Először is szeretnék gratulálni a svéd kormánynak azért a munkáért, amit a Tanács elnökségeként végzett. Az elnökség hivatalba lépésekor nagyon nehéz feladatok voltak napirenden, ennek ellenére komoly eredményeket sikerült elérnie, amelyeket többnyire örömmel fogadtuk.

Itt, a Parlamentben már többször beszéltünk arról, hogy fel kell éleszteni a lisszaboni stratégiát; az Európai Unió már olyan régóta, olyan fokú erőbedobással és elszántsággal akart politikai és intézményi reformot végrehajtani, hogy egyszerűen nem tudta összeszedni magát a gazdaság megreformálására. Ugyanakkor veszélybe került a globális kereskedelemben elért helyzetünk, viszonylagos gazdasági súlyunk és nemzetközi versenyképességünk. Ezért üdvözlöm a Bizottság EU 2020 kezdeményezését, amelyet már az Európai Tanács is jóváhagyott, és külön szeretnék gratulálni Barroso úrnak az ebben betöltött szerepéért.

Polgáraink jövőbeni jó módja és jóléte egy dinamikus gazdaság meglététől függ, amely képes munkahelyeket és gazdagságot teremteni azáltal, hogy felszabadítja a vállalkozók kreatív energiáit és ösztönzi a sikeres vállalkozások növekedését. E gazdasági megújulás részét alkotja majd gazdaságaink „kizöldítése”, és mindannyian reméljük, hogy az a megállapodás, amit ezen a héten Koppenhágában elérnek, reális keretet hoz létre az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, miközben elősegíti a gazdaság növekedését és fejlődését.

Ami a stockholmi program elfogadását illeti, támogatjuk azt az elvet, amelynek értelmébe az uniós tagállamoknak fokozottabb együttműködést kell folytatniuk a bevándorláshoz, a határokon átnyúló bűnözéshez és a terrorizmushoz kapcsolódó problémák megoldása érdekében. De nem szabad elfelednünk, hogy ezek a területek a nemzeti szuverenitás részét is képezik; továbbá a törvények betartása, a biztonság garantálása és a lakosság védelme a demokratikus állam legfontosabb feladatai közé tartoznak. Ezért tehát egyensúlyt kell teremtenünk az együttes fellépés szükségessége és a tagállamok jogainak tiszteletben tartása között. A stockholmi program egyes részei egyszerűen nem biztosítják ezt az egyensúlyt. A javaslatok némelyike nem eredményez mást, mint a hatalom központosítását vagy szükségtelen kiadásokat, és tovább növeli a bürokráciát, miközben nagyon kevés hozzáadott értéket nyújt. Az legyen a legfontosabb célunk, hogy képesek legyünk versenyezni, továbbá hogy deregulációt, innovációt és munkahelyteremtést valósítsunk meg. Európa népeinek ez jár.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - (SV) Tisztelt elnök úr! A svéd elnökség jeles osztályzatot érdemel szervezési készségeiért. A svéd kormány mindenki elvárásainak megfelelően teljesített. De sajnos politikai értékelésben már nem tudok ilyen lelkesen szólni.

Különösen két terület érdemel bírálatot. Az első az átláthatóság és a nyitottság. Svédország rendszerint példamutató e téren, de most passzív megközelítést követett – és ez különösen nagy hiba, ha a polgárok kommunikációs szabadsága van veszélyben. E tekintetben engedjék meg, hogy megemlítsen az adatok megőrzéséről szóló irányelvet, a távközlési csomagot és a titkos ACTA-megállapodást. Többször kérték az elnökségtől, hogy tegye lehetővé a dokumentumok megtekintését, amire 2001 óta, azaz az átláthatóságról szóló rendeletet módosítása óta van lehetőség – ennek értelmében nyilvános hozzáférést kell biztosítani a folyamatban levő nemzetközi tárgyalásokhoz kapcsolódó dokumentumokhoz. Miért nem tett semmit svéd elnökség ennek érdekében?

A másik terület az éghajlatváltozás, és az, ahogyan a szegény országokat cserbenhagyjuk a támogatási források olyan célú felhasználásával, hogy enyhítsük a gazdag világ által eddig és jelenleg is előidézett legsúlyosabb károkat. Mindez annak ellenére történik, hogy az éghajlat-változási megállapodás, a bali útítelv és a kiotói jegyzőkönyv egyaránt kimondják, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásának új alapokból kell történnie. Ismételten a leginkább kiszolgáltatottak azok, akiknek tartani kell a hátukat a gazdag országok tettei miatt. Azoknak, akiknek nincs tiszta víziük, akiket a malária fenyeget, akik HIV-fertőzöttek, és mindenekelőtt a világ legszegényebb asszonyainak és gyermekeinek kell ezt az árat meg kell fizetniük. Ez a politika szégyenteljesen bán a világ szegényebb részeivel.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Tisztelt elnök úr! A svéd elnökség végéhez közeledik – és elmondhatjuk, hogy az elmúlt hat hónapban nem történtek nagy katasztrófák, de úgy vélem, hogy kiemelkedő sikerek sem. Mindenesetre azt az ambíciózus célt, hogy kilábaljunk a gazdasági válságból, nem sikerült elérniük. Milliárdokat pumpáltunk bele egy olyan rendszerbe, amelyből csak kevesek látnak hasznot, míg a lakosságnak kell viselnie a költségeket és a kockázatokat. Elfogadhatatlan, hogy az európai adófizetők fáradságos munkával megkeresett pénze banki vezetők bónuszainak kifizetésére menjen el.

De ha már klímakonferenciát tartunk, akkor szerintem – végre valahára – jó lenne, ha ismertetnék a valós költségeket, és ha némi őszinteséget tanúsítanának az atomreaktorokról szóló vitában. Ha az éghajlat védelmét szolgáló megoldásokat szeretnénk találni, akkor megálljt kell parancsolnunk a kibocsátási tanúsítványokat övező csalásoknak.

A SWIFT-egyezményről folytatott tárgyalások esetében a svéd elnökség – véleményem szerint – hagyta, hogy bizonyos mértékig az USA diktáljon a banki adatok közlése tekintetében. Ennek és a stockholmi programnak a következtében a polgárok egyre könnyebben manipulálhatók és egyre inkább „átláthatóak” lesznek.

A svéd elnökség búcsúzásával Törökország a csatlakozásának egy támogatóját veszíti el. Véleményem szerint itt az ideje, hogy véget vessünk a csatlakozási tárgyalásoknak, és Törökországnak kiemelt partnerséget kínáljunk fel.

Werner Langen (PPE). - (DE) Tisztelt elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani Önnek. Bár sok problémát kellett megoldaniuk, a Tanács svéd elnöksége nagyszerű munkát végzett. Svédország közepesen nagy ország az Európai Unióban, és ezt minden tekintetben pozitívan kell értékelnünk. Köszönöm Önnek és az egész kormánynak, Reinfeldt úr! A klímaválsággal és a pénzügyi válsággal, a Lisszaboni Szerződéssel és az új Bizottsággal rendkívül nehéz feladatokat és problémákat kellett megoldania. Ezek közül kettőt ki szeretnék emelni.

Az első a pénzügyi piacok válsága. Az a tény, hogy Svédország – a Bizottsággal együtt – szilárdan kitartott egyes tagállamok konszolidációs intézkedéseivel kapcsolatban, rendkívül pozitív dolog. Az, hogy nem mondta, hogy: „most pedig megszabadítjuk Görögországot az euróövezetben rá járó felelősségeitől”, olyan dolog, amit csak támogatni tudok.

A másik téma az éghajlat-politika. Hallhattuk a kommunisták és a zöldek bírálatait, akik Európában sehol sem rendelkeznek tényleges felelősséggel. Olyan klímapolitikát is folytathatunk mint Kína vagy az USA, akik nagy bejelentéseket tesznek, de nem mutatnak fel eredményeket. Európa fel tud mutatni eredményeket. Elutasítom azt az állítást, hogy a Greenpeace az európai klímapolitika mércéje. Reálisnak kell lennünk! Meglepő módon a svéd elnökség ezen a téren is nagyon jó eredményeket ért el hivatali ideje alatt, a Bizottsággal együttműködve. Ezért is őszinte köszönetemet szeretném kifejezni.

A Lisszaboni Szerződésről szólva – Schulz úr most nincs jelen. Ő mondta, hogy a Bizottságot befolyásolja az, hogy tagjai az európai pártok helyettes vezetői. Meglep, hogy egy képviselőcsoport elnöke ügyet akar csinálni a Bizottság egyes tagjainak politikai elkötelezettségéből. Ennek mi értelme? Ezt az érvet elfogadhatatlannak tartom.

Végül, arra szeretném bátorítani Önt – csakúgy, mint amikor hivatalba lépett –, hogy végre csatlakozzanak az euróhoz. Mondhatom azt, Reinfeldt úr, hogy „Svédország *ante portas*”?

Adrian Severin (S&D). - Tisztelt elnök úr! Őszinte véleményem, hogy a svéd elnökség elégedett lehet az eredményeivel, és Svédország büszke lehet a svéd elnökség teljesítményére. De mint ahogyan a rövid elnökségekkel az lenni szokott, ha jól szerepeltek, valahogyan a befejezetlen munka rossz érzése marad bennünk.

Ezért a legfontosabb kérdés az: mit és hogyan tudnánk még építeni a svéd elnökség eredményeire? Az első dolog a Lisszaboni Szerződés végrehajtása. Egy szerződés önmagában nem elég a problémák megoldásához. Politikai akaratra is szükség van ahhoz, hogy megfelelő módon javítani tudjunk rajta, de ebben az esetben azt hiszem, az akarathoz többre van szükségünk: bátorságra és képzelőerőre. Képzelőerőre, hogy be tudjuk tölteni a szerződés hézagjait és tisztázni tudjuk a nem egyértelmű részeket. Ezért remélem, hogy a svéd elnökség az általa megszerzett óriási tapasztalattal továbbra is segíti majd építeni a Lisszaboni Szerződés által létrehozott új intézményt, azaz az Európai Tanács állandó – vagy folyamatos – elnökének és a külügyi főképviseletének a hivatalát, valamint a Külügyi Szolgálatot.

A svéd elnökség egyik kiemelt feladata természetesen a gazdasági és pénzügyi válság kezelése volt. Ez nagyon fontos feladat volt. Ezzel kapcsolatban két, meglehetősen ijesztő jelenséget figyelhattunk meg: a nemzeti protekcionizmus és a nemzeti egoizmus kísértését, illetve a tagállamaink között meglévő gazdasági és társadalmi különbségeket, és az Európai Unión belül a gazdasági, társadalmi és területi kohézió hiányát.

Meg kellene kérdejeznünk a bővítés helyességét? Bizonyosan nem. Ezek a különbségek már korábban is léteztek, a kölcsönös függőség pedig nem csak az Unión belül, de globálisan is működik. Ezért e különbségek képesek voltak aláásni vagy veszélybe sodorni az egész kontinens és az Unió stabilitását. Úgy vélem, hogy a bővítés lehetővé tette az új tagállamoknak, hogy az Unión belül jobban boldoguljanak ezekkel a különbségekkel, ami az EU valamennyi tagállamának javát szolgálja.

A következtetésem pedig a következő, és ezzel le is zárom a mondanivalómat. Véleményem szerint a következő lépés az, hogy bátrabb és megalapozottabb területi, gazdasági és társadalmi kohéziós politikákat folytassunk Európában – de nem kevesebb ilyen politikát –, bátor reformokkal együtt, pénzügyi és gazdasági reformokkal, amelyek után nem ismétlődhet meg a válság, és mindenképpen a válság után rehabilitációt célzó politikákkal. Ezzel összefüggésben üdvözlendő a Bizottságnak a keleti országok gazdasági támogatásával kapcsolatban tett legutóbbi nyilatkozata, és az, hogy Barroso úr kész megvitatni a 2020-as stratégiát.

Charles Goerens (ALDE). - (FR) Tisztelt elnök úr! Én is hálámat szeretném kifejezni az Európai Tanács svéd soros elnökségének. De van egy problémám. Csütörtökön az Európai Tanács arról határozott, hogy 7,2 milliárd euró támogatást nyújt a fejlődő országok éghajlatváltozáshoz való részleges alkalmazkodásának finanszírozására, ami jó dolog.

Meglátásom szerint ezt az összeget azon fejlesztési támogatáson túl kellene nyújtani, amelynek az Európai Unió a bruttó nemzeti jövedelem 0,7 %-ára való növelését ígérte 2015-re. Miért? Tegyük fel, hogy a 7,2 milliárd euró abból a csomagból származik, amelyet már korábban hivatalos fejlesztési segélyként jelöltek ki; ez az összeg nem lesz elegendő a millenniumi fejlesztési célok finanszírozására. Tehát egyiktől elvonnánk, hogy a másiknak adhassuk.

Jelenleg várjuk, hogy az Európai Tanács és a Bizottság tisztázza ezt a kérdést. A december 10–11-i Európai Tanács által bejelentett összeg kiegészítő jellegét övező mindenféle bizonytalanság rontaná az Európai Unió hitelét a koppenhágai konferencián, amelyet kétségtávol döntő fontosságúnak tartunk az emberiség jövője szempontjából.

(Taps)

Ian Hudghton (Verts/ALE). - Tisztelt elnök úr! Képviselőcsoportomban az Európai Szabad Szövetséget képviselem, amely magában foglalja Wales, Flandria, Katalónia és Skócia függetlenség párpártjait. Függetlenséget szeretnénk elérni, hogy nemzeteink részt vehessenek az Európai Tanács ülésein és az olyan világszintű eseményeken, mint a koppenhágai klímakonferencia.

A skót kormány és a parlament elfogadta a világ leginkább nagyra törő éghajlat-változási törvényét, amelyben 2020-ra 42 %-os, 2050-re pedig 80 %-os kibocsátáscsökkentési célt határoztunk meg. Ezeket a célokat szándékunkban áll teljesíteni, ennek ellenére a brit kormány elutasította azt az elfogadható kérést, hogy egy skót miniszter is részt vehessen a Koppenhágában zajló hivatalos folyamatokban. Az ilyen magatartás csak hangsúlyozza azt a tényt, hogy Skócia csak a függetlenség – a függetlenség normális állapota – révén tud részt venni a nemzetközi közösségben, és remélem, hogy az Európai Tanács hamarosan megvitatja majd az Európai Unió belső bővítésének kérdését, amelyben Skócia lesz az első.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Tisztelt elnök úr! Forradalomra van szükségünk a demokráciában! Az a tény, hogy számos svéd hagyományra csodálattal tekintek, még inkább csalódottá tett a svéd elnökség munkájának értékelésekor. A svéd elnökség sajnálatos módon nem az emberek elnöksége volt, hanem a Tanács elnöksége, és emellett a nagyarányú beruházásoké, inkább Wallström asszony, semmit Malmström asszony stílusát képviselve.

Malmström asszony! Jól emlékszem arra, amikor Ön még parlamenti képviselő volt itt. A svéd elnökség alatt teljesen már személy vált Önből. Nagyon remélem, hogy amikor visszatér közénk, ott fogja folytatni, ahol abbahagyta, olyan személyként, aki lelkesedik a parlamenti rendszerért. Miért fogadták el a SWIFT-megállapodást egy olyan késői szakaszban? Miért van az, hogy egyfajta uniós végrehajtási testületünk van – ez volt a svédeknek vagy mindenkinek az egyik célja, a nagy átláthatóságukkal? Arra kérem, a jövőben térjen vissza a gyökereihez.

János Áder (PPE). - (HU) Elnök úr! Tisztelt hölgyeim és uraim! Az elmúlt két és fél órában a vita során meglehetősen sok szó esett Koppenhágáról, a koppenhágai tárgyalásokról. Azt kell, hogy mondjam, hogy a svéd elnökség e tekintetben nem volt teljesen sikeres, hiszen Koppenhágában nincs európai uniós közös álláspont. Ez nem feltétlenül a svéd elnökség hibája, sokkal inkább az Európa Bizottság hibája. Miről is van szó, és miért nincs közös álláspont? Legalább két kérdésben nincs közös álláspont. Ezek közül az egyik kérdés az, hogy át lehet-e vinni a széndioxid-kvótákat 2012 utánra, és azokat lehet-e értékesíteni akkor is.

Az Európa Bizottság támadja ezt az álláspontot, érthetetlen, rövidlátó, szűklátókörű módon. Magyarország, Lengyelország, Románia és a többi volt szocialista ország betartotta a kiotói vállalását. Nem csak hogy betartotta, túlteljesítette azt. Nekünk a kvótatöbblet értékesítési joga jár. Ezt mégis el akarják venni tőlünk, azaz egy szerződészerű magatartást, mint amit Magyarország is tanúsított, büntetni akarnak. Mások nem tartották be azt, amit vállaltak, sőt növelték a károsanyag-kibocsátásukat, őket azonban senki nem akarja megbüntetni. Hogyan várható el ezután, ha lesz egyáltalán Kiotónak folytatása Koppenhágában, hogy egy új megállapodást az aláírók majd betartsanak.

Felszólítom az Európai Bizottságot, és felszólítanám ha itt lenne és felkérném, nyomtatékosan felkérném Barroso elnök urat, hogy változtasson az eddigi szűklátókörű magatartásán, és olyan álláspontot képviseljen, ami megfelel a jelenleg hatályos Kiotói Szerződésnek. És szeretném felhívni az Önök figyelmét, ne feledjék el, hogy az új tagországok nélkül az EU 15-ök nem tudták volna teljesíteni a 8%-os kibocsátáscsökkentési vállalásukat. Márpedig ha ez így lett volna, akkor az Európai Uniónak sokkal rosszabb, sokkal gyengébb tárgyalási pozíciója lenne Koppenhágában.

Catherine Trautmann (S&D). - (FR) Elnök urak! Miniszter úr! A svéd elnökség olyan történelmi jelentőségűnek mondható eseményeken lehetett jelen, mint a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése, az Európai Tanács első elnökének és a főképviseelőnek a kinevezése, vagy az éghajlat-változási konferencia és az új Bizottság kinevezése, továbbá – ha megengedik ezt a rövid utalást – a távközlési csomag.

Ezek az események reményt keltenek. Mindent összevetve azonban végül egy vagy két vegyes eredményről beszélhetünk csak. Először, a Parlament – miután kötelezettséget vállalt a pénzügyi piacok európai

felügyeletének bevezetésére – üdvözölte a Larosière úr által vezetett bizottság javaslatait, és döntő fontosságúnak jellemezte azokat. Ugyanakkor az ECOFIN-Tanács december 2-i ülésének következtetései messze elmaradnak ezektől a reális céloktól.

Itt, ezen a ponton meg szeretném megemlíteni, hogy a Parlament bizonyosan egyfajta egyensúlyt fog teremteni az említett javaslatok tekintetében, hogy szilárdabbá tegye a pénzügyi piacokat. Ugyanez vonatkozik azokra a pénzügyi kötelezettségvállalásokra, amelyeket a déli országoknak ígértek az éghajlatváltozás elleni küzdelemük segítése érdekében. Jóllehet Koppenhágában a szegény országok valódi kötelezettségvállalásokat várnak a hosszú távú finanszírozás tekintetében, a Tanácsnak mindössze 7,2 milliárd euró támogatásra sikerült ígéretet tennie, három évre elosztva. Igaz, ez csak az első lépés, de ez alatta marad a kívánalmaknak, annál is inkább, mert e támogatás egy része a szerkezetátalakítási programból származik.

Végül, ami a pénzügyi területet illeti, üdvözöljük az arra irányuló szándékot, hogy mind a felügyelet, mint pedig az adózás tekintetében szabályokat állapítsanak meg és határozott fellépéseket tegyenek. Ennek kapcsán meg szeretném említeni, hogy a Tanács következtetéseiben hivatkoznak a globális pénzügyi műveletekre kivetendő adóra. Mi, szocialisták, már több mint 10 éve reménykedünk és imádkozunk ezért. De még mindig van tennivaló. Óriási kihívást jelent, hogy új pénzügyi forrásokat találjunk a foglalkoztatás, az Európán belüli és kívüli szolidaritás támogatására, valamint az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozására. Hamarosan itt a karácsony, ezért arra kérem a Tanácsot, hogy hozzanak határozatot az elkövetkező évek saját erőforrásairól.

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Tisztelt elnök úr! Meglehetősen furcsa hallgatni, ahogyan egyesek – köztük több svéd honfitársam is – a svéd elnökséget bírálja. Carl Schlyter mivel hasonlítja össze ezt az elnökséget? A Cseh Köztársasággal, vagy más nagyszerű elnökségekkel?

Borghezio úrtól sem számíthat senki jó osztályzatokra. Sőt, már egy gyenge osztályzat is jó eredménynek számít, ha Borghezio úr adja.

Rengeteg minden történt. Hatályba lépett a Lisszaboni Szerződés. Betöltötték az EU két legmagasabb tisztségét. Fáradtságos munkával számos fontos javaslat került elfogadásra: a stockholmi program, a jövőbeni pénzügyi felügyelet és különösen a távközlési csomag. A koppenhágai klímacsúcs szintén jó irányba haladhat, ha mi, itt az Európai Parlamentben ezt akarjuk.

Ami a negatívumokat illeti, a betegek mobilitásának megvalósításával kapcsolatos kudarcot említeném. A jelenlegi helyzet továbbra is jogbizonytalanságot és szükségtelen szenvedést jelent azoknak, akik kezelésre várnak.

Összességében azonban elismerést érdemel Reinfeldt miniszterelnök úr, Malmström asszony, európai uniós ügyekért felelős miniszter, és az elnökség csapatának minden tagja. Boldog új évet kívánok Önöknek!

Judith Sargentini (Verts/ALE). - (NL) Elnök úr! Reinfeldt úr! Az Ön elnöksége egy nagyon súlyos hibát vétett: ez pedig a SWIFT-megállapodással kapcsolatos döntés volt. A Lisszaboni Szerződés december 1-jén lépett hatályba, és november 30-án Ön és a többi állam- és kormányfő sietve elfogadta ezt a megállapodást, amely banki adataink Egyesült Államoknak történő átadásáról szól. Ha ez a stockholmi program jövőbeni alakulását vetíti előre – annak a programnak, amelynek célja, hogy garantálja polgári jogainkat, valamint a szabadságot és a biztonságot –, akkor az a benyomásom, hogy e program végrehajtása felborítja majd az egyensúlyt, és veszélybe sodorja a polgárok jogait és a szabadságot.

Ez a megállapodás szégyenfolt az Önök elnökségén. És azt is gondolom, hogy ez beszennyezi a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését, amely több jogot biztosít az Európai Parlamentnek. Ígérje meg, hogy a jövőben több tiszteletet tanúsít a polgárjogok, a polgárok és a Parlament iránt.

Zoltán Balczó (NI). - (HU) Elnök úr! A svéd elnökség eredményeit tíz-húsz év távlatából szeretnénk visszatekintve értékelni. A legfontosabb esemény, amit említeni fognak, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése. Ez a Szerződés megteremti egy szuperállam jogi kereteit: 500 millió ember életének irányítása egy központból és a nemzetállamok elsorvasztása. Az idevezető út antidemokratikus volt. Három népszavazás utasította el ezt a koncepciót, míg a svéd elnökség alatt a kierőszakolt második ír népszavazás és Václav Klaus aláírásának megvétele szerezte meg a lehetőséget erre. Európa lakosságának többsége elutasítja ezt, és a nemzetállami létet meg akarja tartani. Ezért bízom benne, hogy a történelem majd úgy jelzi ezt az időszakot, mint meghíúsult kíséret egy birodalom létrehozására.

Othmar Karas (PPE). - (DE) Tisztelt elnök úr! Reinfeldt úr! Hölgyeim és uraim! A Tanács elnökségéről folytatott vitákban gyakran úgy hangzik, mintha az elnökség volna az Európai Unió. A Tanács elnöksége

nem az Európai Unió, hanem egy európai intézmény fontos irányító szerve. Ezért megkérnék mindenkit, hogy legyenek kicsit méltányosabbak és higgadtabbak.

Az elmúlt hat hónapban a Tanács elnöksége jó munkát végzett. Hozzájárult ahhoz, hogy új fejezetet nyissunk az Európai Unió sikerének történetében. Ugyanakkor egyikünk sem akar egy kormányokból álló Európát. A polgárok Európájának megvalósításán dolgozunk és azért, hogy nagyobb fokú együttműködés jöjjön létre az intézmények és az EU különböző részei között. Mindannyian az Európai Unió egy-egy részei vagyunk.

Lezárult az intézményi vita, betöltötték az új tisztségeket, és néhány fontos kérdésben a Tanács olyan álláspontra helyezkedett, amely lehetővé teszi majd számunkra a munka folytatását. Tekintsünk a jövőbe. Valaki szerint komoly problémát jelent, hogy a Lisszaboni Szerződést még nem veszik figyelembe a Tanács munkamódszereiben. A Tanácsnak több lehetősége van arra, hogy befolyásolja az Európai Parlamentet és a Parlament bizottságait, mint az Európai Parlamentnek, hogy befolyásolja a munkacsoportokat és a Tanács üléseit. E tekintetben is egyenlő bánásmódot követelünk a két intézmény tekintetében, mivel jogalkotóként egyenlő státuszt élvezünk.

Igen, hiba volt sietve elfogadtatni a SWIFT-megállapodást – a tartalmáról vitatkozhatunk – egy nappal azelőtt, hogy a Parlamentnek módosultak az együttműködési hatáskörei. A pénzügyi piacok felügyeletéről szóló határozatot még mindig nem véglegesítették. Javításokat kell eszközölnünk, végrehajtási hatáskörre van szükségünk, erőteljesebb európai felügyeletre van szükségünk a határokon átnyúló intézmények tekintetében, és nagyobb fokú koordinációt kell megvalósítanunk a tagállamok, a Bizottság és az Európai Központi Bank között a Bázeli Bankfelügyeleti Bizottságban, máskülönben egy párhuzamos struktúra jön létre.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). - (ES) Tisztelt elnök úr! Gratulálni szeretnék a svéd elnökség elnökségnek munkájukért, különösen azért a munkáért, amit a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése terén végeztek.

A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése minőségi előrelépést jelent, és a soron következő elnökségeknek – a spanyol, a belga és a magyar elnökségnek – folytatnia kell azt, amit a svéd elnökség a stockholmi programmal elkezdett egy cselekvési terv kidolgozásával.

Az Európai Bizottság, a Tanács, a Parlament és a tagállamok nemzeti parlamentjei között Lisszaboni Szerződés által előírt együttműködés keretében (az Európai Unióról szóló szerződés 17. cikke, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 295. cikke) fel szeretném hívni a figyelmet három pontnak a fontosságára, amelyet a svéd elnökség hangsúlyozott.

Az első a terrorizmussal és a tiltott emberkereskedelemmel foglalkozó koordinátor körüli bizonytalansággal kapcsolatos, és azzal, hogy ez a tisztviselő milyen mértékben függ a Bizottságtól, és másrésztől mennyiben terjed ki rá az Európai Parlament ellenőrzése.

A második az alapvető jogok külső dimenziója, ami mostantól átfogó dimenzió lesz az európai politikájában. És bár egy külön biztos foglalkozik az alapvető jogokkal és a jogérvényesüléssel, az Európai Uniónak vagy egy Külügyi Szolgálat is, amely elkötelezett az emberi jogok mellett és határozottan részt vállal az alapvető jogok védelmében.

A harmadik a személyek szabad mozgását biztosító schengeni térséghez kapcsolódik. Véleményünk szerint az, hogy jelentőséget tulajdonítanak az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum értékelésének és ellenőrzésének, valamint a külső határok ellenőrzésére vonatkozó politikának (menekültügy, bevándorlás és a szervezett bűnözés megelőzése), lehetővé teszi majd ennek a térségnek a megteremtését, ahol a személyek szabadon mozoghatnak és az emberi jogok szabadon érvényesülhetnek, és ezzel befejeződik a belső piac kiterjesztése, és megvalósul az európai projekt.

Lena Ek (ALDE). - (SV) Tisztelt elnök úr! Hidakat építeni mindig nehéz feladat. Különösen nehéz akkor, ha 27 tagállamot és 500 millió embert kell összekötnünk ezekkel a hidakkal, ezáltal – az új Lisszaboni Szerződés révén – megteremtve az átmenetet a régi EU-ból egy nyitottabb, átláthatóbb és demokratikusabb EU felé egy olyan Európai Parlamenttel, amely mostantól sokkal nagyobb befolyással bír.

Idén ősszel a klímaválság mellett egy munkaerő-piaci válsággal is meg kellett küzdenünk. Ennek ellenére a svéd elnökségnek sikerült elfogadnia több rendkívül fontos jogszabályt az energiahatékonyságról. Különösen nagy örömmel tölt el, hogy az EU bevezette a háztartási készülékek energiafogyasztásának címkéken történő feltüntetését. Ezenkívül jogszabályt fogadtak el az épületek energiahatékonyságára vonatkozó követelményekről és a gépjárművek gumibroncsainak környezetvédelmi címkézéséről is.

Végül, szeretnék köszöntet mondani a kormánynak az általuk vezetett hatékony, következetes elnökségért. Különösen nagy tisztelettel szeretnék szólni Ulrika Barklund Larsson asszonyról, uniós nagykövetről, aki ősszel oly hirtelen távozott közülünk. Nagyszerű munkát végzett és nagyon hiányzik nekünk.

Már csak a koppenhágai klímakonferencia lezárása van hátra – az utolsó, a legfontosabb és a legnagyobb hosszú távú hatással járó feladat. Sok szerencsét!

Mario Mauro (PPE). - *(IT)* Tisztelt elnök úr! Reinfeldt úr! Hölgyeim és uraim! Az Európai Tanács legutóbbi ülésének következtéseiben több olyan téma is van, amelyről képesnek kell lennünk megállapodni, és amelyet reményt keltőnek kell tudnunk tartani a közeljövőre nézve.

Az első ilyen téma a bevándorlás: kiemelték annak szükségességét, hogy az Európai Unió területére való belépést hatékonyabbá kell tenni a polgárok biztonságának garantálása tekintetében. Ehhez integrációs politikára van szükség. Más szóval, meg kell találnunk a megfelelő egyensúlyt a tagállamok szükségletei és az emberi dráma, a bevándorlók termelési potenciálja között.

A bevándorlás és a menekültügy kapcsán utalás történt a felelősségek és a szolidaritás Európájára. Ebben az értelemben ösztönzőleg hat rám az, hogy a Tanács hangsúlyozta az illegális bevándorlás feltartóztatásának szükségességét, kezdve a tagállamok határainál, különösen délen. Ez azt jelenti, hogy osztozunk az erőforrásokon és a problémákon. Sajnos ezt a szempontot túl sokszor szorítja háttérbe az önzés és a gyávaság.

A másik szempont, amit kiemelt fontosságúnak tartok most, a gazdasági válság idején, amikor még nem látjuk a fényt az alagút végén, az a lisszaboni stratégia újraindítása. A lehető leggyorsabban versenyre kell kelniünk a feltörekvő hatalmakkal pénzügyi és kereskedelmi tekintetben egyaránt: csak egy korszerű kutatási és információs rendszer teheti ezt lehetővé számunkra, ami oly fontos nekünk és – mindenekelőtt – az új nemzedékek számára.

Örömmel vettem tudomásul, hogy a Tanács által alkalmazott új módszer a nemzeti intézkedések és az európai uniós intézkedések közötti kapcsolat megerősítését célozza, és azt, hogy megerősítsék a nemzeti felelősségvállalást az irányítás és a munkaerő, valamint a regionális és a helyi hatóságok aktívabb bevonása által, amit egy szóval jellemezhetünk: szubszidiaritás.

Még mindig azt érzem, hogy többet kell tennünk e téren: a családnak, az embereknek és a közvetítő csoportoknak az európai gazdasági fellendülés középpontjában a helyük. Csak az emberekben, vagy inkább csak a nőkben és férfiakban van meg az az eredeti lendület, ami új életet vihet társadalmi életünk számos területébe, ahol úrrá lett a csüggedés az intézményekből oly sokszor áradó pesszimizmus.

Ivari Padar (S&D). - *(ET)* Tisztelt elnök úr! Először is az elnököt szeretném méltatni a balti-tengeri stratégia jóváhagyásáért, amely hazám számára nagy jelentőséggel bír. De kicsit hosszabban szeretnék beszélni három dologról, amelyek a pénzügyekkel kapcsolatosak.

Először köszönetet szeretnék mondani a transzeurópai pénzügyi rendszerre vonatkozó szabályozás kapcsán tett erőfeszítésekért, és arra kérem az Európai Parlamentet, hogy a maga részéről biztosítsa ehhez a maximális támogatást.

Másodszor, a pénzügyi válság kezelése érdekében az Európai Unió és tagállamai nagyon sok rendkívüli intézkedést hajtottak végre, ami nagyon pozitív dolog. Már láthatóak a stabilizálódás jelei a gazdaságban. Ugyanakkor egyetértek a Tanáccsal abban, hogy a helyzet még nem elég biztonságos ahhoz, hogy félretegyük a támogatási intézkedéseket. Számomra a válság tanulsága mindenképpen az, hogy szükség van a bankokra és szükség van az általuk nyújtott szolgáltatásokra. Szükségtelen tehát túl messzire menni a megbüntetésükben. Ehelyett a banki tevékenységeknek arra kellene épülniük, ami a reálgazdaságban történik, nem egy bankközi virtuális piacra, ami a válság legfőbb oka volt. Emellett el kell gondolkodnunk a bankárok bónuszainak kifizetéséről, ami Észtországban különösen fontos témává vált.

A harmadik téma is ehhez kapcsolódik: támogatom a Nemzetközi Valutaalaphoz benyújtott azon kéréseket, hogy mérlegeljék adó kivetését a globális pénzügyi műveletekre – ezt nevezzük Tobin-adónak –, annak érdekében, hogy gazdasági fellendülés idején visszaadjunk pénzt a társadalomnak. Támogatom a pénzügyi intézmények és az általuk szolgált társadalom közötti gazdasági és társadalmi megállapodások megújítását, valamint azt, hogy fellendülés idején növeljék a társadalomnak nyújtott előnyöket, és védjék meg a társadalmat a veszélyektől.

Paulo Rangel (PPE). - (PT) Tisztelt elnök úr! Először is az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja és a PPE képviselőcsoporton belüli portugál küldöttség nevében gratulálni szeretnék a svéd elnökségnek, különösen Reinfeldt miniszterelnök úrnak.

Véleményünk szerint a svéd elnökség majdhogynem teljes sikert ért el alapjában véve négy lényeges területen. Először is intézményi téren a svéd elnökségnek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépéséhez, a Bizottság elnökének rendkívül sikeres megválasztásához, valamint a ratifikációhoz kapcsolódó minden mozzanathoz való hozzájárulása igen szakszerű és olyan színvonalú volt, amit mi az Európai Unióban a legjobb gyakorlat tekintetében elvárunk. Természetesen egy olyan ország számára, mint Portugália, amely döntő szerepet játszott a Lisszaboni Szerződés elfogadásában, a svéd elnökség közreműködése felbecsülhetetlennek bizonyult.

Másodsorban az éghajlat-változási napirendet említeném, amellyel kapcsolatban természetesen a Bizottság is rendkívül fontos erőfeszítéseket tett. Az a véleményem, és a PPE képviselőcsoportban több kollégám egyetért velem, hogy az éghajlatváltozás az a terület, ahol az Európai Unió a leginkább eredményes volt. Élen jár az éghajlatváltozás elleni globális küzdelemben, és ez egyrészt a svéd elnökség, másrészt különösen a Bizottság elnöksége törekvéseinek köszönhető. Ezeket az eredményeket szintén nagyon pozitívnak tekintjük.

A harmadik kérdéskör a pénzügyi szabályozást érinti. Főleg a Tanács legutóbbi ülésével olyan előrelépés történt, amelyet döntő jelentőségűnek tartunk, és amely nagy hatást gyakorolhat a válságból való kilábalásra. Ezért ahhoz is szeretnék gratulálni, hogy ezen a területen sikerült megállapodásra jutni. Végül egy olyan területet szeretnék megemlíteni, amely személy szerint nekem nagyon fontos: a stockholmi programról van szó, következésképpen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségről. Nyomon követtem a tamperei folyamatot, majd ezt követően különösen a hágai folyamatot. A stockholmi programot nélkülözhetetlennek tartom, és gratulálok hozzá a svéd elnökségnek, valamint Reinfeldt miniszterelnök úrnak.

Marietta Giannakou (PPE). - (EL) Tisztelt elnök úr! A svéd elnökség valóban tényleges eredményeket ért el. Ezek egybeesnek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével, amely az oly sok évig problémákat előidéző kormányköziség végét, valamint egy integráltabb és egységesebb politika érvényesítését jelzi.

Ezenkívül a svéd elnökség tevékenysége a stockholmi program létrehozásával és a pénzügyi válság idején hozott döntésekkel jellemezhető, amelyek valóban fontos, sarkalatos kérdések az e törekvessel kapcsolatos további fejlemények tekintetében.

Ugyanakkor az Európai Bizottság elnökének megválasztása és a kinevezések – amelyek mindegyike rendkívül fontos azon erőfeszítésünkkel kapcsolatos fejlemények szempontjából, amelyet a Lisszaboni Szerződés révén teszünk – különösen lényegesek és érdekesek az Európai Parlament számára, továbbá pozitív és nélkülözhetetlen tényezők.

Az Európai Parlament új szerepet vállal – jogalkotói szerv lesz az Európai Tanács mellett. Ez új fejleménynek számít, amellyel kapcsolatban mindnyájunknak nagyobb és egységesebb erőfeszítéseket kell tennünk.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). - (ES) Tisztelt elnök úr! Gratulálok a svéd elnökségnek az elmúlt hat hónap során végzett dicséretre méltó irányításhoz.

A stockholmi programmal kapcsolatban szeretném kiemelni, hogy ösztönzést próbál adni a régen vágyott közös bevándorláspolitikára létrehozásához. Bizonyos lényeges kérdések azonban másodlagossá váltak.

2008-ban az Európai Unióban 515 terrortámadást hajtottak végre 11 tagállamban. Ezért a terrorizmus elleni küzdelmet és az áldozatok védelmét fel kell vennünk politikai programunk prioritásai közé, és a stockholmi program külön, speciális kategóriáját kell alkotniuk.

A másik dolog, hogy nyolcmillió illegális bevándorló él a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségben. Ebben a tekintetben meg kell erősítenünk a fejlesztésre, valamint a származási és tranzitországokkal folytatott együttműködésre vonatkozó politikákat. Az Európai Uniónak elő kell mozdítania a hazatelepülésről és visszafogadásról szóló megállapodások megkötését például Marokkóval, Algériával és Líbiával. A stockholmi program jövőbeni cselekvési tervének – amelyet 2010. június közepéig kell előterjeszteni – figyelembe kell vennie ezeket a szempontokat.

Andrzej Grzyb (PPE). - (PL) Én is szeretnék csatlakozni a svéd elnökségnek és személy szerint Reinfeldt úrnak a hatékony tevékenységéért, valamint amiatt kifejezett köszönetnyilvánításokhoz, hogy tökéletesen érvényesítette az elnökség prioritásait.

Természetesen az uniós polgárok számára különösen fontos a gazdasági és pénzügyi válság hatásainak csökkentésére szolgáló intézkedés. Ez kapcsolódik az üzleti szférának nyújtandó támogatáshoz, hogy helyreállítsák a munkahelyeket, valamint megteremtsék a kis- és középvállalkozások fejlődéséhez szükséges feltételeket, továbbá felszámolják a válság okait, különösen a pénzügyi piacokon, hogy a jövőben ne ismétlődhessenek meg. Nekem úgy tűnik, hogy e területen nem megfelelő az európai felügyelet, valamint hogy nekünk, demokratikusan választott intézményként befolyást kell gyakorolnunk a bankok és a pénzügyi intézmények felügyeletét ellátók által követett erkölcsi normákat.

Ami a koppenhágai csúcstalálkozót illeti, teljes mértékben támogatom a Barroso úr által kifejtett álláspontot. Most valóban szükség van partnerségre a többi fontos gazdasági szereplő részéről ahhoz, hogy a csúcstalálkozó eredményei ténylegesen megvalósuljanak.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - (RO) Az épületek energiateljesítményéről szóló irányelv előadója voltam, amelyről második olvasatban tárgyaltam az Európai Unió Tanácsának svéd elnökségével. Az Európai Unió jövője és az éghajlatváltozás elleni küzdelem szempontjából rendkívül fontos jelentésről van szó. A koppenhágai konferencia, és különösen azon 2,7 millió munkahely szempontjából is lényeges, amelyeket ebben az ágazatban 2020-ig meg lehet teremteni.

Ami a bizottsági eljárást illeti, a Lisszaboni Szerződésnek megfelelően megkezdődtek a tárgyalások a Bizottság által átruházott hatáskörökről és eljárásokról szóló intézményi megállapodásról. Annak szem előtt tartásával, hogy a Lisszaboni Szerződés az éghajlat-változási és a közös energiapolitika számára is új alapot teremt, remélem, és az Európai Bizottságtól is azt várjuk, Barroso úr, hogy a következő öt évre vonatkozó munkaprogramot terjesztenek elénk, hogy a biztosok, akikre odafigyelünk, szintén válaszolni tudjanak az említett kihívásokra.

Végezetül szeretnék említést tenni a munkaerő szabad mozgása előtt álló akadályok megszüntetéséről az új tagállamokból érkező munkavállalók esetében, ami a svéd elnökség utolsó intézkedése lenne.

Elnök. - Elnézést kell kérnem Balçytis úrtól és Luhan úrtól: nem tudom teljesíteni a kérésüket, mivel már sok más felszólaló vár a sorára, és nincs elegendő idő arra, hogy mindenki felszólalhasson. Felszólalási idejüket más alkalommal kell felhasználniuk. Még egyszer elnézést kérek.

Ivo Vajgl (ALDE). - (SL) Szeretnék gratulálni a svéd elnökségnek ahhoz, hogy becsületesen és felelősen vezették az Európai Uniót az intézményi változás, valamint a gazdasági és pénzügyi válság idején, ahogy azt már Önök is elmondták. Ugyanakkor ezen időszak alatt elszalasztották azt a lehetőséget, hogy szélesebb körű európai eszmecserére ösztönözzenek a válságba vezetőtől eltérő társadalmi-gazdasági modellről. Svédország sokkal többet tud erről, mint más országok.

Önök is tapasztalták az Európai Unió korlátaival kapcsolatos keserű valóságot, ha egységes fellépésről van szó, különösen amikor az EU vezetőségét választjuk meg. Önök a külpolitika terén, például a Közel-Kelettel kapcsolatban néhány új előírást határoztak meg, gratulálok ehhez az eredményhez. Köszönetet mondok azért is, hogy figyelmet fordítottak az Európai Unió bővítésére, valamint hogy a Bizottsággal együtt megoldottak néhány olyan rendezetlen kérdést, amely gátolta ezt a folyamatot. Szép munka volt!

Jean-Pierre Audy (PPE). - (FR) Tisztelt elnök úr, Barroso úr, Reinfeldt úr! Szeretném megismerni az Ön véleményét, Reinfeldt úr, a trojkával kapcsolatos döntésről, mivel az állam-, illetve kormányfők úgy határoztak, hogy kialakítják a trojkával kapcsolatos koncepciót annak érdekében, hogy az elnökség folyamatossága biztosított legyen. Továbbá, mivel Önök létrehozzák a Francia Köztársaság, a Cseh Köztársaság és a Svéd Királyság közötti trojkát, mi a véleménye Önnek erről az eszközről és milyen következtetést von le ebből?

Mirosław Piotrowski (ECR). - (PL) Tisztelt elnök úr! Hathavonta összeülünk itt a Parlamentben, hogy egy újabb ország eredményeit összegezzük, amikor is lejár az Európai Unió vezetésére vonatkozó megbízatása.

A svéd elnökség azért vonul be a történelembe, mert megbízatása során kényszerítették ki az európai alkotmányt, amely mellett egyesek már közel 10 éve agítálnak, és amely jelenlegi formájában Lisszaboni Szerződésként ismert. Erre több nemzet akarata ellenére került sor. A francia, a holland és az ír népszavazás eredményét leplezetlenül félresöpörték. Bevezették a demokratikus deficit elvét, amely lehetővé teszi a felülről történő ellenőrzést, látszólag az EU igazgatási mechanizmusainak fejlesztése céljából. Az Unión belüli új posztokra való kiválasztással kapcsolatos első változások egyelőre szervezeti káoszt idéztek elő és általános derűtlenséget váltottak ki Európában és világszerte. A svéd elnökség valójában a bizonytalanság és a káosz állapotában hagyja az Európai Uniót.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). - Tisztelt elnök úr! Szeretnék gratulálni a svéd elnökségnek a stockholmi programban ismertetett polgárközpontú elképzeléshez. Nem hangsúlyozhatjuk eléggé annak a történelmi jelentőségét, hogy végre kialakult egy olyan elképzelés, amely foglalkozik az emberek biztonsággal és az egyéni jogok tiszteletben tartásával kapcsolatos szempontjaival. Végre a polgárokkal együtt létrehozhatjuk a polgárok Európáját.

Ezenkívül szeretném örömet kifejezni a Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozása miatt, ami lényeges és konkrét lépés azon országok szempontjainak figyelembevételéhez, amelyek fel akarják venni a küzdelmet az illegális bevándorlás ellen, ugyanakkor egy humánusabb migrációs politikát kívánnak teremteni. A stockholmi program öt évre szól, és remélem, hogy előre tudunk haladni a végrehajtás irányába. Köszönetet mondok a svéd elnökségnek. Az Önök tevékenységének eredménye öt évig fennmarad.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) A svéd elnökség kiváló munkát végzett, és gratulálnék miniszterelnök úrnak. Azzal, hogy a Lisszaboni Szerződés ratifikációját végre befejezte, megoldotta Klaus cseh elnök sajnálatos és szégyenteljes miniválságát. Ehhez a bővítés során elkövetett azon politikai hiba vezetett, hogy a 13 diszkriminatív Beneš-dekrétum morális tarthatatlanságát az Unió nem mondta ki korábban. A második nagy eredmény hogy, a klímátárgyalásokra sikerült egységes uniós álláspontot kialakítani. Az USA, Kína még nem értette meg, de az Unió világosan látja, hogy aki most a zöld gazdasági fejlesztések élére áll, azé a jövő. Ne felejtjük, hogy az Unió a céljait csak azért tudta teljesíteni, mert az új tagállamok jelentős mértékben csökkentették a kibocsátást. Végezetül a harmadik nagy eredmény, hogy Szerbiával elkezdődtek a felvételi tárgyalások és Szerbia, Macedónia, Montenegró vízummentességet kapott. Köszönet a svéd elnökségnek, mert kiváló lehetőséget teremt a spanyol-belga-magyar hármas elnökséghez.

Rachida Dati (PPE). - (FR) Tisztelt elnök úr! Barroso úr! Reinfeldt úr! Először szeretnék gratulálni a svéd elnökségnek a hathónapnyi lankadhatatlan és nagyon ambiciózus munkáért, azért, hogy az állam és kormányfőkkel együtt és a G20 keretén belül is közös és ambiciózus álláspontot képviselt a pénzügyi szabályozással kapcsolatos ügyekben.

Ha a koppenhágai konferenciáról esik szó, akkor azt láthatjuk, hogy az Európai Unió nagyon ambiciózus, magasztos célokat tűz ki, proaktív és egységes álláspontot képvisel. Szeretném ezért üdvözölni ezt az álláspontot és az Európai Unió döntéseit. Európa lett a motorja a jelen gazdasági válsággal kapcsolatos főbb megállapodásokkal kapcsolatos javaslatoknak, tárgyalásoknak, valamint a megállapodások megkötésének, ami Európa egészére hatással van.

Az Európai Tanács a múlt héten meghozta döntését az új pénzügyi felügyeleti architektúrára vonatkozóan, és azóta megkezdődtek az Európai Parlamenttel folytatott tárgyalások is, mivel mostantól kezdve a Pittsburghben hozott döntések végrehajtásának figyelemmel kíséréseért vállalt felelősségben az Európai Parlament is osztozik.

A gazdasági válság feltárta pénzügyi felügyeleti rendszerünk gyenge pontjait. Az elképzelés az volt, hogy hatékonyabbá tesszük a koordinációt, ugyanakkor megújítjuk és megerősítjük az európai hatóságok hatáskörét is; e követelmények teljesítése nem tűr halasztást.

Remélem – és most a Bizottsághoz szólok – hogy éberek maradunk és döntéseink végrehajtása során is megőrizzük az éberség e szintjét.

Diane Dodds (NI). - Tisztelt elnök úr! Az északír halászati ágazat nevében szeretnék hangot adni rendkívüli csalódottságomnak, amiért újabb csökkentést írtak elő az ágazat számára. A Tanács tegnap esti bejelentése, amely szerint 9%-kal csökkentik a 7A terület vonatkozásában a kifogható mennyiséget, övön aluli ütéssel ért fel az észak-írországi halászati ágazat számára.

A tőkehalállományok helyreállítására irányuló programok és a tengeren tölthető napok számának csökkentése miatt az iparág sérülékennyé vált. Olyan iparágról van szó, amelynek a homárra kellett támaszkodnia. Ez a 9 %-os csökkentés pusztító erejű lesz, és különösen azért bosszantó, mivel a tudományos eredmények lehetővé tették volna a Bizottság számára a hosszabbítást.

Úgy hiszem, hogy a soron következő spanyol elnökség számára kiemelt feladat kell legyen a közös halászati politika reformja, mivel az ehhez hasonló döntéseket regionális szinten kell meghozniuk a helyi, felelős embereknek, nem pedig a brüsszeli bürokratáknak.

Czesław Adam Siekierski (PPE). - (PL) A svéd elnökség ideje alatt nagyon sok jó dolog történt az Európai Unióban, de a sok jó között ott volt a válság időszaka és a Lisszaboni Szerződés elfogadásával kapcsolatos várakozás is. Nem osztom ugyanakkor azt a nézetet, amely szerint egy másik vagy egy új Unió jött létre. Azt

hiszem, leginkább egy megújult Unióról beszélhetünk. Ami azt illeti, a szerződés általános rendelkezéseit ki kell egészíteni, és nem csak részletes tartalommal, hanem meghatározott gyakorlati megoldásokkal is. Fontos, hogy egyértelművé tegyük a hatásköröknek a kulcsfontosságú pozíciók közötti megoszlását, és azt, hogy hogyan alakítjuk ki az EU intézményei közötti kapcsolatokat, beleértve az Európai Parlament új szerepkörét is.

Aggodalommal tölt el, hogy az egymást követő államok által betöltött soros elnökség funkcióit esetleg korlátozhatják. Ez a vezető szerep olyasmiről szól, amelyre a tagállamok készülnek, és amelyet nagy elkötelezettséggel töltenek be. Ha az Európai Tanács állandó elnöke mellett nem áll rendelkezésünkre az aktuális vezető szerepét betöltő ország vezetője, hogy beszámoljon a Parlamentnek, az Unió nem lesz teljes, és elveszti sokszínűségének egy részét. Az elnöklő országnak továbbra is kreatív módon kell új intézkedéseket inspirálnia, az Európai Tanács állandó elnökének pedig biztosítania kell az Unió munkájának összehangolását, folyamatosságát és kohézióját.

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

Fredrik Reinfeldt, a Tanács soros elnöke. – Tisztelt elnök úr! Ahogyan a vita vége felé közeledünk, úgy közeledünk a rotációs elven alapuló utolsó elnökség vége felé is, ahogyan az már elhangzott. José Manuel Barroso és én hamarosan elindulunk Koppenhágába, így csak néhány szót szeretnék szólni a pénzügyi forrásokról, mivel úgy vélem, a pénzügyi források állnak majd azoknak a megbeszéléseknek a középpontjában, amelyeket a fejlődő országokkal fogunk folytatni.

2010 és 2012 között meglehetősen nagy összeget tudtunk erre fordítani: éves szinten 2,4 milliárd eurót. Ennek jelentősége abban rejlett, hogy azt mondhattuk, hogy ez ezekre az évekre vonatkozik, hogy az összeget 2010–2012 vonatkozásában irányoztuk elő, és akkor is rendelkezésre áll a támogatás számára, ha az éghajlatvédelemről lesz szó.

A millenniumi fejlesztési célok eléréséről folyó vita egy fontos vita. Szeretnék rámutatni arra, hogy a tagállamok egyetértettek abban, hogy arra vonatkozóan kell kötelezettséget vállalnunk, hogy az EU bruttó nemzeti jövedelmének együttesen 0,56%-át osztjuk el 2010-ig, azaz a jövő évig, ami pedig a hivatalos fejlesztési támogatást illeti, 2015-re elérjük az ENSZ 0,7 százalékos szintjét.

Mindez jellemzően a tagállamokon múlik. Az igazság az, hogy ma még nagyon sok tagállam nem éri el ezeket a szinteket. Ami a fejlesztési támogatást illeti, Svédország a kiváltságos kevesek között van, mivel majdnem egyedül van a bruttó nemzeti jövedelme 1 %-ával. A szintek megvitatásakor arról sem szabad megfeledkezni, hogy különbség van az egyes országok között.

Önkéntessé tettük a tagállamok számára, hogy olyan erőforrásokat biztosítsanak, amelyek a rendelkezésükre állnak. Örömmre szolgál, hogy közölhetem: mind a 27 ország hozzájárult a gyorsfinanszírozási erőforrások kialakításához. Egyes esetekben ez csak nagyon kicsi mértékű hozzájárulás volt ugyan, de érződött az egyhangú európai jelleg, mivel mindenki megtette a maga hozzájárulását.

Ismételten köszönetet mondok a Parlament együttműködéséért. A svéd elnökség ideje alatt negyedik alkalommal szólhatok a Parlamenthez. E meg sem közelíti Cecilia Malmström parlamenti felszólalásainak számát, mivel ő 25 alkalommal szólhatott Önökhöz. Mindent összevetve, hivatali ideje alatt az elnökség 43 alkalommal szólalt fel plenáris ülésen a Parlamentben, és 44 alkalommal szólalhattunk fel a bizottságokban.

Ez nagyon fontos, ha az átláthatóságról és az intézmények közötti jó együttműködésről folyó vitákról esik szó. Tudomásul vettük az Európai Parlamenthez fűződő jó kapcsolat kialakításának fontosságát. Készen álltunk arra, hogy jelen legyünk, hogy itt legyünk, hogy választ adhassunk kérdéseikre, és köszönetet mondok a nagyon jó együttműködésért.

Elnök. - Miniszterelnök úr! Európai uniós elnökségük két hét múlva véget ér. Köszönjük tevékenységüket és erőfeszítéseiket! Nem volt könnyű elnökség, ennek tudatában vagyunk. Ahogyan a Parlament képviselőitől hallhattuk, és ahogyan arról a számos véleményből értesülhettünk, sikeres elnökség volt. Szeretném személyesen Önnek és a teljes svéd elnökségnek megköszönni. A történelem folyamán először – az elmúlt hét során – meg tapasztalhattuk a Lisszaboni Szerződés eredményeként jelentkező új kapcsolatokat.

Nagyon szépen köszönjük! Elnökségük emlékezetes marad.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Tisztelt elnök úr! Először a Parlament még itt tartózkodó képviselői által felvetett néhány konkrét kérdésre szeretnék válaszolni.

Például Severin úr a gazdasági, társadalmi és területi kohézióról beszélt, és szeretném alátámasztani azt, amit elmondott. Valóban, az Európai Tanácsban az Európai Unió jövőbeni, 2020-ig tartó stratégiájáról folytatott első eszmecsereik alkalmával megállapodtunk arról – lásd a következtetések 18. pontját –, hogy minden erőfeszítést meg kell tenni a gazdasági, társadalmi és szociális kohézió, valamint a nemek közötti egyenlőség biztosítása érdekében. Azt hiszem, fontos, hogy mindez az Európai Unió 2020-ig tartó stratégiájáról folytatott vita kezdetétől fogva így történjék. A hangsúly természetesen a versenyképességen és az előttünk álló globális kihívásoknak való megfelelés szükségességén van, de mindezt az Európai Unió gazdasági, társadalmi és területi kohéziójának előmozdításával együtt kell megtennünk. Ez nagyon fontos feladat lesz, és nem csupán a stratégia meghatározása, hanem az elkövetkező gazdasági kilátások miatt is.

Egy másik konkrét, az európai felügyeleti hatóságokkal kapcsolatos felvetés is elhangzott, Karas úr, illetve Dati asszony részéről. Miről is van szó pontosan? Nagyon örülünk annak, hogy az Európai Tanács képes volt arra, hogy egyhangú döntést hozzon. Őszintén szólva nem sokkal korábban még elképzelhetetlen lett volna, hogy valamennyi tagállam egyetértsen az európai szintű pénzügyi felügyeletről szóló tervszöveggel kapcsolatban. Ami azt illeti, annak ellenére, hogy tiszteletben tartom a javaslataink által érintett kényes kérdéseket, úgy vélem, hogy a Bizottság javaslata túl sokat veszített erejéből. A Bizottság pont a kérdés érzékeny jellege miatt irányzott elő egy egyszerű és működőképes pénzügyi védzáradékat a javaslatában. Ami azt illeti, sajnálom, hogy a Bizottság által javasolt három közül két helyzet esetében kivették a hatóságoknak azt a javaslatban előírt hatáskörét, hogy a határozatokat közvetlenül az egyes pénzügyi intézményeknek címezzék.

Sajnálom, hogy a vészhelyzetek kérdése is átpolitizálódott azzal, hogy a Tanács kapta meg a vészhelyzetek fennállásának megállapítására szolgáló hatáskört, és azt is sajnálom, hogy az európai felügyeleti hatóságok potenciális közvetlen felügyeleti hatásköre kizárólag a hitelminősítő intézetekre korlátozódott. Remélem, hogy a következő tárgyalási szakaszban az Európai Parlament újfajta egyensúlyt létrehozva megerősíti majd a szabályozást.

Ami pedig Koppenhágát illeti, hadd fogalmazzak egyértelműen: nagyon fontos volt, hogy az Európai Tanács megerősítette az előző kötelezettségvállalásokat, amelyek szerint készen állunk arra, hogy 2020-ra – az 1990-es szintekhez képest – 30%-os csökkenést érjünk el, amennyiben a többi fejlett ország is ehhez mérhető kibocsátáscsökkentésre kötelezi el magát, a fejlődő országok pedig felelősségvállalásuknak és lehetőségeiknek megfelelően járulnak hozzá a csökkentéshez.

Folytatjuk a más országok mérséklési terveinek értékelését, és Koppenhágában a megfelelő időben hozzuk meg a döntést. Ami azt illeti, az Európai Tanács ülésein megemlítettem az ajánlatunkkal kapcsolatos moduláció lehetőségét, konkrétan a 2020 utáni folyamatok kialakításának lehetőségét. A vita nem csak 2020-ról szól, hanem a 2020 után időkről is. Rugalmasan kell kezelnünk a 2020 utáni időkre meghatározható folyamatokat. Ebben a szellemben megyünk Koppenhágába – nem csak azért, hogy a lehető legambiciózusabb megállapodásra jussunk, hanem hogy valóban globális megállapodást kössünk.

Elnök. - Barroso elnök úr, ismételten köszönöm! Szeretnék köszönetet mondani Reinfeldt miniszterelnök úrnak, Malmström miniszter asszonynak, az Európai Parlament egykori képviselőjének és az egész svéd kormánynak az Európai Parlamenttel folytatott nagyon tevékeny együttműködésükért.

Ezzel lezárom a vitát.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Szeretnék gratulálni a svéd elnökségnek ahhoz, hogy programját konstruktív és hatékony módon hajtotta végre. Svédország jelentős erőfeszítéseket tett annak biztosítása érdekében, hogy a Lisszaboni Szerződés ez év december 1-jén hatályba léphessen, és ez azt jelenti, hogy az Európai Unió demokratikusabb, hatékonyabb és átláthatóbb lesz. Biztos vagyok abban, hogy a szerződés javítja majd a folytonosságot és megerősíti az EU nemzetközi szerepét.

A svéd elnökség alatt került sor a balti-tengeri régióra vonatkozó európai uniós stratégia elfogadására is. Örömmre szolgál, hogy megtörtént a balti-tengeri régióra vonatkozó európai uniós stratégia pénzügyi támogatásának elkülönítése. Litvánként túlságosan is jól ismerem azokat a kihívásokat, amelyekkel a balti-tengeri térségnek manapság szembe kell néznie. Az egyik ilyen kihívást az jelenti, hogy miként lehet a legjobban megoldani a balti-tengeri környezet védelmének sürgető és súlyos problémáját. Egy másik ilyen

kihívás az, hogy miként alakítható át a balti-tengeri régió a gazdasági növekedés és fejlődés hatékonyabb hajtóerejévé.

Az e kérdésekre adott előzetes válaszokat a balti-tengeri régióra vonatkozó európai uniós stratégiában találhatjuk meg, amelyet a svéd elnökség alatt fogadtak el. A stratégia egyike a számos európai makroregionális fejlesztési terveknek, amellyel kapcsolatban azt reméljük, hogy általa javítható a régió környezetének helyzete és versenyképessége. A stockholmi program stratégiája a Svédország által elért legfontosabb prioritások egyike. Ez az ötéves program megteremti a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség továbbfejlesztésének feltételeit.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Reinfeldt miniszterelnök úr vezetésével a svéd elnökség hat hónapja hatalmas siker volt, és kiválóan sikerült.

A svéd elnökség kulcsfontosságú szerepet játszott a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésében. A szerződés hatálybalépése ilyen módon egy évtizedes vitának és intézményi holtpontnak vetett véget, új lehetőségeket nyitva meg az Európai Unió előtt.

Az éghajlatváltozás elleni küzdelem olyan témát jelent, amely mindig is az Európai Unió napirendjének elején szerepelt. Az EU vezető szerepet tölt be e területen, amit az az ambiciózus javaslata is kifejez, hogy a kibocsátásokat 2050-ig 80 %-kal és 95 %-kal kell csökkenteni. Az Európai Unió megállapodást kötött arról is, hogy 7,2 milliárd EUR összeget biztosít a fejlődő országoknak a következő három év során.

A svéd elnökség a gazdasági válságot és a pénzügyi válságot helyénvaló és reális intézkedésekkel fogadta. Amikor szembekerült az 1930-as évek óta legsúlyosabb gazdaság válsággal, az EU gyorsan különleges támogatási intézkedéseket fogadott el. A további válságok „megelőzésével” kapcsolatos munka elvégzésére az új pénzügyi felügyeleti struktúrában került sor.

A svéd elnökség segítséget nyújtott a gazdaság kezeléséhez és erősebbé tette Európát, lehetővé téve a számára, hogy folytassa a béke, a siker és a modernitás útjának kialakítását.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Tény, hogy a svéd elnökség során jelentős intézményi változásokra került sor, különösen például a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésére, amire azon folyamat után került sor, hogy az ír népre gyakorolt nyomás és az ír nép zsarolása révén arra vették rá őket, hogy a megtartandó második népszavazáson módosítsák szavazatukat.

Azonban még az európai integráció egyre inkább neoliberális, militaristává és föderalistává váló formáját előnyben részesítők számára is elfogadhatatlan az, hogy egy szót sem szólhatnak az Európai Uniót sújtó szörnyű társadalmi helyzetről, amely egyértelműen látható abban, hogy a munkanélküliek száma egy év alatt több mint 5 millió fővel gyarapodott, ami azt eredményezte, hogy mostanra 23 millió ember vált munkanélkülivé.

Meglehetősen tünetszerű volt azonban, hogy a reflektorfény az EU 2020-ra vonatkozó stratégiájával kapcsolatos vita megkezdésére irányult, és megfeledeztek a 10 évvel ezelőtt elfogadott és európai uniós oázist ígérő, úgynevezett lisszaboni stratégia értékeléséről. Ennek kétségkívül az volt az oka, hogy ne kelljen megemlíteni az elmúlt évtizedek legnagyobb, a liberalizáció és a munka rugalmassága által táplált gazdasági és társadalmi válságának okait, amelyek bizonytalan és alulfizetett munkahelyeket teremtettek, és növelték a munkanélküliséget.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), írásban. – (PL) Tisztelt elnök úr! A svéd elnökség értékelése nagyon kedvező eredményt mutat. A legnagyobb siker természetesen az volt, hogy sikerült lezárni a Lisszaboni Szerződés ratifikációs folyamatát. A Jogi Bizottság tagjaként sikerként értékelem az európai uniós szabadalmakról és a szabadalmi igazságszolgáltatás integrált rendszeréről a Tanácsban elért kompromisszumot is.

Az egész Unióra kiterjedő egységes szabványról folyó vita már régóta tart. Épp ideje van az erre vonatkozó egyedi szabályok megállapításának, mivel az egységes szabályok hiánya gátját szabja az európai üzleti vállalkozások fejlődésének, és megnehezíti számukra, hogy versenyre keljenek például az amerikai vállalatokkal. A múltban több alkalommal is láthattuk, mennyire nehéz valamennyi tagállam érdekeinek összeegyeztetése az európai uniós szabadság ügyében, és így most nagyon hálás vagyok a svéd elnökségnek az egyelőre a politikai szinten elért kompromisszumért.

A Lisszaboni Szerződés jogi alapot biztosít az Unió számára a szellemi tulajdonról szóló jogszabály megalkotására, és előírja, hogy a megfelelő normákat a rendes jogalkotási eljárás alapján kell elfogadni. Ezért

a soron következő spanyol elnökség ideje alatt nagyon érdekes vita várható az ez év decemberében kidolgozott kompromisszummal kapcsolatban.

Zita Gurmai (S&D), írásban. – A Lisszaboni Szerződés szabad utat kapott, ami valamennyi szükséges feltételt megteremt az intézményi reformok számára. A svéd elnök szerepe az volt, hogy kikövesse az utat a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseinek végrehajtása előtt. Az elnökség megbirkózott ezzel a kihívással. A következő elnökség feladata az lesz, hogy biztosítsa az új funkciók megfelelő működését. Ezzel összefüggésben minden erőfeszítést meg kell tenni a gazdasági, társadalmi és szociális kohézió, valamint a nemek közötti egyenlőség biztosítása érdekében. Fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy a szerződéssel az Alapjogi Charta is kötelező érvényűvé válik, így az emberi jogi (és így a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos), valamint az antidiszkriminációs kérdések is nagyobb esélyt kapnak arra, hogy jogi úton foglalkozzanak velük.

Egy másik siker volt az alapvető kérdésekkel foglalkozó stockholmi program előkészítése és jóváhagyása, amely olyan pragmatikus cselekvési tervnek tekinthető, amely a közös értékeken, elveken és intézkedéseken alapuló biztonságosabb és nyitottabb Európa megteremtésére irányul.

Szeretném hangsúlyozni, hogy noha a nemek közötti egyenlőség nem kapott prioritást, a svéd elnökség szerepet játszott a női biztosok számának növelésében és egy női főképviselő kinevezésében is.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) A Lisszaboni Szerződés megszilárdította a Parlamentnek az európai döntéshozatali folyamatban betöltött szerepét, és a döntéshozói szerep kiterjesztésével megerősítette az intézménynek az európai polgárok előtti legitimitását. Ennek megfelelően gratulálok a svéd elnökségnek azokhoz a kiemelkedő erőfeszítésekhez, amelyeket az új szerződés hatálybalépésének megvalósítása érdekében tettek. Hasonlóképpen üdvözlöm a bel- és igazságügy területén bekövetkezett fejleményeket is. Az elmúlt hónapok során előkészített és a december 10–11-i Európai Tanácsban megszavazott stockholmi program a terület új referenciakeretét körvonalazza a 2010–2014-es időszakra vonatkozóan. Örömmel jegyzem meg, hogy a Tanács fontolóra vette a Parlament ajánlásait. Különösen a schengeni térségnek a valamennyi európai uniós országra való kiterjesztéséről beszélek, ami – az általunk előterjesztett módosításokat követően – az európai unió belső politikájának prioritásává válik.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) Szeretnék köszönetet mondani a svéd elnökségnek a gazdasági és pénzügyi válság nehéz körülményei között elvégzett hat hónapos ambiciózus munkáért, a koppenhágai csúcstalálkozó előkészítéséért és a Lisszaboni Szerződés elfogadásáért. A Lisszaboni Szerződésnek köszönhetően most már rendelkezésünkre áll az az intézményi keretrendszer, amely a modern világ előtt álló valamennyi kihívás rendezéséhez szükséges. Az új szerződés lehetővé teszi az EU számára, hogy úttörő szerepet vállaljon az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, valamint hogy globális szereplővé váljon nem csak az Egyesült Államokkal és az Orosz Föderációval kapcsolatban, de a fejlődő országokkal kapcsolatban is. Emellett a Tanács új állandó elnöke és a főképviselő folytonosságot biztosít majd az EU külpolitikai tevékenységeit illetően, ami azt jelzi, hogy sikerült előrehaladást elérni az Európai Unió világban betöltött szerepének konszolidációjával kapcsolatban. Az intézményi változások eredményeként az EU hatékonyabbá válik, és a nemzetközi közösség előtt álló jelentősebb problémák rendezésére szolgáló módszerek sokkal nagyobb tárháza áll majd rendelkezésére például a terrorizmus elleni küzdelem, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás, az energiabiztonság biztosítása és a gazdasági és pénzügyi válság hatásainak leküzdése során. Biztos vagyok benne, hogy a spanyol elnökség is megfelel majd az elvárásoknak, és sikeresen folytatni tudja a svéd elnökség által megkezdett intézkedéseket és tevékenységeket.

Véronique Mathieu (PPE), írásban. – (FR) Szeretnék gratulálni a svéd elnökség munkájához, különösen amelyet azon a területen végzett el, amely az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság hatáskörébe tartozik. Hatalmas kihívásoknak kellett megfelelnie: ott volt például a Nizzai Szerződés jogi rendszeréről a Lisszaboni Szerződés által előírtá váló átmenet, valamint a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségnek biztosítandó prioritásokat a következő öt évre vonatkozóan meghatározó többéves munkaprogram előkészítése is. Szeretném méltányolni a stockholmi programot, amely nagy lendületet ad majd a terület 2014-ig való továbbfejlesztésére irányuló ambiciózus politikai erőfeszítéseknek. Ami azonban a menekültügy kérdését illeti, ott még további jelentős előrehaladásra van szükség. Üdvözlöm az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozását, mivel alapvető fontosságú, hogy ne csak a tagállami jogszabályokat közelítsük egymáshoz, hanem a tagállamok gyakorlatait is. Ugyanakkor a menekültügyi csomagban található többi javaslatot a lehető leghamarabb el kell fogadni, hogy megelőzhető legyen az, hogy ki kelljen alakítani a közös európai menekültügyi rendszer harmadik szakaszát. A Lisszaboni Szerződés által bevezetett jelentős intézményi változások révén most már bízhatunk abban, hogy ambiciózusabb és jobb minőségű jogalkotási eszközöket fogadnak majd el közvetlenül a következő elnökségek alatt.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) A svéd elnökség három jelentősebb tevékenységgel ért el előrehaladást: az EU elnökének és az EU külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének megválasztása a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően; a 2010–2014-es időszakra vonatkozó stockholmi többéves program elfogadása; az éghajlatváltozásról folytatott koppenhágai COP-15 tárgyalások előkészítése és koordinálása. Üdvözlöm a Tanács határozatát, amely szerint az EU és az EU tagállamai készen állnak arra, hogy a 2010–2012-es időszakra vonatkozóan éves szinten 2,4 milliárd eurós, a gyors induló finanszírozás biztosítására szolgáló hozzájárulást tegyenek azért, hogy támogatást nyújtsanak a fejlődő országok számára az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodáshoz. Ugyanakkor felszólítom a Bizottságot, hogy alakítson ki alkalmasabb eszközt a pénzügyi terheknek a tagállamok közötti, az egyes tagállamok gazdasági erejének megfelelően való szétosztására.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) A 2010-es stratégia az elkövetkezendő 10 évre vonatkozóan jelöli ki az Unió tevékenységeinek és főbb prioritásainak irányát. Mivel a lisszaboni stratégia végéhez érkezünk, fontos, hogy a jelenlegi társadalmi-gazdasági prioritások fenntartásán túl megtaláljuk annak hatékony eszközét, hogy kiegyenlíthessük a gazdasági válság hatását.

A jövőbeni stratégiával kapcsolatban folytatott, jelenleg is zajló konzultációkkal kapcsolatban két szempontra szeretném felhívni a figyelmet: az európai oktatási rendszer fejlesztésére és a nemek munkaerő-piaci egyenlőségére. Az európai oktatási rendszer megérett a változásra. Fiatal és jól képzett munkavállalók nélkül nem lehetséges a modern, tudásalapú gazdaság kialakítása. Nagyobb pénzügyi támogatást kell biztosítanunk a meglévő európai uniós programok (az Erasmus, az Erasmus Mundus és a Leonardo da Vinci) számára, és olyan kezdeményezéseket kell kialakítanunk, amelyek segítséget nyújtanak a fiataloknak a külföldi tanuláshoz és tapasztalatszerzéshez, továbbá rendelkezésre bocsátják azokat a pénzügyi és adminisztratív lehetőségeket is, amelyek ahhoz szükségesek, hogy e támogatást fel tudják használni a saját hazájukban való munkavállalás során.

Az Uniónak – miközben prioritásként kezeli polgárai szükségleteit – olyan programot kell elfogadnia, amely működésének minden területén előmozdítja a nemek közötti egyenlőséget, különösen a munkanélküliség elleni küzdelem során. Az új stratégia tervezése során különös hangsúlyt kell fektetnünk a nők foglalkoztatási rátájának növelésére, mivel az Eurostat által elvégzett kutatás szerint a válság a férfiaknál nagyobb mértékben sújtotta a nőket, mivel a nők sokkal kevésbé biztos munkahelyeken dolgoznak. A munkaerő-piaci megkülönböztetés súlyos probléma marad, és az új stratégiának ezzel is szembe kell szállnia.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés késedelmes hatálybalépéséből eredő nehézségek ellenére a svéd elnökség figyelemreméltó sikereket ért el. E sikerek közé tartozik az energiahatékonysági csomag és a távközlési csomag, a prudenciális pénzügyi felügyeleti szerv létrehozása, a 2010. évi költségvetésről szóló megállapodás – különösen ami a gazdasági fellendülési terv finanszírozását, a balti-tengeri stratégiát és az e heti koppenhágai éghajlat-változási konferencia miatti kiigazítást illeti. A 2010-ben induló spanyol elnökség irányítja majd a Nizzai Szerződésből a Lisszaboni Szerződésbe való átmenetet, valamint folytatni fogja a foglalkoztatásnak az európai gazdaságok ösztönzésével és előmozdításával való támogatását, illetve olyan további jelentős kihívásokkal is foglalkozik majd, mint a pénzügyi szabályozás és az éghajlatváltozás. Földrajzi és történelmi közelsége miatt Portugáliának, és különösen a legkülső régióknak, például Madeirának, amelyek várakozással tekintenek a spanyol elnökség működése elé, arra kell törekedniük, hogy a lehető legnagyobb mértékben élni tudjanak majd azokkal a lehetőségekkel, amelyek minden bizonnyal adódni fognak. Az úttörő jelentőségű EU–Marokkó csúcstalálkozó például ideális fóruma lehet a Madeirát, az Azori-szigeteket, a Kanári-szigeteket és a szomszédos országokat, különösen Marokkót magában foglaló euro-afrikai atlanti együttműködési terület előmozdításának. Minden erőmmel erre fogok törekedni, és szoros figyelemmel fogom kísérni ezt.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Tisztelt elnök úr! A csúcstalálkozón hozott határozatok az Európai Unió és a burzsoá kormányok által a civil szerveződések háttérbe szorítása érdekében folytatott politika eszközlődését, valamint a munkásosztály és a társadalom alulról építkező rétegei elleni kíméletlen intézkedéseket jelentik, amelyek arra irányulnak, hogy az egységes belső piac keretében megszüldéssék az európai monopóliumok nyereségességét és helyzetét a nemzetközi imperialista versenyben. Az EU 2020-ig tartó stratégiája, amely a Lisszaboni Szerződés egy súlyosabb változata, a gyorsabb kapitalista szerkezetátalakítást és a munkavállalók megmaradt bér-, munka- és szociális jogainak felszámolását tűzi ki prioritásul. A kapitalista válság kezelésével kapcsolatos európai uniós stratégia sarokkövét az alkotja, hogy mélyreható változásokat hajtanak végre a társadalombiztosítási rendszerekben, növelik a nyugdíjkorhatárt, és drasztikus mértékben csökkentik a béreket, nyugdíjakat és a szociális juttatásokat. A hiányt, az államadósságot és a különböző tagállamok, például Görögország gazdaságainak felügyeletére szolgáló eljárásokat a dolgozók ideológiai terror alá való helyezése érdekében mobilizálják. A civil szerveződések

háttérbe szorító európai uniós politika magán viseli a PASOK és az Új Demokrácia párt keze nyomát is, amelyek továbbra is a tőke döntéseit támogatják, a válság következményeinek terhet pedig a dolgozók vállára rakják. A Görög Kommunista Párt felszólítja a munkásosztályt, hogy szervezze meg az ellentámadást, ítélje el az egyirányú európai pártokat, és hogy tömegesen vegyen részt az Összmunkás Aktivista Front osztályerői által szervezett, december 17-i, munkanélküliség elleni tömeggyűlésen.

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

4. Szavazások órája

Elnök. - A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás részletes eredménye: lásd a jegyzőkönyvet)

4.1. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap igénybevétele: SE/Volvo - AT/Steiermark - NL/Heijmans (A7-0079/2009, Reimer Böge) (szavazás)

- A 2. módosításról való szavazás után:

Hans-Peter Martin (NI). - *(DE)* Elnök úr! Amíg a 8. módosításról szavaztunk, addig a kis képernyőn – legalábbis itt – és a bal oldali képernyőn még a 7d volt látható. Csak arról szerettem volna megbizonyosodni, hogy a szavazás eredményét pontosan rögzítik-e.

4.2. Az Európai Unió 2009-es pénzügyi évre vonatkozó 10/2009 sz. költségvetés-módosításának tervezete, III. szakasz - Bizottság (A7-0081/2009, Jutta Haug) (szavazás)

4.3. Mandátumvizsgálat (A7-0073/2009, Klaus-Heiner Lehne) (szavazás)

4.4. A dohai fejlesztési menetrend jövőjéről a WTO hetedik miniszteri konferenciáját követően (szavazás)

- A Módosítás 2-ről

Harlem Désir (S&D). - *(FR)* Elnök úr! Csak azt szeretném hozzátenni, hogy ha jól értem képviselőtársamat, Papastamkos úr módosítását, akkor az a WTO összes tagja által Hong Kongban az exporttámogatások felszámolásával kapcsolatban tett kötelezettségvállalásra emlékeztet. A szavazólapunkon szereplő hiba ellenére a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja támogatja ezt a módosítást.

4.5. Az egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott korlátozó intézkedésekről a lisszaboni szerződés hatályba lépése után (szavazás)

5. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Jelentés: Reimer Böge (A7-0079/2009)

Jan Březina (PPE). - *(CS)* Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból teljesített kifizetésekkel foglalkozó Böge-jelentés ellen szavaztam, mivel – főként az osztrák kérés viszonylatában – a megközelítés nagyon is rendszertelen, amit az egy főre eső példátlanul magas támogatás is tükröz. Ha a globalizáció miatt bekövetkező munkanélküliség által érintett munkavállalókat időben korlátozott egyéni támogatással kívánjuk segíteni, akkor ennek a támogatásnak a valós egyéni szükségletekhez és a valós gazdasági környezethez kell igazodnia. Ez ellenben nincsen így: a támogatás megítélésének folyamata ötlepszerű és önkényes. Éppen ezért véleményem

szerint arra lenne szükség, hogy nyilvánvaló kritériumokat állítsunk fel. Az alap ilyen jellegű felhasználása nem oldja meg a problémát, és itt valószínűleg az adófizetők pénzének pazarlása történik.

- Állásfoglalásra irányuló indítványok: A dohai fejlesztési menetrend jövőjéről a WTO hetedik miniszteri konferenciáját követően (RC-B7-0188/2009)

Syed Kamall (ECR). - Elnök úr! Azt gondolom, hogy sokunkat azért érdekel a kereskedelem, mert segíteni szeretnénk a legszegényebb országokban élőknek abban, hogy kitörjenek a szegénységből. Tudjuk, hogy a szegénységen úgy segíthetünk a legjobban, ha segítünk a szegényebb országok vállalkozóinak. A szegényebb országok vállalkozói segítségért és nyitott piacokért kiáltanak, és nagyon fontos, hogy ebben támogassuk őket.

De saját határainkon belülre is kell tekintenünk, és meg kell néznünk, hogy mi magunk milyen akadályokat állítunk a szegényebb országokkal folytatandó kereskedelem élénkítése elé. Sok esetben a szegényebb országok a kereskedelmi szabályozásokat úgy élik meg, hogy azok ellenük irányulnak, és az olyan dolgokat tartják szem előtt, mint a közös agrárpolitika, a pamutszubszidiók, az állat- és növény-egészségügyi szabványok és az EU-ba irányuló nagyobb értékű importcikkre kirótt vámok. Fontos, hogy megmutassuk, hogy a kereskedelmi rendszer valóban nyitott, és hogy minden tőlünk telhető módon segítjük a szegényebb országokat a szegénység felszámolásában.

Nirj Deva (ECR). - Elnök úr! Ha a világban jelen lévő szegénységet kívánjuk enyhíteni, akkor élénkíteniünk kell a globális kereskedelmet. Ha a világban tapasztalható jelenlegi pénzügyi válság miatt a protekcionizmus útjára lépünk, akkor csak azt érzük el, hogy emberek milliói számára késleltetjük a szegénységből való kitörést, és így emberek milliói fognak meghalni. Ha nem ragadjuk meg ezt a most kínálkozó alkalmat, és nem tekintünk a jelenlegi válság utáni időkre, akkor olyan borzasztó arányokat mutató örökséget hagyunk magunk után, amelynek következtében emberek milliárdjai kerülnek élehetetlen helyzetbe.

Élelmiszerválság, éghajlatváltozás, globális felmelegedés, áradások, földrengések és más szerencsétlenségek vesznek minket körül, amelyek esetében a segítségünket várják, és csak úgy segíthetünk mindenkin, hogy a világkereskedelmet élénkítjük. Nagyon hálás vagyok azért, hogy az új kereskedelmi biztosjelölt meghallgatja a véleményemet.

Marc Tarabella (S&D). - (FR) Elnök úr! A Kereskedelmi Világszervezetről szóló állásfoglalással kapcsolatban az előző hozzászóló véleményével ellentétben úgy gondolom, hogy nem a nemzetközi kereskedelem az, ami biztosítani fogja, hogy egymilliárd ember nem fog meghalni, illetve hogy nem szenved majd alultápláltságban, hanem a házi fogyasztásra termelő gazdálkodás. Ez ugyanis sokkal korábban képes ugyanazt elérni, mint a nemzetközi kereskedelem.

A vita során már volt alkalmam ehhez a témához hozzászólni, és mivel elutasították a közszolgáltatásokkal és az azzal kapcsolatos módosítást, hogy a kormányoknak képesnek kell lenniük arra, hogy ellenőrzésük alá vonják az olyan alapvető ügyekkel kapcsolatos közszolgáltatásokat, mint a víz és az energia, így ezen állásfoglalás ellen szavaztam.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Jelentés: Reimer Böge (A7-0079/2009)

Andrew Henry William Brons (NI), írásban. – Nem vagyunk laissez-faire kapitalisták, és úgy gondoljuk, hogy az államnak támogatnia kell azon munkavállalókat, akik önhibájukon kívül veszítették el állásukat. Azt szeretnénk, ha szuverén államok segítenék saját munkavállalóikat. Természetesen nem támogatjuk az uniós tagságot sem. Ám az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap létezik, és forrásokat is rendeltek hozzá.

Ez az alap a tagállamok által nyújtandó segítség nem kívánt helyettesítője. Ha arról lenne szó, hogy a brit munkavállalóknak segítsünk ezen az alapon keresztül, akkor természetesen támogatnám a kezdeményezést. Így viszont csak vonakodva tudom támogatni azt, hogy az alaptól svéd, holland és osztrák munkavállalókat támogassanak. Ha a szavazás nemleges lesz, úgy a pénzt nem fogják az adófizetők visszakapni. Azt az EU meg fogja tartani és abból olyan célokat fog támogatni, amelyek erre esetlegesen sokkal kevésbé érdemesek.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot azért hozták létre, hogy abból olyan munkavállalókat támogathassanak, akiket a nemzetközi kereskedelem szerkezetének nagymértékű változásai sújtottak. Portugália, Németország, Spanyolország, Hollandia, Svédország, Írország és Ausztria

már pályáztak, ami azt mutatja, hogy ez a probléma különböző földrajzi elhelyezkedésű és különböző gazdasági berendezkedésű és gazdasági fejlődésű tagállamokat érint.

Az ilyen gyorsasággal bekövetkező helyzetek megkövetelik, hogy a döntéshozók az európai gazdasági és társadalmi modellről, valamint annak fenntarthatóságáról és jövőjéről is elgondolkodjanak. Az ilyen helyzetek egyúttal azt is jelzik, hogy kiemelt jelentőségű, hogy előmozdítsuk új, jó minőségű munkahelyek megteremtését. Ahhoz, hogy ez sikeres legyen, támogatást kell nyújtanunk, le kell bontanunk az akadályokat, és le kell számolnunk az indokolatlan bürokráciával azok esetében, akik a nehézségek ellenére felvállalják, hogy új vállalkozásokat hoznak létre, és innovatív projekteken vesznek részt.

Függetlenül attól, hogy mennyire segítünk a munkavállalóknak, a kezdeményezés nem fog eredményt hozni, ha a vállalatok egymás után zárnak be, és ha az európai tőkekivonási trendet nem tudjuk megfordítani.

Az általam is támogatott, itt tárgyalt ügyek Svédországot, Ausztriát és Hollandiát érintik, és olyan nagy támogatást tudnak maguk mögött az illetékes parlamenti bizottságokban, hogy állásfoglalásra irányuló indítványt és véleményt fogadunk el.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Bár fenntartjuk kritikai észrevételeinket az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alappal kapcsolatban, mivel véleményünk szerint elsősorban olyan intézkedéseket kellett volna elfogadni, amelyek a munkanélküliség kialakulását gátolják, mégis az alap elindítása mellett szavaztunk annak érdekében, hogy azoknak a munkavállalóknak, akiket a vállalati szerkezetátalakítások, illetve a nemzetközi kereskedelem liberalizálása érintett, ily módon segítséget tudjunk nyújtani.

Valójában arról van szó, hogy körülbelül 16 millió euró összegű támogatást teszünk elérhetővé Svédország, Ausztria és Hollandia számára, hogy az ottani, korábban az autógyártásban és építőiparban foglalkoztatott, jelenleg viszont munka nélkül maradt munkavállalókat segíthessük.

Ez az ötödik alkalom, hogy mobilizáljuk az alapot 2009-ben, és összességében 53 millió eurót hívunk le a tervezett 500 millió euróból. Meglehetősen tüneti kezelésnek tűnik, hogy alig több, mint 10 %-át használtuk fel a tervezett összegnek egy súlyos társadalmi válság közepette, és ez már önmagában is igazolja, hogy az alappal kapcsolatos szabályozásokat felül kell vizsgálni.

Françoise Grossetête (PPE), írásban. – (FR) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap létrehozásáról szóló Böge-jelentés mellett szavaztam. Ennek célja, hogy megóvjuk a munkahelyeket, és könnyítsünk azon munkavállalók helyzetén, akik egyrészt munkanélkülivé váltak a nemzetközi kereskedelemben bekövetkezett szerkezetátalakítás és a globális pénzügyi és gazdasági válság miatt, másrészt pedig újra be szeretnének lépni a munkaerőpiacra.

A három évvel korábbi, 2006-os létrehozása után, valamint a jelenlegi globális gazdasági és pénzügyi válság mellett igen fontos volt, hogy megkönnyítsük az európai alap felhasználásának feltételeit. Svédország, Ausztria és Hollandia ma célországai ezeknek a hatékonyabb és a korábbinál gyorsabb intézkedéseknek, és remélem, hogy az összes uniós tagállam jobban hozzá fog férni ehhez a finanszírozási forráshoz. Mivel az alap a 2007-2013-as pénzügyi kerethez kapcsolódik, maximális éves összege nem haladhatja meg az 500 millió eurót, ám fontos, hogy ezeket a forrásokat maradéktalanul felhasználjuk, ami jelenleg nem így van.

Az Európai Uniónak minden rendelkezésére álló eszközt fel kell használnia arra, hogy a gazdasági válság következményeit orvosolni tudja.

Jörg Leichtfried (S&D), írásban. – (DE) Én a jelentés mellett szavaztam, amely 15,9 millió eurót bocsát Ausztria, Svédország és Hollandia rendelkezésére. A globális gazdasági válság következtében egyedül Stájerországban 744 munkavállalót bocsátottak el a gépjárműipar beszállító ágazatában. Az EU már jóváhagyta az Ausztria által jogosan benyújtott támogatási kérelmet, amely 5 705 365 euró támogatást igényel az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból.

Ez teljes mértékben igazolható, hiszen Ausztriát különösen nagy mértékben érintette az export visszaesése. Például a járművek és gépkocsik exportja 51,3 %-kal, illetve 59,4 %-kal esett vissza. Az autóipar területén működő vállalatok és a számos beszállítót jellemző alacsony fokú diverzifikálás közötti szoros összefüggések miatt a válság az egész autóipart sújtja.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) A svéd, osztrák és holland munkavállalókat feláldozzák a globalizáció oltárán. Újra megismétlem, hogy határozottan ellenezzük az alap mögött meghúzódó azon filozófiát, amely az európai munkavállalókat pusztán „fejkvóta változóknak” tekinti, és amely hozzásegít ahhoz, hogy a soha meg nem kérdőjelezett neoliberális globalizáció zavartalanul folytatódhasson. Az olyan

óriásvállalatok érdekei, mint az amerikai Ford, amely jelenleg a Volvo Cars tulajdonosa, és majdnem 1 milliárd USD hasznot könyvelhetett el 2009 harmadik negyedévében, vagy a Heijmans NV fő részvényeseiként számon tartott Aviva, Axa és BlackRock érdekei háttérbe szorítják az európai polgárok érdekeit. Az alap ebben a kizsákmányoló politikában segít.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Uniót a szolidaritás jellemzi. Ez a szellem adja az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap keretét. Az alap nélkülözhetetlen segítséget nyújt a munkanélkülieknek és a globális kontextusban folyó vállalatáttelepítések áldozatainak. Ez különösen akkor nyilvánvaló, amikor azt látjuk, hogy egyre több vállalat települ át más országokba, kihasználva az ottani alacsonyabb munkaerőköltségeket, különösen Kínában és Indiában, akár a szociális, munkaügyi és környezetvédelmi dömping árán is.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Újfént az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot (EGF) kell segítségül hívni a globalizáció hatásainak enyhítéséhez. Ezúttal a válság Stájerországot is érzékenyen érintette. Az elmúlt pár hónapban kilenc vállalat összesen 744 dolgozója veszítette el állását, Stájerország pedig pont ezért kérte az EU segítségét. Ahogy az a korábbi kérelmek esetében is történt, mindent nagyon alaposan megvizsgáltak, és örömmre szolgál, hogy Stájerország népe minden követelménynek eleget tudott tenni. A jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság idején feltétlenül újra emlékeznünk kell a globalizáció negatív hatásaira.

Éppen ezért még érthetlenebb, hogy a Parlament ma olyan állásfoglalást fogadott el, amely még inkább segíti a liberalizációt és a kereskedelmi korlátok lebontását, és ebből következően a globalizációt. Amíg az EU-ban nem változik meg a gondolkodásmód, addig csak azon munkálkodhatunk, hogy a globalizáció hatásait az érintett országokban orvosoljuk. Éppen ezért szavaztam fenntartások nélkül arra, hogy az alapból a támogatásokat kiutalhassák.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) Támogatom az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGF) igénybevételét, mivel a munkaerőpiacokon jelenleg uralkodó helyzet azt kívánja meg, hogy a munkavállalók érdekeit szem előtt tartva cselekedjünk. A korábbi válságokat az jellemezte, hogy csak egyes régiókat érintettek, és csak egy adott helyen koncentráálódtak. Akkor mindazok, akik elvesztették munkájukat vagy pénzügyi problémákkal szembesültek, külföldre tudtak menni, hogy munkát vállalhassanak, vagy több állást is betölthettek. Ma a pénzügyi válság globális jellegénél fogva ez már nem hoz megoldást.

A pénzügyi piacok jelenlegi állapota azt követeli meg, hogy olyan emberek millióit támogassuk, akik az elmúlt évben veszítették el munkájukat. Most persze itt arra gondolok, hogy ne csak abban segítsünk nekik, hogy munkát találjanak, hanem abban is, hogy a munkaerőpiac rugalmasságát kihasználhassák, hogy újabb képzést adó továbbképzéseken vehessenek részt, valamint hogy számukra megfelelő képzéseket szervezzenek – pl. a számítógép-használat terén –, vagy hogy karrier-tanácsadást kaphassanak. Az EGF keretében rendelkezésre álló pénz legnagyobb részét arra kellene felhasználni, hogy előmozdítsuk a vállalkozói szellemet, és hogy támogassuk az önálló vállalkozói tevékenységet, hiszen amikor az emberek elveszítik munkájukat, akkor az, ha saját maguk valamilyen vállalkozásba kezdenek, vagy ha saját maguk számára jövedelmet termelnek, az megteremti a pénzügyi stabilitás és fejlődés lehetőségét.

Úgy gondolom, hogy az olyan programokra, mint az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap, nagyon is szükség van, mivel azok egy adott helyzetre kínálnak választ, és azoknak nyújtanak segítséget, akiket a legjobban sújtottak a válság hatásai.

Aldo Patriciello (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Először is gratulálni szeretnék az előadónak a kiváló munkájához. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap olyan eszköz, amelyet az Európai Parlament egyre gyakrabban használ a gazdasági konvergencia azon nehéz szakaszában, amely kontinensünket jelenleg sújtja.

Ez azt mutatja, hogy a válság ellenére az Európai Parlament a sokrétű politikai célok szinergiája révén el tudott fogadni olyan intézkedéseket, amelyek az általunk képviselt polgárok számára előnyösek. Ezen oknál fogva az alap mellett szavaztam, mert biztos vagyok abban, hogy ez olyan alapvető eszköz, amely segítségével a munkájukat elvesztett munkavállalóknak szakmai és egyben társadalmi integrációt tudunk biztosítani.

Marit Paulsen, Olle Schmidt és Cecilia Wikström (ALDE), írásban. – (SV) Svédország az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alaphoz fordult támogatásért a svédországi autóiparban tapasztalható elbocsátások miatt.

Meg vagyunk győződve arról, hogy a szabadkereskedelem és a piacgazdaság jó hatással van a gazdasági fejlődésre, és éppen ezért – elviekben – ellenezzük az országok vagy régiók számára nyújtott pénzügyi támogatást. Ám a jelenlegi gazdasági válság mélyebb, mint bármilyen más válság, amely Európát az 1930-as évek óta megrázta, továbbá a válság igen érzékenyen érintette a svédországi autógyártókat, főként pedig a Volvo Carst.

A Volvo Carsnál történt elbocsátásokat a Bizottság úgy értékeli, hogy azok „jelentős negatív hatással voltak a helyi és regionális gazdaságra” Nyugat-Svédországban. A Volvo Cars nagyon jelentős munkáltató Nyugat-Svédországban. Ha az Európai Parlament nem cselekszik, akkor a Volvo Cars munkavállalóira és beszállítóira nagyon nehéz idők várnak. A társadalmi marginalizáció és az állandósult kirekesztés valószínűsége nagyon magas, amit mi, liberálisok nem fogadhatunk el. Nagyon is együtt érzünk mindazokkal, akiket munkanélküliség sújt, és nagyon szeretnénk, ha számukra képzések indulnának.

Svédország az EU egyik nettó befizető országa, és ezért fontos az, hogy a Svédországban működő vállalatok munkavállalói szintén segítséget kapjanak az EU-tól, amennyiben a gazdasági válság őket is érinti.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), írásban. – (FR) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap további igénybevitelével kapcsolatos szavazáskor tartózkodtam.

A szavazás többek között két, összesen 24 millió eurós összegű kifizetéséről is szól, amelynek kedvezményezettje Svédország és Ausztria. A másik kérelem pedig egy holland építőipari vállalathoz kapcsolódik.

Az autóipar az alap fő kedvezményezettje, bár ezen a területen állandósultak a gyárbezárások, a termelést más országokba telepítik, a munkaerőt nagy számban építik le, az alvállalkozókat pedig kiszolgáltatott helyzetbe hozzák. Ezenkívül az autóipar más jellegű pénzügyi segítséget is kapott a tagállamoktól a gazdasági fellendülés tervei kapcsán, valamint más típusú támogatásokat is megítéltek számára, amelyet célzottan az éghajlatváltozás elleni politikákkal összefüggésben nyújtottak.

E forrásokat, amelyeket az elbocsátott emberek képzésére kell felhasználni, ahhoz szükséges intézkedésként, hogy új munkahelyet találhassanak, nem az európai autóipar olyan értelmű kötelezettségvállalása ellenében nyújtják, hogy nem fog még több munkavállalójától megválni.

Nem kétséges tehát, hogy nem fogok egy olyan javaslatot támogatni, amelyik valójában a termelés máshova telepítését segíti elő.

- Jelentés: Jutta Haug (A7-0081/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez a költségvetés-módosítás nyilvánvalóan az Európai Unió költségvetésében rejlő ellentmondásokra világít rá. Egyrésztől globális értéke a gazdasági és társadalmi kohéziós politikák szükségleteihez mérten alacsony; másrésztől a forrásokat nem használták fel, mivel azok az országok, amelyeknek leginkább szükségük volt erre a pénzre, nehézen tudták előteremteni a társfinanszírozáshoz szükséges költségvetést.

Ennek ellenére a Parlament elutasította a társfinanszírozás követelményeinek enyhítésére – főként a válságra tekintettel – előterjesztett javaslatainkat. A közösségi politika ilyen ellentmondásai és irracionalitásai csak a leggazdagabb és legfejlettebb országok érdekeit szolgálják, és végső soron még tovább növelik a társadalmi egyenlőtlenségeket és a regionális különbségeket. Emiatt szavaztunk az alap ellen.

A jelentés maga is alátámasztja álláspontunkat, amikor azt hangsúlyozza, hogy „az érintett tagállamtól függően különböző okai vannak, hogy az elvárt ritmushoz képest láthatóan lassabban történnek a kifizetések. Először is a jelenlegi gazdasági helyzetben néhány esetben nehézségbe ütközik a nemzeti társfinanszírozás előteremtése. Másrészt az, hogy a vidékfejlesztés 2009-es végrehajtása kevésbé dinamikus módon megy végbe az előző programozási időszak adott évéhez képest, azzal magyarázható, hogy egyes programokat későn fogadtak el, valamint – Románia és Bulgária esetében – nem állt rendelkezésre megfelelő tapasztalat a vidékfejlesztési programok végrehajtását illetően.”

- Állásfoglalásra irányuló indítványok: A dohai fejlesztési menetrend jövőjéről a WTO hetedik miniszteri konferenciáját követően (RC-B7-0188/2009)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az indítvány ellen szavaztam, mert az mindent összevetve a piacok és a kereskedelmi rendszer liberalizációját segíti elő, amely a szegény és fejlődő országok számára hátrányos hatásokkal jár, maga az indítvány pedig valójában nem foglalkozik a Föld környezeti szükségleteivel.

Én azt gondolom, hogy a kereskedelem liberalizálását és ennek katasztrofális hatásait, amelyek hozzájárultak a jelenlegi pénzügyi, gazdasági, éghajlati és élelmiszerválság kialakulásához, a munkahelyek elvesztéséhez, a szegénységhez és az iparosodás leépüléséhez, el kell utasítani. Azért is szavaztam az indítvány ellen, mert az nem tartja tiszteletben teljes mértékben a kormányok azon jogát, hogy védelmezhesék az alapvető szolgáltatások nyújtásával és szabályozásával kapcsolatos képességüket, főként az olyan közjavak és közszolgáltatások vonatkozásában, mint az egészségügy, az oktatás, a kultúra, a kommunikáció, a közlekedés, valamint a víz és az energia.

Sajnos az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja által előterjesztett módosításokat nem fogadták el. A jövőben a nemzetközi kereskedelmi rendszer valódi reformjáért fogunk küzdeni, amely erőfeszítés arra irányul majd, hogy az igazságos kereskedelmet támogató szabályozásokat vezessenek be, ami a társadalmi igazságosság, a környezet védelme, az élelmiszer-szuverenitás és élelmiszerbiztonság, a fenntartható mezőgazdaság, a fenntartható növekedés és kulturális sokszínűség terén meglévő nemzetközi szabályozásokhoz illeszkedik.

Anne Delvaux (PPE), írásban. – (FR) „A dohai fejlesztési menetrend jövőjéről a WTO hetedik miniszteri konferenciáját követően” tárgyú közös állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam. Általános megfontolásból tettem így, mert az indítvány nem rendelkezik jövőképpel a fejlesztés támogatását és a fejlődő országok tiszteletben tartását illetően, részletesebben kifejtve pedig azért döntöttem így, mert ugyan létfontosságú, hogy a dohai fordulót sikeresen lezárjuk, ezt azonban nem lehet minden áron megtenni. A nemzetközi kereskedelemnek figyelembe kell vennie a legszegényebb országokkal folytatott együttműködést, aminek Európában nagy hagyománya van. Ezenfelül a mezőgazdaság és a szolgáltatások liberalizációja vonatkozásában el kell mondanom, hogy nem támogatom az állásfoglalásban javasolt megközelítést, többek között azért sem, mert nem fogadták el az összes olyan módosítást, amely a szöveg kiegyensúlyozását célozta. Például a szolgáltatási ágazatban a tárgyalások felgyorsításához való hozzájárulás (a nagyobb mértékű liberalizáció megvalósulása érdekében) szóba sem jöhet.

Végül pedig sajnálatomnak adok hangot amiatt, hogy az állásfoglalás támogatja a bilaterális szabadkereskedelmi megállapodások megerősítését. Az ilyen jellegű megállapodások gyakran igen előnytelenek a fejlődő országok számára. Ha egyedül kell szembenézniük az EU-val, akkor sokkal gyengébb tárgyalási pozícióba kerülnek, és jellemzően sarokba szorítják őket.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Véleményem szerint a dohai forduló alapvető fontosságú a nemzetközi kereskedelem szempontjából, és nagyban hozzájárulhat ahhoz, hogy a fejlődő országokban csökkenjen a szegénység, és hogy a globalizáció előnyeiből mindenki igazságosabban részesüljön. Éppen ezért fontos, hogy a dohai fejlesztési menetrend figyelembe vegye ezt a hatást, és hogy valóban hozzájáruljon a millenniumi célok megvalósulásához.

A WTO-tagok számára fontos, hogy továbbra se vezessenek be protekcionista intézkedéseket, aminek igen súlyos következményei lehetnek a világ gazdaságra. Meg vagyok győződve arról, hogy jobb, ám lassabb kiutat jelent a mostani gazdasági válságból, ha eltekintünk a protekcionista intézkedések bevezetésétől.

Ezért nagyon fontos, hogy a WTO-tagok a jövőbeli két- és többoldalú megállapodásokban a protekcionizmus ellen lépjenek fel.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Támogatom, hogy az Európai Unió vezető szerepet játsszon a jelenlegi WTO-tárgyalásokon a dohai forduló lezárása érdekében, miközben szem előtt tartja a globális kihívásokat, mint például az éghajlatváltozást, a biztonság kérdését és az élelmiszer-szuverenitást. Remélem, hogy a végeredmény újabb piaci lehetőségeket nyit majd meg, erősödni fog a multilaterális kereskedelem, és így a kereskedelmet a fenntartható fejlődés szolgálatába lehet állítani. A WTO jobban is kezelhetné a globalizációt. De azt is elismerem, hogy a jelenlegi gazdasági válság közepette a WTO-ban elfogadott szabályozások és kötelezettségek nagyban akadályozták a tagokat abban, hogy korlátozó kereskedelmi intézkedéseket vezessenek be, és így inkább a gazdaságélénkítő intézkedések felé fordultak.

A WTO-tagoknak továbbra is a protekcionizmus elleni aktív küzdelem mellett kell elkötelezniük magukat. Remélem, jobb együttműködést érhetünk el a WTO és a más nemzetközi szervezetek és intézmények, például az ENSZ Élelmiszeri és Mezőgazdasági Szervezete (FAO), a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO), az ENSZ Környezetvédelmi Programja (UNEP), az ENSZ Fejlesztési Programja (UNDP) és az ENSZ Kereskedelmi és Fejlesztési Konferenciája (UNCTAD) között. Ezért szavaztam igennel.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez az állásfoglalás a 2001-ben elkezdődött dohai forduló kapcsán a Parlament neoliberális álláspontját hangsúlyozza, ám időnként említést tesz a társadalmi kérdésekről és a millenniumi fejlesztési célokról is.

De fő iránya a világpiaci teljes liberalizációjának hangsúlyozása. Az állásfoglalás nem fogadja el, hogy itt az ideje a nemzetközi kereskedelem terén megváltoztatni a prioritásokat, és hogy el kell utasítani a szabadkereskedelmet, mert az negatív módon, növekvő munkanélküliséget és szegénységet okozva járult hozzá a jelenlegi pénzügyi, gazdasági, élelmiszeri és társadalmi válsághoz. A szabadkereskedelem csak a leggazdagabb országok és a legnagyobb gazdasági és pénzügyi csoportok érdekeit szolgálja.

Az általunk javasolt módosítások elvetése révén nemet mondtak arra, hogy a tárgyalásokban olyan változás állhasson be, amely a fejlődést és a társadalmi haladást, a jogokkal felruházott munkavállalást, valamint az éhség és szegénység elleni küzdelmet állíthatta volna az előtérbe. Sajnálatos, hogy nem tartották a legfontosabb dolgok egyikének, hogy az adóparadicsomokat megszüntessék, hogy az élelmiszer-szuverenitást és élelmiszerbiztonságot, valamint a jó minőségű közszolgáltatásokat támogassák, továbbá hogy tiszteletben tartsák a kormányok azon jogát, hogy megóvhassák saját gazdaságukat és közszolgáltatásaikat főként az egészségügy, az oktatás, a víz, a kultúra, a kommunikáció és az energia területén.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Nem, a globális szabadkereskedelem nem megoldás a jelenlegi válságra. Éppen ellenkezőleg: ez a válság egyik fő oka. A dohai forduló tárgyalásai már az elejétől kezdve akadoztak, és évekig álltak az alapprobléma, nevezetesen amiatt, hogy a rendszer elérte a mindenki által még elfogadható határokat – legyenek azok fejlett, fejlődő vagy éppen legkevésbé fejlett országok, amely a nemzetközi zsargonban az olyan országok megnevezése, amelyeket szegénység sújt, és amelyek kénytelenek egy olyan szélsőséges módon a versenyre épülő globális piacba integrálódni, amely aztán bekebelezi őket. Európában a minket kormányzó és a minket egyszerre gazdaggá és szegénnyé tevő pszeudo elit által fenntartott paradoxon szerint élünk: szegények vagyunk, mivel más választásunk nincs, mint hogy alulfizetettek legyünk annak érdekében, hogy a kereskedelmi háborúban nehegy alulmaradjunk az alacsony bérszínvonalú országokhoz képest; és egyúttal gazdagok is vagyunk azért, hogy a piacainkat elárasztó olcsó és gyakran rossz minőségű importárakat fogyasztthassuk.

Néhány évtizeddel ezelőtt a francia közgazdasági Nobel-díjas kézenfekvő megoldással állt elő: a szabadkereskedelem csak azon országok vagy szervezetek között lehetséges és kívánatos, amelyek ugyanolyan fejlettségi szinten vannak. Ilyen esetben kölcsönösen előnyös az érintett partnerek számára. Mindenki más számára azonban szabályozni kell a kereskedelmet, még akkor is, ha ez az ultraliberálisok prófétáinak éppen nem tetszik.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Remélem, hogy a dohai fejlesztési forduló elvezet minket ahhoz, hogy méltányos és igazságos kereskedelmi kapcsolatokat alakítsunk ki. Ezért támogattam a képviselőcsoportom által benyújtott módosításokat, amelyek az állásfoglalást hivatottak tökéletesíteni annak érdekében, hogy a fejlődést generáló kereslet erősödhessen; hogy elérjük, hogy a közszolgáltatásokat ne kérdőjelezzék meg a szolgáltatásokkal kapcsolatos tárgyalásokon; hogy követeljük az ipari vámok elismerését, amelyeknek figyelembe kell venniük az egyes országok fejlettségi szintjét, és nem szabad hirtelen megnyitni ezeket a szektorokat a verseny előtt; és végül hogy a mezőgazdasági szektorban bizonyos termelési típusok számára fenntartsuk különleges és differenciált elbánást.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A nemzetközi kereskedelem rendszerében tapasztalható egyensúlyhiány méltánytalanul hozzájárul ahhoz, hogy a kontinensek közötti aszimmetria még inkább kiéleződik. Ebből a szempontból minden, ami hozzájárul a jelenlegi egyensúlyhiány kezeléséhez, mindenki számára előnyös, és bizonyosan hozzájárul egy olyan multilaterális rendszer létrehozásához, amely igazságosabb és méltányos szabályokon alapul. Ezzel elérhetjük azt, hogy mindenki számára méltányos szolgáltatáskereskedelmi rendszer jöjjön létre. Ez az a szellemiség, amely a dohai fejlesztési programban megjelenik.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. – (ES) A szabadpiaci fundamentalizmus 30 éve után a globális gazdaságra a legnagyobb válság leselkedik az 1930-as évekbeli nagy világgazdasági válság óta. A Kereskedelmi Világszervezet (WTO) neoliberális megközelítése, amely a szolgáltatások deregulációját, liberalizációját és privatizációját hirdeti, még nagyobb szegénységbe taszította a világ népességének legnagyobb részét mind a fejlődő, mind pedig az iparosodott országokban. Képviselőcsoportom mindig is elvetette a kereskedelmi liberalizációt és az azt kísérő pusztító hatásokat, amelyek a jelenlegi pénzügyi, gazdasági, éghajlati és élelmiszerválság részbeni okozói.

Ezért a WTO miniszteri konferenciáról szóló parlamenti állásfoglalás ellen szavaztam, képviselőcsoportom pedig azt javasolta, hogy a WTO-tárgyalásokon új felhatalmazásra lenne szükség. Ezt a felhatalmazást pedig

a világ jelenlegi állapotához kellene igazítani. A felhatalmazásnak a nemzetközi kereskedelmi rendszer valós reformjára kellene törekednie, és olyan méltányos kereskedelmi szabályozást kellene elősegítenie, amely tiszteletben tartja a társadalmi igazságosság, a környezet, az élelmiszer-szuverenitás és a fenntartható mezőgazdaság terén fennálló nemzetközi megállapodásokat és nemzeti szabályozásokat.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport, az Európai Konzervatívok és Reformerek, valamint a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportnak a dohai fejlesztési menetrendről és a WTO-ról szóló közös állásfoglalásra irányuló indítványa a gazdaság összes területén a globális liberalizáció trendjébe illeszkedik. Nem kétséges, hogy a kereskedelem és a kereskedelem élénkítésének útjában álló akadályok megszüntetése egyes területeken nagyobb jólétet eredményez. Azt is láthattuk már, hogy a szabadkereskedelem – főként ha az hasonlóan fejlett országok között valósul meg – szintén előnyös.

Azonban ha a kereskedelemben részt vevő felek fejlettségi szintje túlzottan eltérő, akkor ez a helyzet számos esetben mind a két félre negatív hatással van. A fejlődő országok piacainak teljes megnyitása az iparosodott országokból érkező export előtt egyes esetekben a helyi gazdasági szerkezet lerombolását hozta, az emberek számára pedig növekvő szegénységhez vezetett, és emiatt még több ember akart a nyugati országokba bevándorolni. Másfelől viszont Európát elárasztják a Távol-Keletről érkező olcsó áruk, amelynek előállításához – sok esetben – kizsákmányolják a munkaerőt. A nemzeti termelést leállították vagy más országba telepítették át, ami Európában munkanélküliséget okozott. Éppen ezért ebből a szempontból a kereskedelem előtt álló egyes akadályok megtartása – például Európában az élelmiszer-szuverenitás fenntartása – tökéletesen érthető. Arról sem szabad megfeledkezni, hogy a pénzügyi piac szolgáltatásai terén végbement liberalizáció nagy szerepet játszott a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság kialakulásában. Ennek ellenére az állásfoglalásra irányuló indítvány a liberalizáció folytatása mellett tör lándzsát, és azt segíti elő, hogy a WTO-nak még nagyobb szerepe legyen az új globális rend politikájának megteremtésében. Ezért szavaztam az indítvány ellen.

Evelyn Regner (S&D), írásban. – (DE) Ma a dohai fejlesztési menetrenddel kapcsolatos állásfoglalás ellen szavaztam, mert ellenzem a közszolgáltatások bármilyen jellegű liberalizációját. Itt elsősorban a vízellátás, az egészségügyi szolgáltatások és az energiaszektor szolgáltatásainak liberalizációjára gondolok. A társadalmi kohézió szempontjából fontos, hogy a polgárok hozzájuthassanak a közszolgáltatásokhoz. E szolgáltatásoknak magas színvonalon kell működniük, tiszteletben kell tartaniuk az egyetemes szolgáltatás elvét, és mindenekfelett megfizethetőnek kell lenniük. Ebből a szempontból a nemzeti hatóságoknak jelentős mérlegelési hatáskörrel és kiterjedt lehetőségekkel kell rendelkezniük annak érdekében, hogy kialakíthassák szolgáltatásaikat.

Frédérique Ries (ALDE), írásban. – (FR) A globalizáció korában minden eddiginél fontosabb a kereskedelem hatékony szabályozása. Ezt a szerepet tölti be az 1995-ben megalakított és a GATT-ot helyettesíteni hivatott Kereskedelmi Világszervezet. Ahogy azt a jobboldali képviselőcsoportok által benyújtott és így ebédétjét általam is megszavazott közös állásfoglalásra irányuló indítvány hangsúlyozza, a WTO jelentős szerepet játszik annak biztosításában, hogy jobban irányítsuk a globalizációt, és annak hasznát egyenletesebben osszuk meg. Azok, akik a protekcionizmust, a magunkba fordulást támogatják, nyilvánvalóan rossz célpontot választanak, amikor a WTO-t az ellenőrizetlen liberalizmus halálos fegyverének tekintik. Ezen ENSZ szervezet jelenlegi főtitkára, Pascal Lamy volt az, aki 1999-ben a követendő utat kijelölte: ez az út pedig – éppen ellenkezőleg – az irányított globalizáció volt.

Ahhoz, hogy ezen úton haladhassunk tovább, az Európai Parlament néhány gyakorlati megoldást javasol: a legkevésbé fejlett országok számára teljesen adómentes és kvótamentes bejutást a piacokra, ami a fejlődő országok számára a dohai forduló sikeres eredménye; környezeti és társadalmi helyzethez igazodó keresletet, az agrárügyekben pedig a Bizottság által ellenőrzött felhatalmazást. E megoldásokat javasolva azt is leszögezzük, hogy az Európai Uniónak a saját politikai céljait prioritásként kell kezelnie, és nem szabad pusztán a kereskedelmi célokra összpontosítania.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Örömmel üdvözlöm WTO-val kapcsolatos állásfoglalást, hiszen egy jelenleg kivételesen fontos problémáról van szó. A válság jellegét tekintve globális, és mindannyiunk érdeke, hogy kilábaljunk belőle. Azt gondolom, hogy a válság megfékezésének egyik hatékony módja az, ha a világkereskedelmet élénkítjük. A gazdaságok reformját regionális vagy nemzeti szintre korlátozni könnyebb, de hosszabb távon ez nem jelent jó megoldást a globális méretű válság leküzdéséhez, a válság elleni küzdelemhez pedig világméretű, közös eszközökre van szükség. Ezért mindent meg kell tennünk, hogy a Kereskedelmi Világszervezetben felgyorsítsuk a tárgyalásokat, mert ezeken keresztül liberalizálható a kereskedelem. Ugyanakkor a versenyképességet illetően is megfelelő elveket kell elfogadnunk. Ezen elvekben

a termékminőség színvonala és a termék előállításának körülményei különösen fontosak, beleértve ebbe az éghajlatváltozás és a széndioxid-kibocsátás csökkentésének összefüggéseit is. A nagyon érzékeny termékek, úgymint a mezőgazdasági és élelmiszeripari termékek esetében különösképpen megfelelő megközelítést kell alkalmazni. A jövőben azon kell elgondolkodnunk, hogy a WTO keretei között a mezőgazdasági termékek kereskedelmének világméretű liberalizálásával együtt nem lenne-e érdemes az agrárpolitika egyes elemeinek világszintű szabványosítását is bevezetni. Az agrárszektor sajátos jellemzőit is mérlegelnünk kell: figyelembe kell venni az ágazat éghajlattól való függését, az élelmiszerbiztonsággal kapcsolatos minőségi kérdéseket, a termék-előállítás körülményeit, és a világ élelmiszer-ellátásának fenntartásával kapcsolatos problémakört sem szabad szem elől téveszteni. A WTO-tárgyalások során mások irányába nagyobb megértést és még több jó szándékot kell tanúsítanunk.

- Az egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott korlátozó intézkedések a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után (B7-0242/2009)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az indítvány ellen szavaztam, mert az teljes mértékben a terror elleni háború doktrínáján és politikáján alapszik, amelyet még mindig arra használnak fel, hogy segítségével jogokat és szabadságjogokat korlátozzanak, és a Lisszaboni Szerződésre hivatkozva a katonai beavatkozást és fellépést legalizálják. Az Európai Parlamentet is kizárták a társjogalkotói szerepből, az egyének jogaihoz és terrorellenes politikákhoz kapcsolódó intézkedések elemzéséből és szabályozásából, ami miatt csökkent az Unió szerepe a kulcsfontosságú ügyekben. Végül pedig hangsúlyozni szeretném, hogy mindezek mellett egy olyan módosítás is elfogadásra került, amely a nem kormányzati szervezetek szerepét torzítja, és amely e szervezeteket információforrássá és a számos terrorellenes biztonsági szolgálat eszközévé alacsonyítja le, ahelyett, hogy e szervezetek tevékenységükkel a társadalomnak segíthetnének.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) A dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés fontos tényezője annak, hogy biztosítsuk az intézmények demokratikus ellenőrzését és hatékony működését, ily módon is erősítve a polgárok intézményekbe vetett bizalmát. A stockholmi program keretében a Tanács újból megerősítette az átláthatóság fontosságát, és arra kérte a Bizottságot, hogy vizsgálja meg, milyen módon biztosítható legjobban a döntéshozatali folyamat átláthatósága, a dokumentumokhoz való hozzáférés és a felelősségteljes kormányzás a Lisszaboni Szerződés által kínált új lehetőségek fényében. Nincs kétségem afelől, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés szabályozásának jogalapját módosítani kell, és ugyanez érvényes arra a jogi kontextusra is, amelyben ennek működnie kell, főként az Unió intézményei és a polgárok közötti kapcsolat viszonylatában.

Jelentős fejlődésre van szükség például azon a területen is, amelyet személy szerint nagyon fontosnak tartok: az, hogy a Parlament gyakorolni tudja demokratikus ellenőrzési jogát a minősített dokumentumok felett. Az átláthatóság – legyen szó a nyilvánosságról vagy annak intézményi vonatkozásairól – az EU egyik alapelve. Az uniós intézmények, szervek, szolgálatok és ügynökségek tevékenységeit és az általuk hozott döntéseket a nyitottság elvének lehető legteljesebb körű figyelembevétele kell, hogy jellemezze.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A vita tárgyát képező aktuális kérdés a Lisszaboni Szerződést érinti, főként azt, hogy miként lehet annak 75. és 215. cikkét összeegyeztetni a Parlament azon hatáskörével, hogy bizonyos személyek és szervezetek ellen korlátozó intézkedéseket fogadhat el.

Még úgy tűnik, hogy a 215. cikk kizárja a Parlamentet a döntéshozatali folyamatból, addig a 75. cikk a rendes jogalkotási eljárást határozza meg, így azt is, hogy a Parlament miként vesz részt a terrorizmus és az azzal összefüggő cselekmények elleni intézkedések meghatározásában és elfogadásában.

Mivel a 215. cikkben említett korlátozó intézkedések mögött meghúzódó indok gyakran pontosan a terrorizmus elleni harc, fontos meghatározni azt, hogy ez kivételt képez-e a 75. cikk alól, és ha igen, akkor elfogadható-e az, hogy a Parlamentet módszeresen kizárják az ilyen intézkedések elfogadására irányuló eljárásokból.

Úgy vélem, nyilvánvaló, hogy a jogalkotó ezen intézkedések elfogadását kizárólag a Tanácsra ruházta. Ezt a döntést a gyorsaság és az egységes döntéshozatal indokolja. Mindazonáltal úgy hiszem, hogy nem sürgős helyzetekben előnyös lenne a Parlamenttel egyeztetni, amikor ilyen intézkedéseket kívánnak elfogadni.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A terrorizmus elleni harcot ismét ürügyül használják fel arra, hogy korlátozó intézkedéseket, a harmadik országok kormányaival, természetes vagy jogi személyekkel, csoportokkal vagy nem állami szervezetekkel szemben pedig szankciókat vezessenek be. Ez elfogadhatatlan, mivel a jelentés maga is elismeri, hogy a gyakorlatban nehéz különbséget tenni a különféle fenyegetéstípusok között, még akkor is, ha azt a jelentés megkíséréli.

Felismerjük, hogy a nemzetközi jognak való megfelelés terén más keretrendszerre van szükség. Nem fogadjuk el a kettős mérce politikáját, amelyet a harmadik országok kormányaival, természetes vagy jogi személyekkel, csoportokkal vagy nem állami szervezetekkel szemben az Egyesült Államok vagy jelentősebb európai hatalmak érdekei szerint határoznak meg. Példákban nincs hiány! Csak hogy néhányat említsek, itt van például a Nyugat-Szahara törvénytelen megszállása, Aminatou Haidar és más szaharai személyek marokkói fogva tartása, valamint Törökország kurdok és Ciprus elleni fellépései.

Ezért szavaztuk a jelentés ellen, bár egyetértünk az abban foglalt néhány bekezdéssel, főként azokkal, amelyek pontosításra kérik fel a Bizottságot.

Bruno Gollnisch (NI), *írásban*. – (FR) A Parlament állásfoglalása folyamatosan a terrorista szervezetek és az őket támogató államok elleni intézkedések szükségessége – például a pénzeszközök befagyasztása vagy diplomáciai vagy gazdasági szankciók bevezetése stb. –, valamint a személyeket és szervezeteket megillető azon jogok tisztelgetésében tartása között ingadozik, hogy megvédhessék magukat az ilyen vádakkal és szankciókkal szemben.

Nyilvánvaló, hogy a Parlament előbbre helyezi a gyanúsítottak jogait a nemzetek védelméénél. Ám ha a demokráciák valójában nem tudják felvenni a harcot a terrorizmussal szemben, mert megtagadják saját értékeiket, akkor semmiképpen sem szabad azt a benyomást kelteniük, hogy megengedők vagy gyengék. Attól tartok, hogy ez az állásfoglalás pont ilyen képet fest. Az intézményi szempontok ellenére pont ezért szavaztunk ellene.

Sylvie Guillaume (S&D), *írásban*. – (FR) Én az állásfoglalás mellett szavaztam, mert fontos számunkra, európai parlamenti képviselők számára, hogy parlamenti ellenőrzést gyakoroljunk a döntések felett, és hogy szankciókat vezessünk be az al-Kaidával és a tálibokkal összefüggésbe hozható személyekkel szemben, illetve azokkal szemben, akik Zimbabwében és Szomáliában a jogállamiságot fenyegetik. A megválasztott jogalap elfogadhatatlan; a rendes jogalkotási eljárás értelmében elvárjuk, hogy konzultáljanak velünk, és tájékoztassanak minket az ENSZ Szankcióbizottságban folyó munka fejleményeiről. Végül pedig sajnálom, hogy a Tanács rendkívül adminisztratív jellegű megközelítést követ az ügyben, jöllehet az egyének jogait érintő intézkedésekről van szó.

Timothy Kirkhope (ECR), *írásban*. – Az Európai Konzervatívok és Reformerek Képviselőcsoportja a legfőbb támogatója a terrorizmus elleni intézkedéseknek az EU-ban, és határozottan úgy gondoljuk, hogy az Európai Unió nemzeti kormányainak együtt kell működniük, hogy a terrorizmus állandó fenyegetéseivel megbirkózhassanak. Az Európai Konzervatívok és Reformerek Képviselőcsoportja mindazonáltal úgy döntött, hogy két okból tartózkodik ezen állásfoglalás kapcsán. Először is minden olyan jogszabályt ellenzünk, amely a közös európai kül- és biztonságpolitika felé visz minket. Másodsorban pedig ehelyett egy hatékonyabb és megerősített koordinációt és együttműködést szeretnénk látni az EU és a nemzeti kormányok között, továbbá nagyon csalódottak vagyunk, hogy az állásfoglalás ezt nem tükrözi elég markánsan.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) A felvetett kérdések mögött meghúzódó józan gondolkodásmód azt kívánja, hogy a doktrínák pusztá értékelésénél, valamint a kinyilvánított szándékok és azok értelmezésének összeegyeztethetőségénél messzebb lássunk. Van ugyanis politikai következmény is, amely ahhoz a régi mondáshoz kapcsolható, hogy az, aki sokat tud tenni, nyilván kevesebbet is el tud végezni. Ez pedig a jelen esetben a következőket jelenti: Mi értelme van annak, hogy egy együttdöntési eljárásba bevont testületet, amely büntetőügyekben, valamint a terrortámadások megelőzésében és az azok elleni küzdelemben hatáskörrel rendelkezik, *a priori* kizárják akkor, amikor más olyan intézkedések is szóba kerülnek, amelyek – mivel hatással vannak a polgárok jogaira – ebben a kontextusban fontosak lehetnek?

Alapvető fontosságú, hogy a Lisszaboni Szerződés értelmezése a jogalkotás vonatkozásában ténylegesen összhangban legyen a Parlament hatásköreinek megerősítésével, amiről a Szerződés rendelkezik. Legalább néhány esetben – ahogy ez a kérdésben fel is merült – lehetőséget kellene biztosítani arra, hogy kettős jogalap álljon rendelkezésre, amikor a polgárok jogai forognak kockán, és a terrorizmus elleni politikák kerülnek veszélybe. Más esetekben viszont, mint például Zimbabwe és Szomália esetében, opcionális jellegű konzultációt kellene bevezetni, ahogy azt az Európai Unióról szóló Stuttgarti Nyilatkozatban is megfogalmazták, amelyre szintén utalt a kérdés.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Az elmúlt években egyre több és több szabadságjogot korlátoztak a terrorizmus elleni harcra hivatkozva. Főként a SWIFT-megállapodásnak és a stockholmi programnak köszönhetően az „átlátható személy” egyre inkább valósággá válik. Természetesen a modern technológia, a globalizáció és a határok nélküli EU korában fontos, hogy a hatóságok együttműködjenek egymással, és hogy erre fel is készüljenek. Ezzel együtt az államnak nem szabad a terroristák szintjére süllyednie. Gondoljunk

csak az EU és az egyes tagállamok megkérdőjelezhető szerepére a CIA repülőjáratai és az USA titkos börtönei kapcsán.

A jogszerűség ellenőrzése fontos ellensúly annak biztosításában, hogy a modern demokrácia követelményeinek megfelelően a vádlottat is megillessék a minimális jogok. A szóban forgó jelentés nem követ elég világos megközelítést, és túl keveset mond a múlt hibáiról és az adatvédelmi kérdésekről. Ezért a szavazás során tartózkodtam.

6. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

7. A Szaharov-díj átadása (ünnepi ülés)

Elnök. - Tisztelt vendégek, kollégák, kedves barátaim, bizonyos napokon különös büszkeség tölt el, hogy elfoglalhatom az Európai Parlament elnöki székét. A mai nap is ilyen. Ma adjuk át a díjazottaknak a gondolat szabadságáért járó 2009. évi Szaharov-díjat.

Óriási megtiszteltetés emlékeztünkbe idézni, hogy az Elnökök Értekezlete a díjat a Memorial és az Oroszországban működő összes többi emberi jogi aktivista képviselőjében Oleg Orlovnak, Szergej Kovaljevnek és Ludmila Alekszejevának ítélte oda. Büszke vagyok rá, hogy a díj odaítélését egyhangú döntés előzte meg.

(Hangos és hosszan tartó taps)

Ezzel a díjjal mi, az Európai Parlament tagjai a még köztünk levő, emberi jogokért harcoló társaink előtt tisztelgünk, de azok előtt is, akik ebben a harcban veszítették életüket. Natalja Esztemirovának ma itt kellene lennie, akárcsak Anna Politkovszkájának. Gyilkosaik felelősségre vonása eddig még nem történt meg.

(Taps)

Mi Európában tudjuk, mi a szabadság ára, tudjuk azt is, mi a gondolat szabadságának ára. Pontosan 28 évvel ezelőtt, december 16-án a lengyel kommunista rendőrség azért ölt meg sztrájkoló bányászokat a wujeki szénbányában, mert azok harcoltak a szolidaritásért, vagyis az alapvető emberi jogokért, a méltóságért. Húsz évvel ezelőtt, december 16-án elkezdődött egy forradalom, ami több mint ezer szabadságért küzdő ember életét követelte.

Ezek az események olyan országokban zajlottak, amelyek ma tagjai az Európai Uniónak; olyan országokban, amelyek ma mellettünk állnak. Mi, akik az Európai Parlamentben ülünk, soha nem felejtjük el a múltat. Kötelességünk azoknak az értékeknek a védelme, amelyek oly sokat jelentenek mindannyiunknak. Mi az általuk hozott legnagyobb áldozatnak köszönhetően nap mint nap élvezzük Európában az emberi jogaink részét képező gondolat szabadságát.

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy a Memorial szervezetnek ma átadhatom ezt a díjat. Ugyanakkor indulatokat vált ki belőlem, hogy még mindig kénytelenek vagyunk ilyen díjakat odaítélni Európában – jelen esetben orosz barátainknak az emberi jogok védelme terén végzett munkájukért. Idén emlékeztünk meg a Memorial egyik alapítója, Andrej Szaharov halálának huszadik évfordulójáról. Ha ma itt lenne, vajon büszke lenne-e, vagy inkább szomorú, hogy a mai Oroszországban még mindig szükség van ilyen szervezetekre?

Andrej Szaharov még láthatta a Közép- és Kelet-európai változások kezdeti szakaszát, látta a berlini fal leomlását, látta azoknak a szabadságjogoknak a kezdeti formáit, amelyekért harcolt. Hiszünk benne, hogy a mai orosz emberjogi aktivisták megtapasztalják majd az igazi, tartós szabadságot, azt a fajta szabadságot, amelyet mi itt az Európai Unióban élvezünk. Ezt kívánjuk ma Oroszország minden polgárának is.

(Taps)

E Ház tagjaiként minden évben odaítéljük a Szaharov-díjat, ezzel arra hívjuk föl a figyelmet, hogy az emberek alapvető jogait a világon mindenütt biztosítani kell. Biztosítani kell az emberek vallás- és gondolatszabadságát. Mert ahogy maga Andrej Szaharov mondta, idézem „a gondolat szabadsága jelenti az egyetlen garanciát az emberek olyan tömegmítoszokkal történő megmetéyezésével szemben, amelyek áruló képmutatók és demagógok kezében véres diktatúrává válhatnak.” Ezért ragaszkodik az Európai Parlament a gondolat szabadságához, és ezt fogja tenni a jövőben is, Európán belül és kívül egyaránt.

A Szaharov-díj odaítélésével az európai parlamenti képviselők, akiket az EU 27 tagállamának polgárai közvetlenül választottak meg, világsszerte támogatásukról kívánnak biztosítani mindenkit, aki alapvető értékekért küzd. Az Európai Uniónak nemes küldetése van: feladatunk a világ minden sarkában küzdeni a vélemény nyilvánítás és a gondolat szabadságának védelmében. Reméljük, hogy ezen a téren Oroszország olyan partner lesz, akire számíthatunk.

Sergei Kovalev, A 2009-es Szaharov-díjat elnyert Memorial képviseletében. – (eredeti oroszból fordítva) Hölgyeim és uraim, a Memorial szervezet nevében engedjék meg, hogy köszönetemet fejezzem ki az Európai Parlamentnek ezért a magas elismerésért – a Szaharov-díjért.

A Memorial nem egyszerűen szervezetünknek adományozott díjként tekint erre az elismerésre: a díjat az egész oroszországi emberjogi közösség, általánosabb értelemben pedig az orosz társadalom egy jelentős része kapja. Az emberi jogi jogvédők immár negyven éve – először a Szovjetunióban, majd Oroszországban – küzdenek az „európai” – vagyis egyetemes – értékekért. Ez a küzdelem mindig tragikus volt, és az elmúlt évek során a legjobbak és legbátrabbak életébe került. Bizonyos vagyok benne, hogy a Szaharov-díj Memorialnak történő odaítélésekor az Európai Parlament elsősorban rájuk gondolt – halott barátainkra és fegyvertársainkra. Ez a díj jogszerűen őket illeti. Az első név pedig, amelyiket itt szeretném megemlíteni, Natalja Esztemirováé, a Memorial egyik tagjáé, akit idén nyáron gyilkoltak meg Csecsenföldön. Más neveket is meg kell említenem: Sztaniszlav Markelov ügyvédet és Anna Politkovszkaja és Anasztazia Baburova újságírókat, akiket Moszkvában gyilkoltak meg; Nyikolaj Girenko etnológust, akit Szentpéterváron lőttek le; a Dagesztánban meggyilkolt Farid Babajevet, és sok más nevet – sajnos ez a lista hosszú lenne. Megkérem önöket, álljanak föl, így tisztelegjünk ezeknek az embereknek az emléke előtt.

(A képviselők fölálltak és egy percig némán adóztak a halottak emlékének)

Ezek az emberek azért haltak meg, hogy Oroszország igazi európai ország lehessen, ahol a közélet és a politikai élet alapja az egyes emberek élete és szabadsága. Ez azt is jelenti, hogy ezek az emberek Európáért is haltak meg, mivel Európa nem teljes Oroszország nélkül.

Remélem, mindenki érti, hogy amikor „európai értékekről” és „európai politikai kultúráról” beszélek, ezekhez a meghatározásokhoz nem kapcsolok földrajzi jelentést, illetve valamiféle „eurocentrizmust”, mivel a szabadságon és az egyén jogain alapuló politikai kultúra olyan egyetemes értékrendet testesít meg, amely egyenlő mértékben vonatkozik Európára, Afrikára, Oroszországra és Kínára.

Ez a mai esemény szimbolikus értéket képvisel, és benne több dolog összekapcsolódik: maga a díj, a díj átadásának napja, a díj átadói, illetve a díjazottak.

A húsz évvel ezelőtt meghalt Andrej Szaharov az emberi jogokért folytatott küzdelem kiemelkedő bajnoka és kiváló elme volt. Két fontos megállapítást tett. Az egyik szerint az emberiség csak akkor kap esélyt a túlélésre és fejlődésre, ha sikerül leküzdeni a politikai zűrzavart és szembenállást, valamint hogy csak ebben az esetben van esélye megbirkózni a kor globális kihívásaival, és bolygónkon a világbéke és haladás megteremtésére. A második megállapítása az volt, hogy a modern világban uralkodó politikai zűrzavar leküzdésére tett erőfeszítéseinkben az egyetlen megbízható támaszt az emberi jogok, elsősorban pedig az értelem szabadsága jelentik.

Az Európai Unió, amelynek parlamentje még Szaharov életében hozta létre e díjat, ma talán a legközelebbi modell az Andrej Dmitrijevic Szaharov által a céljaiban egyesülő emberiségként megálmodott jövőkép szempontjából.

Az utóbbi időben Oroszország és Európa egyre inkább egymás ellenfelei. Oroszországban divat lett „Oroszország különleges útjáról”, „Oroszország különleges szellemiségéről” vagy akár „különleges nemzeti értékeiről” beszélni. Az euró-atlanti világban pedig gyakran hallani olyan véleményeket Oroszországról, amelyek más országokhoz képest „kakukktójásként” említik, amelynek politikai fejlődését történelme és különös jellemzői határozzák meg, és más ehhez hasonló spekulatív fejtegetéseket. Mit lehet ebben a vonatkozásban mondani? Oroszországnak csakúgy mint bármely más országnak, megvan a saját útja, amely az életet az egyetemes érvényű emberi alapok mentén rendezi el. A világon egyetlen nemzet sem pusztán kívülről kölcsönzött ideák és tervek szerint szervezi életét, de Oroszország és Európa kapcsolatát távolról sem csupán az határozza meg, ki kitől kölcsönöz. A kérdést másképpen is föltehetjük: vitt-e Oroszország valamit a szemünk előtt formálódó páneurópai és az egyetemes civilizációba? És itt szeretnék emlékeztetni Oroszországnak Európa és az emberiség szellemi és politikai fejlődésében játszott egyedülálló szerepére: a szovjet emberjogi mozgalomnak a modern politikai kultúra kialakításában játszott kulcsszerepére.

Szaharov újragondolta az emberi jogok és a szellem szabadságának egészen 1968-ig visszamenően játszott szerepét. Elképzeléseit a szovjet belső ellenzék által létrehozott emberjogi szervezetek átültették a gyakorlatba – ilyen mindenekelőtt a Moszkvai Helsinki Csoport, amelyet ma itt Ludmila Alekszejeva képvisel. Ezek voltak az első olyan szervezetek, amelyek nyíltan kimondták, hogy az emberi jogok védelmével kapcsolatos hangzatos kijelentések nem maradhatnak csupán kijelentések. Sikeresen mozgósítottuk a világ közvéleményét, és a nyugati politikai elit kénytelen volt elmozdulni hagyományos pragmatizmusától. Természetesen ez a fejlemény sok olyan új problémához vezetett, amelyet máig nem sikerült teljes mértékben megoldani – ilyen például a humanitárius beavatkozás doktrínája. Ezzel együtt az elmúlt harminc év alatt sok mindent elértünk, jóllehet sokkal több minden vár még megoldásra. A hetvenes évek orosz emberi jogi jogvédői kezdték el ezt a folyamatot, és pusztán e miatt sem lehet Oroszországot levenni az európai országok listájáról.

Oroszországban egyedülálló módon a huszadik század utolsó harmadában az emberjogi mozgalom az állampolgárság szinonimája lett, az orosz emberi jogi gondolkodásmód pedig eljutott egészen Szaharov globális érvényű általánosításaiig és új politikai filozófiává vált. Mindez kapcsolódik Oroszország tragikus 20. századi történelméhez, a véres és piszkos múlt megértésének és leküzdésének igényéhez. Ha a második világháború lökést adott Nyugat-Európa háború utáni politikai modernizációjának, mivel az logikus következménye lett a náci rezsim viszonylag rövid ideig tartó németországi dominanciájának, akkor a Szovjetunió és Oroszország számára az újjáépítés igénye a kommunista rezsim 70 évig tartó dominanciájából táplálkozott, amelynek csúcspontját a sztálini diktatúra jelentette. Az újraéledő orosz állampolgári tudat két kulcsfontosságú eleme a jog területén meglévő tudatosság, valamint a történelmi emlékezet. Az emberjogi mozgalom a kezdetektől mindenekelőtt az ország közéletében, politikai és kulturális életében jelen lévő sztálinizmus leküzdésére irányuló mozgalomként pozicionálta magát. E mozgalom egyik legelső, nyilvánosan megjelent szövegeinek egyikében – az 1965 december 5-i történelmi jelentőségű találkozó szervezői által terjesztett röpirat, amely találkozó a törvény védelmének érdekében jött létre – ebben a vonatkozásban a következő, a lehető legegyszerűbben és legtömörebben megfogalmazott állítás olvasható: „A véres múlt a jelenben is éberségre int bennünket”.

Lényegében az állampolgári tudatosság két alkotóelemét – a jogi gondolkodás és a történelmi emlékezet közötti speciális kapcsolatot – a maga teljességében örökölte az oroszországi emberjogi közösség és talán maga az orosz civil társadalom egésze is.

Úgy vélem, az a különleges fontosság, amelyet életének utolsó éveiben és hónapjaiban Szaharov a Memorialnak tulajdonított, összefüggésben van azzal a ténnyel, hogy számára ez a speciális szempont nyilvánvaló volt. A Memorial tevékenysége során az orosz nyilvánosság tudatosságának e két alapvető alkotóeleme egy egészet alkotott.

Véleményem szerint ma, Szaharov halálának huszadik évfordulóján a díjazott kiválasztásakor az Európai Parlament tagjai is érzékelték és megértették ezt a speciális szempontot. Mindnyájan emlékszünk az Európai Parlament által áprilisban az európai lelkiismerettel és a totalitarianizmussal kapcsolatban elfogadott állásfoglalásra. Ez az állásfoglalás az ezután következő, a megosztott és újraegyesített Európával kapcsolatban júliusban elfogadott EBESZ-állásfoglaláshoz hasonlóan jelzi, hogy az egyesített Európa tisztában van munkánk értelmével és annak lényegével. A Memorial ezért köszönetét fejezi ki önöknek. A mai oroszországi politikai helyzet abszurditását jól illusztrálja az a tény, hogy saját parlamentünk – annak az országnak a parlamentje, amelyik a legtöbbet és legtovább szenvedett a sztálinizmustól és a kommunista diktatúrától – ahelyett, hogy szívből támogatta volna ezeket az állásfoglalásokat, azonnal „oroszellenesnek” nyilvánította őket!

Mindez azt bizonyítja, hogy a sztálinizmus Oroszország számára még ma sem csupán a huszadik század történelmi epizódja. Volt néhány év, amelyre a zavaros és tökéletlen politikai szabadság volt jellemző. A kommunista totalitarianizmus alapvető jellemvonása – az emberek nélkülözhető forrásként történő kezelése – nem tűnt el.

Az állami politika célkitűzéseit ugyanúgy mint azelőtt, az ország polgárainak véleményétől és érdekeitől függetlenül határozzák meg.

Pontosan ehhez köthető a „demokrácia utánzat” rezsim kialakulása a mai Oroszországban. A modern demokrácia összes intézménye határozottan utánzatként jelenik meg: egy többpártrendszer, parlamenti választások, a hatalmi ágak különválasztása, független igazságszolgáltatás, független televíziózás és így tovább. Ez a fajta utánzás azonban, amely a „szocialista demokrácia” nevet viselte, Sztálin alatt is létezett.

Ma nincs szükség tömeges méretű terrorra ahhoz, hogy létrejöjjön az utánzás: a köztudatban elegendő sztereotípiák és viselkedésminták maradtak meg a sztálinizmus időszakából.

Másfelől szükség esetén használnak terrort. Az elmúlt tíz év során Csecsenföldön több, mint 3 ezer ember „tűnt el” – vagyis ennyi embert raboltak el, kínoztak meg, végeztek ki tárgyalás nélkül és temettek el ismeretlen helyen. Kezdetben ezeket a bűncselekményeket a szövetségi hatóságok követték el, később ezt a „munkát”, hogy így mondjam, átadták a helyi belbiztonsági erőknek.

Hány orosz belbiztonsági tisztet büntettek meg ezekért a bűntettekért? Alig néhányat. Kinek köszönhető, hogy felelősségre vonták és elítélték őket? Mindenekelőtt elsősorban Natalja Esztemirova emberi jogi jogvédőnek, Anna Poltkovszkaja újságírónak, Sztaniszlav Marenkov ügyvédnek. Hol vannak ezek az emberek? Meggyilkolták őket.

Látjuk, hogy a Csecsenföldön rutinszerűen előforduló erőszak túlmegy annak határain, és már-már azzal fenyeget, hogy elárasztja az egész országot. Mégis azt látjuk, hogy még ilyen körülmények között is vannak olyan emberek, akik nem akarnak visszatérni a múltba. És ez okot ad a reményre. Mindnyáján megértjük, hogy csak maga Oroszország, annak népe és civil társadalma térítheti vissza Oroszországot a szabadság és demokrácia útjára.

Mi több, országunk helyzete nem olyan egyértelmű, mint amilyennek az a felületes szemlélő számára tűnhet. A társadalomban sok szövetségesünk akad – mind az emberi jogokért folytatott, mind pedig a sztálinizmus elleni harcban.

Mit várhatunk itt az európai politikusoktól és az európai közvéleménytől? Ezeket az elvárásokat több mint húsz évvel ezelőtt Andrej Dimitrijevs Szaharov így fogalmazta meg. „Országomnak támogatásra és külső nyomásra van szüksége.”

Egy egyesült Európának vannak lehetőségei egy ilyen, támogatásra és nyomásgyakorlásra alapozott szilárd, de ugyanakkor baráti politikára, ugyanakkor messze nem használja ki ebben rejlő lehetőségeit. Csupán két példát szeretnék említeni.

Az első az Emberi Jogok Európai Bíróságának az orosz állampolgárok által benyújtott panaszok tekintetében végzett munkája. Pusztán annak a lehetősége, hogy az áldozatok Strasbourghoz fordulhatnak, arra kényszeríti az orosz bíróságokat, hogy minőségi és független munkát végezzenek. A lényeg, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága által hozott ítéletek végrehajtásának hatására szűnjenek meg az emberi jogok megsértéséhez vezető okok.

Az elmúlt években „csecsen” ügyekben az állam képviselőinek állampolgárokkal szemben elkövetett súlyos bűncselekményei kapcsán több, mint 100 ítélet született Strasbourgban. Ennek ellenére mi történik? Semmi. Oroszország kifizeti az Emberi Jogok Európai Bírósága által megállapított kártérítést az áldozatoknak, mintha az valami „büntetlenségi adó” lenne, majd nem nyomoz a bűnügyekben és nem bünteti meg a bűnösöket. Mi több, nem elég, hogy a strasbourgi ítéletek során név szerint említett tábornokok nem kerülnek bíróság elé, még föl is terjesztik őket előléptetésre.

Tehát mi történik, ha az Európa Tanács Miniszteri Bizottságát felszólítják, hogy kísérje figyelemmel az Emberi Jogok Európai Bírósága által hozott ítéletek végrehajtását? Strasbourgban megvonják a vállukat: „Mit tehetünk?” – és csendben maradnak.

A második, általánosabb példa Oroszország és az Európai Unió között az emberi jogok területén meglévő kapcsolatokra vonatkozik. Ma ezek a kapcsolatok gyakorlatilag arról szólnak, hogy az Európai Unió félévente egyszer megbeszéléseket folytat Oroszországgal ebben a témában. Mire használják ezt a lehetőséget? Hivatalos személyek, akik nem a legmagasabb beosztásúak közül kerülnek ki, néhány órán át zárt ajtók mögött tárgyalnak – Európa Csecsenföldről kérdez, Oroszország egy Észtországot és Lettországot érintő kérdéssel válaszol, majd újabb hat hónapig semmi – egyik meg jobbra, másik balra. Az orosz és a nemzetközi nem kormányzati szervezetek kísérő rendezvényeket és meghallgatásokat szerveznek, valamint jelentéseket készítenek. Az emberi jogi jogvédőkkel való találkozások alkalmával Brüsszel képviselői szomorúan sóhajtanak: „Mit tehetünk?” – és csendben maradnak.

Mit tegyen tehát Európa Oroszországgal? Saját szempontunkból nézve a válasz egyszerű: úgy kellene viselkednie Oroszországgal szemben, ahogy bármely olyan európai országgal szemben viselkedik, amelyik vállalt bizonyos kötelezettségeket, és amelynek felelőssége van azok teljesítésében. Sajnos ma Európa egyre ritkábban fogalmazza meg ajánlásait Oroszországnak a demokrácia és az emberi jogok területén, néha inkább meg sem említi azokat. Nem az a fontos, miért van ez így – vajon azért, mert ezáltal válik érezhetővé az erőfeszítések hiábavalósága, vagy az olajhoz és gázhoz kapcsolódó gyakorlati megfontolások miatt.

Európának kötelessége, hogy ne tűrjön szótlanul, hanem újra és újra ismétljen és emlékeztessen, tiszteletteljesen és szilárdan tartson ki amellett, hogy Oroszország tegyen eleget kötelezettségeinek.

(Taps)

Természetesen nem pusztán a garanciák hiányoznak, hanem különösebb remény sincs arra nézve, hogy ezek a felhívások elérnék céljukat. Ugyanakkor ha az emlékeztetés elmarad, ezt az orosz hatóságok nyilvánvalóan engedékenységgént értelmezik majd. Az érzékeny kérdések lekerülése a napirendről egyértelműen árt Oroszországnak, de Európára nézve is legalább annyira káros, mivel megkérdőjelezi az európai intézmények európai értékek iránti elkötelezettségét.

Az önök által ma odaítélt díj a „Gondolat szabadságáért” kerül átadásra.

Az ember belegondol, hogy lehet az, hogy a gondolat nem szabad, ki korlátozhatja annak szabadságát és milyen módon? Van ennek egy módja – az a félelem, amely egy ember személyiségének részévé válik, és ezáltal az illető személy az elvárásoknak megfelelően gondolkodik vagy akár érez. Az emberek nem egyszerűen félnek, hanem örömet lelnek abban hogy „szeretik a Nagy Testvért”, amit ezt George Orwell megírta. Így volt ez, amikor Oroszországnak ott volt Sztálin, és így volt ez, amikor Németországnak ott volt Hitler. Ez ismétlődik most Csecsenföldön Ramzan Kadyrov uralma alatt. Egy ilyen félelem végigsöpörhet Oroszországon.

Mégis mivel lehet ellensúlyozni a félelmet? Bármilyen ellentmondásosnak tűnik is, csakis és kizárólag a gondolat szabadságával. Ez a tulajdonság, amellyel Szaharov egészen magas szinten rendelkezett, felvértezte őt a félelemmel szemben. És mások, akik őt nézték, szintén megszabadultak a félelemtől.

A gondolat szabadsága az összes egyéb szabadság alapja.

Ezért olyan helyénvaló, hogy a Szaharov-díjat a „Gondolat szabadságáért” ítelték oda. Büszkék vagyunk rá, hogy e díjat ma megkapjuk.

(A Ház állva ünnepli a szónokot.)

(Az ülést 12.30-kor felfüggesztik és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

8. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

9. Az EU Afganisztánra és Pakisztánra vonatkozó új cselekvési terve (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata az EU Afganisztánra és Pakisztánra vonatkozó új cselekvési tervéről.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök asszony! Azok a problémák, amelyekkel Afganisztánnak és Pakisztánnak szembe kell néznie, természetesen az egész világ számára aggodalomra adnak okot. Az erőszakos szélsőségek a régió túl is terjednek. Az Afganisztánban megtermelt és előállított kábítószer az európai utcákra is eljutnak. Kötelezettségvállalásunknak az az egyik hajtóereje, hogy meg kell akadályoznunk, hogy Afganisztán és Pakisztán a terrorista tevékenységek és a szervezett bűnözés menedéke legyen. Ugyanakkor természetesen jobb országokat akarunk teremteni Afganisztán és Pakisztán népeinek lakhelyéül.

Nagyon sok figyelem irányul Afganisztánra. Országaink közül sok állomásoztat csapatokat és jelentős számú polgári személyzetet ebben az országban. Az afganisztáni helyzet megváltoztatása hatalmas kihívást jelent. Pakisztán is súlyos kihívásokkal néz farkasszemet. Nem lehet megoldani az afganisztáni konfliktust, ha ezzel együtt nem sikerül fogást vennünk a pakisztáni helyzeten, és fordítva.

Átfogó kezdeményezésre van szükség. Valamennyiünknek többet és jobban kell cselekednünk. Júniusban a Tanács felkérte a Tanács Főtitkárságát és a Bizottságot konkrét ajánlások és politikai prioritások előterjesztésére, a régióval kapcsolatos elkötelezettségünk megerősítése és fokozása érdekében. Ennek eredményeként született meg az EU afganisztáni és pakisztáni részvételének megerősítésére vonatkozó európai uniós cselekvési terv. Ezt októberben elfogadták. Meggyőződésem, hogy ez a cselekvési terv hasznos

eszköz. Az alapvető stratégia már érvényben van. A cselekvési terv lehetővé teszi majd a számunkra a jelenleg használt eszközök kiigazítását, hogy megfeleljenek politikai prioritásainknak.

A terv a jelenlegi kötelezettségvállalásunkra épül, és számos prioritást határoz meg. Ezek azok a területek, amelyeken véleményünk szerint az EU intézkedései a leghatékonyabbak lehetnek. Ezzel megerősítjük kötelezettségvállalásunkat és egységes választ adunk azokra a kihívásokra, amelyekkel Afganisztánnak és Pakisztánnak szembe kell néznie. Ugyanakkor ezáltal azt is megüzenjük az érintett régióknak, hogy elszántan ki fogunk tartani. A regionális dimenzió nagyon fontos, ez az oka annak, hogy a cselekvési terv olyan nagy hangsúlyt helyez a regionális együttműködésre.

Afganisztán döntő jelentőségű időszakhoz érkezett. Nem kell tovább vitáznunk a választási eljárásról. Ezen már túl vagyunk. Sok kívánnivalót hagyott maga mögött, és reméljük, hogy ez nem fog megismétlődni. Meggyőződésem, hogy az afgán népnek is ez a véleménye. Az EU készen áll a még elvégzendő munka támogatására – többek között – az EU választási megfigyelőinek javaslatai alapján. Reméljük, hogy az új kormány hamarosan feláll. Ez lehetőséget kínál egy új napirend és új megállapodás elfogadására az afgán kormány és a nemzetközi közösség között. Karzai elnök székfoglaló beszédében új kezdetre tett ígéretet, amelyet mindenki örömmel fogadott. Reméljük, hogy a hamarosan megrendezésre kerülő londoni konferencia némi lendületet ad majd ennek az ügynek.

Az EU szilárd kötelezettségvállalást és vezetői fellépést vár el Karzai elnöktől és kormányától. Öt év változások nélkül szóba sem jöhet. Most annak biztosítására kell összpontosítanunk, hogy az afgán állam fokozatosan nagyobb felelősséget vállaljon, és emellett a nemzetközi közösség inkább támogató szerepet töltsön be. Ezen nem a kivonulást értem. A következő évben lényegesen nagyobb létszámú nemzetközi személyzet dolgozik majd Afganisztánban. Az Egyesült Államok további 30 000 fővel egészíti ki a már az országban lévő 68 000 katonáját. Más NATO-országok és szövetségesek további személyzetet, legalább 7000 embert ígértek a már ott tartózkodó 38 000 emberen felül.

Ezt a katonai kötelezettségvállalást össze kell egyeztetni a polgári kezdeményezésekkel. Nem lehet tartós katonai kivonulást elérni Afganisztánból a stabilitás polgári kereteinek létrehozása nélkül. A hatékony állami intézmények, jobb kormányzati formák, az alapvető jóléti szolgáltatások elérhetősége, a jogállamiság és a működő polgári állam legalább olyan fontos, mint a szilárd biztonság. Ezt senki sem kérdőjelezi meg. A biztonság, a felelősségteljes kormányzásnak és a fejlődésnek kéz a kézben kell haladnia. Hosszú távú kötelezettséget vállalunk Afganisztán felé. Az afgán népnek azonban gondoskodnia kell arról, hogy ne a nemzetközi szervezetek, hanem a saját kormánya hajtsa végre az életkörülmények javítását. Ez az egyetlen módja annak, hogy a lakosság visszanyerje a vezetőikbe vetett bizalmát. A nemzetközi közösség ott van. Többet kell tennünk és jobban. Támogatnunk kell a már zajló folyamatot – az afgánosítás folyamatát, ami annyira fontos az ország számára.

Ez alkotja cselekvési tervünk magvát. Megerősítjük az EU-nak az afgán képességek fejlesztésére irányuló erőfeszítéseit és együttműködünk a kormánnyal a hatékony állami intézmények előmozdítása érdekében, amelyek felelőssé tehetőek helyi és regionális szinten egyaránt. Nagy hangsúlyt helyezünk a jogállamiság elvére, a felelősségteljes kormányzásra, a korrupció elleni harcra és az emberi jogi helyzet javítására. A mezőgazdaság és a vidékfejlesztés további prioritási területet alkot Európa számára. Nagyon fontos, hogy a vidéki térségekben élő afgánok nagy többségének javuljanak az életkörülményei. Arra is készen állunk, hogy támogassuk a harcok korábbi résztvevőinek az afgánok által vezetett rehabilitációs folyamatát. Alternatívákat kell felajánlani azoknak, akik a múltban részt vettek a konfliktusokban. Természetesen a választási rendszer támogatása is kiemelt helyen szerepelt a programban.

Szeretnék néhány szót szólni Pakisztánról is. Pakisztán alapos változásokon ment keresztül az elmúlt évek során. A 2008. évi választások helyreállították a demokráciát és a civil kormányzást. A demokráciába való átmenet elismerésre méltó volt. A demokrácia azonban jelenleg törékeny és instabil állapotban van. Ugyanakkor a pakisztáni tálibok a béke és a stabilitás valós fenyegetésévé váltak az országban. Alig telik el hét, amikor a tömegtájékoztatási eszközök nem számolnak be újabb öngyilkos támadásról. A múlt héten több mint négyszáz ember halt meg a militáns csoportok által végrehajtott támadásokban.

Az EU hozzá kíván járulni Pakisztán polgári intézményeinek támogatásához. Különösen fontos, hogy kövessük Michael Gahler, a 2008. évi választási megfigyelőnk ajánlásait. Ezek biztosítják a jövőbeni demokrácia, a választási reform és az intézményfejlesztés alapvető kereteit. A pakisztáni kormány tudja, hogy ezt meg kell tennie. Jeleznie kell felénk azokat a területeket, amelyeken szeretne velünk együttműködni. Az EU kidolgozza Pakisztánnal azt a stratégiai partnerséget, amely a 2009 júniusában megrendezett sikeres különleges csúcstalálkozó eredményeként született meg. Meg akarjuk erősíteni a demokráciát és meg akarjuk teremteni a stabilitást. Ezért dolgozunk a polgári állam létrehozása, a terrorizmus elleni harc és a kereskedelem

érdekében. Magától értetődik, hogy ennek központi eleme egy működő kormány, amely elfogadja a népéért viselt felelősséget és az ország előrelépéséhez szükséges vezetői magatartást tanúsít.

A pakisztáni kormánnyal megkötött partnerséggel az EU támogatja az ország demokratikus intézményeinek és struktúráinak megerősítését. Ugyanezt fogja eredményezni a gazdasági fejlődés és a kereskedelem is. Üdvözljük azt a tényt, hogy Pakisztán nagyobb felelősséget vállal a saját biztonságáért. Elvárjuk, hogy Pakisztán ugyanazt a hozzáállást tanúsítsa a terrorizmus minden formájával szemben, azokat a militáns szervezeteket is ide számítva, amelyek Pakisztán területét használják fel arra, hogy támadásokat indítsanak Afganisztánon belül. A kormánynak a pakisztáni tálibok elleni erőfeszítései pozitív lépésnek minősülnek. Ugyanakkor a polgári személyeket meg kell óvni, a nemzetközi jogot pedig be kell tartani. A kormánynak szem előtt kell tartania továbbá a humanitárius segélyek és az újjáépítés szükségességét az érintett térségekben.

További lépéseket kell tennünk az afganisztáni és a pakisztáni műveleteinkben. Az EU az eddigiekben is jelentős kötelezettségeket vállalt a régió kihívásai kapcsán, és továbbra is ezt fogja tenni. Nagy eredményeket értünk el mindkét országban – mind Afganisztán és Pakisztán, mind pedig a nemzetközi közösség erőfeszítései által. Stratégiák és dokumentumok önmagukban nem fognak javítani a helyzeten. Eljött az ideje, hogy cselekvésre váltsuk azokat, afganisztáni és pakisztáni partnereinkkel közösen.

Catherine Ashton, a Bizottság alelnöke jelentette. – Hadd kezdjem Afganisztánnal. Kapcsolataink most fontos ponthoz érkeztek. A jövőben nyújtandó támogatásainknak hozzá kell járulniuk egy olyan kormány létrehozásához, amely felelősségteljes magatartást tanúsít az afgán nép szükségleteivel és érdekeivel kapcsolatban. Mivel a helyzet nagyon ingatag, egyrészt a terepen uralkodó állapotok figyelembevételével kell dolgoznunk, másrészt viszont befolyásolnunk is kell az ottani viszonyokat. Erről szólnak azok a nemzetközi konferenciák, amelyek a jövő hónapban megrendezésre kerülő londoni konferenciával kezdődnek.

Készen állunk további erőforrások bevetésére. A Bizottság egyharmadával megemeli a fejlesztési segítyt, amelynek összege így 200 millió euró. Szükségünk van ezekre a többlet erőforrásokra az olyan sikerek megismétléséhez mint például az elsődleges egészségügyi ellátórendszer kiterjesztése az afgánok 80%-ára – ide számítva a nőket és a lányokkal szemben tanúsított sokkal jobb bánásmódot – és azt is, hogy a közelmúltban sikereket értünk el abban, hogy kiirtsuk a mákot a tartományokban. Tagállamaink arra nézve is kötelezettséget vállaltak, hogy segítenek rendőrségi képzési programunk megerősítésében.

De ez csak a kezdet. Mindezt egy következetes európai uniós hozzájárulás részeként kell megvalósítanunk, egy összehangolt nemzetközi válaszadás keretein belül. Ennek a válaszadásnak a középpontjába kell állítani az afgánoknak az ENSZ tevékenységében való részvételét.

A Tanács által októberben elfogadott cselekvési terv lehetőséget biztosít nekünk ennek megvalósítására. Az Egyesült Államok erőfeszítéseivel és a NATO biztonsági műveleteivel együtt ez határozott üzenetet küld a régió és a nemzetközi közösség számára kötelezettségvállalásunkról. Emellett természetesen illeszkedik a Karzai elnök által felállított prioritásokhoz, különösen a hatékonyabb kormányzás és a korrupcióellenes fellépés területén.

A terv megerősíti azt, hogy a kulcsfontosságú ágazatokat, ilyen például a jogállamiság elve és a mezőgazdaság, továbbra is szerepvállalásaink központi elemének tekintjük.

Már ma is támogatjuk a kormányt a kabuli tisztviselők készségeinek fejlesztése terén. Most fogjuk megkezdeni ezeknek a készségeknek a kiterjesztését a tartományokra, hogy ezzel is segítsük az afgán népet a saját ügyeik kezelésében, és hogy így gondoskodjunk arról, hogy a kormány – jól látható módon – biztosítson szolgáltatásokat a számukra.

A terv azt üzeni, hogy támogatjuk azoknak a lázadóknak az integrációját, akik hajlandóak reagálni Karzai elnök arra vonatkozó felszólítására, hogy működjenek együtt kormányával.

Az európai választásmegfigyelő misszió ma szintén benyújtja jelentését Kabulban, és szeretném kifejezni elismerésemet Berman úrnak és munkacsoportjának, amiért ilyen rendkívül nehéz körülmények között ilyen egyszerű munkát végzett. Gondoskodnunk kell az utólagos feladatok ellátásáról, mivel egyértelmű, hogy a kormány és a politikai rendszer hitelessége a választási rendszer alapos átalakításától függ.

Befejezésül azt szeretném mondani Afganisztánról, de talán ez a legfontosabb, hogy egyszerűsítjük a terepen dolgozó szervezeteinket. Támogatásuk érdekében a tagállamok hozzáigazítják politikáikat az erőforrásokhoz, és remélem, hogy a lehető leghamarabb sikerül egységes beosztásban összevonnunk az EU különleges képviselőjének és az Európai Unió képviselője vezetőjének beosztását. Ez megkönnyíti majd egy következetes megközelítési mód felépítését, amely máshol is modellként szolgálhat majd.

Ami Pakisztánt illeti, legfontosabb szempontunk és érdekünk az, hogy Pakisztánban stabil, a terrortól mentes demokrácia jöjjön létre, és hogy az ország képes legyen csatlakozni szomszédaihoz a közös fenyegetésekkel szembeni fellépések területén.

A cselekvési terv kihangsúlyozza ezt, és épít az Európai Unió és Pakisztán között júniusban megrendezett csúcstalálkozón megszületett és érvényben lévő kötelezettségvállalásokra, ide számítva a humanitárius segítségnyújtást, az újjáépítési támogatást, a rendőrségnek és a bíróságoknak nyújtott segítséget, a demokratikus intézményeknek és a civil társadalomnak az emberi jogi helyzet javítását célzó megerősítését, valamint a kereskedelem és a társadalmi-gazdasági helyzet fejlesztésére irányuló megállapodásokat. Továbbra is támogatjuk a 2008. évi választásmegfigyelő misszió ajánlásainak végrehajtását.

A cselekvési terv jelentős támogatásban részesül a Bizottság 500 millió eurós pénzalapjának pénzügyi erőforrásaiból 2013-ig, emellett ott áll mögötte az Európai Beruházási Bank 100 millió eurós hitele, amely a megújuló energiaforrások fejlesztésére szolgál, valamint a kereskedelmi és politikai kapcsolataink elmélyítésére irányuló kötelezettségvállalásaink. A cselekvési terv emellett az ezekről a kérdésekről folytatott párbeszéd felerősítését is előírja, és a következő évben, a spanyol elnökség alatt meg kell rendezni egy második csúcstalálkozót.

A cselekvési terv emellett azt is leszögezi, hogy az Európai Unió felhasználja a regionális integráció területén megszerzett szakértelmét, hogy segítsen Afganisztánnak, Pakisztánnak és szomszédaiknak a gazdasági kapcsolatok beindításában, különösen Indiával. A jelenlegi feszültségeket nem lehet egyik napról a másikra megoldani, de el kell kezdenünk a bizalmatlanság leküzdését. Az ilyen jellegű regionális együttműködésből fakadó, a kereskedelem és a beruházások területén elérhető potenciális nyereségek mellett minden más eltöri, amit az Európai Unió tehet.

Végezetül, az Afganisztánra és Pakisztánra vonatkozó terv végrehajtása az ezekkel az országokkal kapcsolatos jövőbeni kötelezettségvállalásaink szempontjából központi jelentőségű. Ez a tagállamok és az európai uniós intézmények közös vállalkozása, az első ilyen jellegű vállalkozás, amely – ha sikeresnek bizonyul –, hozzájárulhat a válságokra adott nemzetközi civil válaszok kialakításához, amelyeket mindeddig jelentős részben katonai szempontok alapján határoztak meg.

A cselekvési terv jelentős kötelezettségvállalást alkot nemcsak Afganisztánnal és Pakisztánnal, hanem Dél- és Közép-Ázsia egészével szemben is. De a megvalósítandó ötleteknél többre van szükségünk: szükségünk van a megfelelő emberekre és a megfelelő készségekre is, nekik pedig biztonságra van szükségük munkájuk elvégzéséhez. A befogadó országok kormányainak erősebb politikai kötelezettségeket kell vállalniuk, és erősebb kohézióra van szükség az adományozók között, a tagállamok közötti belső kohéziót is ide számítva.

Dél-Ázsiának nap mint nap szembe kell néznie a szélsőségekkel, legyen szó akár a helmandi csatamezőről, akár Pesavar, Lahore és Ravalpindi utcáiról. Nem fogjuk tudni kizárólag katonai eszközökkel kezelni ezt a helyzetet, hanem emellett hozzá kell járulnunk egy biztonságos környezet létrehozásához is, amely mentes a szélsőségektől tápláló feszültségektől és egyenlőtlenségektől.

Európa a saját tapasztalatai alapján sok mindent fel tud ajánlani. A cselekvési terv lehetőséget biztosít nekünk arra, hogy mások megsegítése érdekében felhasználjuk ezeket a tapasztalatokat, és remélem, hogy a Parlament ezt támogatni fogja.

Ioannis Kasoulides, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Afganisztánban a tálibok legyőzése volt a cél, mert ez az ország biztos menedéket nyújtott az Al-Kaidának. Afganisztán ma már nem biztos menedék, de a tálib felkelést nem sikerült legyőzni, mert bebizonyosodott, hogy a győzelmet nem lehet kizárólag katonai eszközökkel elérni, és hogy a katonai erőre történő túlzott támaszkodás és a felkelők megölése kontraproduktív volt.

A stratégia eltolódott a lakosság védelme, az afgán biztonsági képesség felépítése, a felelősségteljes kormányzás központi és különösen helyi szinten történő előmozdítása, valamint a fejlesztés elősegítése irányába. Ebben az összefüggésben az afgánok által vezetett megbékélési folyamatnak bátorításra van szüksége a tálibok azon rétegei esetében, akik a sajátos körülmények miatt a rossz oldalra kerültek.

Az EU cselekvési terve foglalkozik mindezekkel a kihívásokkal, és az EU fontos szerepet játszhat a civil területeken. Én azonban arra számítottam, hogy nagyobb hangsúlyt helyezünk a narkotikumok kérdésére – Ön említést tett erről, miniszter asszony –, és keményebb figyelmeztető szavakat vártam a korrupció és a rossz kormányzás kapcsán.

Ami Pakisztánt illeti: igent mondunk a cselekvési tervre. A két eset szorosan összefonódik egymással, és bármelyik ügy csak akkor lehet sikeres, ha mindkettő sikeresnek bizonyul. Pakisztánt olyan helyzetbe kell hoznunk, hogy megfelelő harcot folytathasson az Afganisztán felől behatoló lázadókkal szemben. És végül: diplomáciai lépésekre is szükség van az India és Pakisztán közötti örökös bizalmatlanság elkerülése érdekében, amely lassan az átfogó siker akadályává válik.

Roberto Gualtieri, az S&D képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, miniszter asszony, főképviselelő úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Parlament ezzel a vitával hozzá kíván járulni ahhoz a párbeszédhez, amely Európának egy olyan régióban betöltött szerepköréről folyik, amely kritikus jelentőségű a teljes bolygó biztonsága és stabilitása szempontjából.

Az Obama elnök által bejelentett új katonai stratégia és az ISAF-országok külügyminiszterei által ezt követően tett nyilatkozat még egyértelműbb megfogalmazása összekapcsolja az új csapatok küldését a lakosság védelmének, valamint a biztonsági erők és az afgán intézmények képességei megerősítésének elsődleges céljával. Ez az örömmel fogadott változás figyelembe veszi a hagyományos katonai erőfeszítések céltalanságát – azt is ki merem jelenteni, hogy kontraproduktivitását –, amelyek kizárólag a tálib gerillák tevékenységeinek elfojtására összpontosítottak.

Ha azonban azt akarjuk, hogy ez az új irányvonal produktív legyen és elindítsa a biztonságos, virágzó, stabil és ezért önálló Afganisztán felé vezető átmenetet, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy a nemzetközi közösség beavatkozása katonai dimenziójának együtt kell járnia a polgári és politikai fronton vállalt növekvő kötelezettségvállalással. Az egyik oldalon elő kell mozdítanunk a gazdasági fejlődést és erősíteniünk kell az intézményeket, a kormányzást és a jogállamiság elvét, a másik oldalon pedig támogatnunk kell a belső megbékélés folyamatát és segíteniünk kell a pakisztáni helyzet stabilizálódását.

Itt találjuk meg az Európai Unió helyét és szerepét. Európa már hosszabb ideje jelentős kötelezettségeket vállal ebben a régióban: évi egymilliárd euró Afganisztánban, 300 millió euró Pakisztánban, az EUPOL misszió, amely személyzeti problémái ellenére is felbecsülhetetlen munkát végez, a nemzetközi megfigyelő misszió, és természetesen az egyes államoknak az ISAF-misszióban vállalt kötelezettségei.

Ennek ellenére Európa azzal kapcsolatos képességei, hogy jelentős változásokat érjen el ebben a régióban, határozottan kevésnek tűnnek az erre fordított emberi és pénzügyi erőforrások nagyságához mérten. Ezért meg kell erősíteniünk vállalásunkat, más szavakkal, Európa vezető szerepét, és következetesebbé és hatékonyabbá kell azt tennünk a polgári stratégia és a politikai vállalkozás szempontjából. Ebből a szempontból a cselekvési terv fontos előremutató lépést alkot, és a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja támogatja azt és igényli annak határozott végrehajtását.

Ugyanakkor szeretnénk tudni, hogy a tervben megfogalmazott célkitűzések megkövetelik-e ad hoc intézkedések azonosítását és azt, hogy újragondoljuk az európai biztonság- és védelempolitika EUPOL-missziója céljainak kiterjesztését és eszközeinek megerősítését. Az Európai Parlament készen áll arra, hogy felajánlja támogatását az Európai Unió cselekvéséhez mindezekon a frontokon.

Pino Arlacchi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Azért vagyunk itt, hogy az EU Afganisztánnal és Pakisztánnal kapcsolatos cselekvési tervével foglalkozzunk. A Parlament Külügyi Bizottsága lehetőséget adott nekem arra, hogy az Afganisztánnal kapcsolatos új stratégia előadója legyek.

Új stratégiára van szükségünk – vagy talán egyszerűen szükségünk van valamilyen stratégiára – a civil oldalon, mivel egészen mostanáig az EU beavatkozása ebben az országban nem volt kellően koherens, és a jelek szerint csak nagyon korlátozott hatást gyakorolt. Attól tartok, Ashton asszony, hogy nem oszthatom az Ön Afganisztánnal kapcsolatos bevezető nyilatkozatát, mivel túlzottan általános, túlzottan bürokratikus, túlzottan fókuszátlan – a jelenlegi cselekvési tervhez hasonlóan. Meggyőződésem szerint a Parlamentnek hozzá kell járulnia ahhoz, hogy ez a stratégia erőteljesebb és koherensebb legyen.

Összeszedem az összes szükséges információt. Először is azt kell mondanom, hogy még a legalapvetőbb adatok megszerzése is nagyon nehéz arról, hogy az EU mennyit költött el Afganisztánban a 2001. évi megszállás után, hova jutottak el az európai uniós segélyek és mennyi eredményt lehet ezeknek tulajdonítani. Tudjuk, hogy csaknem egymilliárd eurót költünk el ott évente, ami roppant nagy összeg. Az afgán GDP alig 6,9 milliárd eurót ér el. Polgári védelmi segítségnyújtásunk így az éves afgán GDP-nek több mint 20 százalékát teszi ki, ez az összeg pedig megfelelő felhasználás esetén elegendő lenne az ország sorsának megfordítására.

Másodszor: az új afganisztáni stratégia összeállítására irányuló kísérletemet azzal fogom kezdeni, hogy megpróbálom meghatározni, az eddigiekben melyek voltak az EU érdekei és mit kell az EU érdekeinek

tekinteni ebben a térségben. Jelentésem egy részében az ópiummák termelésének az alternatív fejlesztési stratégia útján történő megszüntetésére fogok összpontosítani.

Jean Lambert, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.* – Elnök asszony! Úgy gondolom, hogy a cselekvési tervnek vannak bizonyos üdvözlendő elemei, de amint erre képviselőtársaim helyesen rámutattak, számos kérdésre nem ad választ.

Úgy gondolom, hogy amikor ezt vizsgáljuk, mindig annak a problémának a szempontjából tesszük ezt, hogy alábecsültük és időnként még mindig hajlamosak vagyunk alábecsülni a sok halálesetnek a mindennapi realitását az Afganisztánban és Pakisztánban élő emberek számára, például a hazara népesség ellen elkövetett célzott gyilkosságokat Pakisztán egyes részeiben, a lányiskolák, a rendőrség és sok más célpont ellen elkövetett támadásokat.

Az afgán rendőrséget a közelmúltban alapvetően a tálibok ágyútöltekeként írták le előttünk. Úgy gondolom, hogy közülünk sokan még mindig azon tűnődnek, valójában mit is akartunk elérni a bevonulással. Ami a nemzetközi választadást illeti, örömmel hallottam, hogy a biztos asszony az együttműködés elindításáról beszélt, és különösen örültem India megemlékezésének. A regionális megközelítési mód nagyon fontos, és nagyon szeretném hallani, hogyan tervezzük kezelni a valós feszültségek más területeit, ilyen például Kasmír, amely az afgán nagykövet korábbi beszámolója szerint valós problémát jelent mindenben, amit a régióban élő emberek megpróbálnak megtenni.

Ezenkívül – különösen Pakisztánban – meg kell vizsgálnunk, milyen területeken tudunk hatékony támogatást felkínálni a lakóhelyét elhagyni kényszerült sok ezer személynek, és tanulnunk kell abból, hogy nem vállaltunk szerepet azokkal kapcsolatban, akiket a múltban a vákuum kitöltése céljából áttelepítettek Pakisztán és Afganisztán határaitra. Ezért valóban oda kell figyelnünk az oktatásra, és annak a népességnek a szükségleteiről is gondoskodnunk kell, akik a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyekkel is törődnek.

Charles Tannock, *az ECR képviselőcsoport nevében.* – Elnök asszony! Nem engedhetjük meg magunknak azt, hogy hagyjuk kudarcot vallani az afganisztáni NATO-ISAF katonai missziót. Ha megvan a kellő politikai akarat, a megfelelő katonai felszerelések, és ha több katonát küldünk a terepre az összes tagállamból, akkor a NATO képes lesz legyőzni a tálibokat, és ezt természetesen társítanunk kell egy, a szívre és az észre ható kampánnyal is. Viszont a szomszédos ország, Pakisztán egy kialakulófélben lévő potenciális katasztrófa – egy atomfegyverrel rendelkező állam, amelyet az iszlám radikalizálódás, a korrupció és a gyenge vezetés csapásai sújtanak, és amelyet stratégiai okokból ennek ellenére is támogatnunk kell.

De például a pakisztáni ISA egyes elemeiről régóta gyanítják, hogy hallgatólagosan támogatja az afgán tálibokat, és csak vonakodva vesznek tudomást ennek a hozzáállásnak a hazai veszélyeiről. Az a fenyegetés, amelyet Pakisztán India és Kasmír számára jelent – különösen azáltal, hogy menedéket nyújt terroristáknak –, az egész régió számára is súlyos veszélyforrásnak számít.

Ha Pakisztán továbbra is szeretne katonai segítyeket kapni az EU országaitól a lázadások leveréséhez, a terroristák dzsihádjai ellen, és ha gazdasági támogatásban is akar részesülni az EU részéről, akkor kökemény garanciákat kell nyújtania arra nézve, hogy ezeket a segítyeket nem fogja az indiai határon állomásozó hagyományos haderőinek megerősítésére fordítani.

És végül: Pakisztán és Afganisztán instabilitása éles kontrasztként áll előttünk India, demokratikus szövetségünk és partnerünk stabilitásával és mérsékelt magatartásával, amely megérdemli az EU teljes támogatását.

Willy Meyer, *a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.* – (ES) Elnök asszony, alelnökjelölt asszony! Képviselőcsoportom soha nem támogatta az Egyesült Államok előző elnökének, Bush úrnak az Afganisztánnal kapcsolatos stratégiáját. Mi ezt soha nem támogattuk, és az idő minket igazolt.

Afganisztánt jelenleg egy korrupt, illegitim kormány irányítja, ártatlan áldozatok hálnak meg, és a nők helyzetében semmiféle változás nem következett be. Ezért logikus lenne a stratégiaváltás, és nagyon sajnáljuk, hogy Obama elnök a katonai megoldás mellett döntött, és további 30 000 katonát akar az országba telepíteni. Meggyőződésem, hogy az Európai Uniónak nem szabad követnie ezt az irányvonalat, mivel fennáll annak valós kockázata, hogy ezzel egy új Vietnámot hozunk létre a 21. századi Afganisztánban.

A történelem Afganisztánban szemléltette, hogy van olyan helyzet, amelyre nem létezik katonai megoldás. Fokozni kell az együttműködést, és fokozni kell a diplomáciai megoldásra irányuló erőfeszítéseket. Magában a konfliktusövezetben, geostratégiai szempontok szerint úgy kell döntenünk, hogy tiszteletben tartjuk a nemzetközi jogot Afganisztán belső problémáinak megoldása során.

Nicole Sinclair, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Néhány héttel ezelőtt abban az örömben lehetett részem, hogy találkozhattam a brit haderők Afganisztánból visszatért néhány egységével, és újra meg újra hallottam ugyanazt a történetet arról, hogy mennyire rosszul voltak felszerelve. Az Egyesült Királyság ennek ellenére napi 45 millió angol fontot fizet ki ennek a korrupciós intézménynek a fenntartására. Ennek a pénznek egy részét okosabban is fel lehetett volna használni az Afganisztánban állomásozó haderőink felfegyverzésére, amelyek kiképezik az afgán rendőri erőket stb.

Amint néhányan nagyon helyesen megjegyezték, ez a világ egyik nagyon fontos területe, és egy olyan terület, ahol előrehaladást kell elérnünk.

Nekem a külügyi főképvisező, a Cathy „mosom a kezeimet és a tarsolyom is üres” Ashton tapasztalatlanságával van problémám. Tapasztaltabb emberre van szükségünk. Semmiféle külügyi tapasztalattal nem rendelkezik; nem volt külügyminiszter, de szerintem még részmunkaidős utazó megbízott sem volt. Ugyan már! Ez egy érzékeny természetű munkakör, amelyben jobbító céllal változtatásokat kell végrehajtani, és ő ehhez egyszerűen nem eléggé tapasztalt.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök asszony! A Tanács Afganisztánnal kapcsolatos következtetései első pillantásra örömmel fogadott kontrasztnak tűnnek az Egyesült Államok és az Egyesült Királyság harcias magatartásával szemben. De alaposabban megvizsgálva azonban csak a naivitás és a cinkosság elegyét találjuk a módszereikben. A Tanács súlyos naivitást tanúsít azzal, hogy a nyugati demokrácia törekény virágát megpróbálja átültetni az afgán törzsi rendszer sívára talajába. A társadalom vertikális tagozódásai és a törzsi összetartásnak a személyes döntések feletti dominanciája ezt lehetetlenné teszi. Meg akarja szüntetni a korrupciót, de egyszerűen nem érti, hogy semmi esélye sincs annak, hogy az objektív véleményalkotás, valamint a pénzügyek és az erőforrások feletti döntések bürokratikus modelljét tiszteletben tartják. Ennek nem az az oka, hogy az afgánok körében népbetegség a becstelenség, hanem az, hogy az afgán törzsi társadalom a családról és a törzsről való gondoskodást magától értetődő erénynek tartja.

A Tanács meg akarja akadályozni az ópiummák termelését. Ám a táliboknak a kormányból történő eltávolítása nem a legjobb módszer volt a máktermelés csökkentésére. A tálib kormány 90%-kal csökkentette a máktermelést, de Afganisztán inváziója után Afganisztán újból a világ vezető ópiumtermelőjévé vált. A jelentés ezt mondja: „Az afganisztáni bizonytalan helyzetet nem lehet kizárólag katonai eszközökkel megoldani”. Ez csak azt jelentheti, hogy a katonai fellépés a részvétel jogszerű részét alkotja. Véleményem szerint ez nem így van. Három háborút veszítettünk el Afganisztánnal szemben a 19. században és a 20. század elején; most már valóban meg kellene értenünk ennek tanulságait.

A tálibok elnyomják a nőket, semmibe veszik a demokráciát és megölik a brit katonákat: valóban nagyon kellemetlen ez a szervezet. De megakadályozhatjuk, hogy holnap is megöljenek brit és szövetséges katonákat, ha kivonjuk onnan csapatainkat. Ezt a gyilkos, céltalan háborút egyszerűen nem lehet megnyerni.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Elnök asszony! A nemzetközi közösségnek, és nemcsak az Egyesült Államoknak, van egy problémája Afganisztánban. Obama elnöknek három hónapjába került egy globális stratégia felállítása McChrystal tábornok riasztó jelentésére adott válaszként.

Közismert tény, hogy az új stratégia tartalmazza a katonai jelenlét rövid távú megerősítését, a 2011. évi kivonulást, a biztonsági szempontoknak az afgán haderőkre történő fokozatos átruházását, a polgári és a katonai erőfeszítések jobb összehangolását, és a nagy városokra történő összpontosítást.

Most pedig, Ashton asszony, meg kell oldani egy európai válasz megfogalmazásának és meghatározásának hatalmas kihívását, főleg a londoni konferencián. Nyilatkozatában Ön két kulcsszóra hivatkozott. Azt mondta, hogy válaszukat egyeztetnünk kell más nemzetközi szervekkel, és támogatjuk az Egyesült Nemzetekkel történő egyeztetést. Azt is mondta, hogy válaszuknak koherensnek kell lennie.

Két megjegyzést szeretnék tenni ezzel kapcsolatban, Ashton asszony. 2005-ben abban a kiváltságban lehetett részem, hogy én vezethettem egy parlamenti választásmegfigyelő missziót, és lehetőségem nyílt arra, hogy találkozom a Nemzetközi Biztonsági és Támogató Erők (ISAF) parancsnokával, Graziano altábornagy úrral, akinek megbízatása az ENSZ Ideiglenes Libanoni Haderejénél (UNIFIL) hamarosan lejár. Az a 44 ország, amely ma részt vesz az ISAF tevékenységeiben (ezek közül 28 NATO-ország) egy meglehetősen heterogén haderőt alkot, amely nem képes hatékony választ adni a lázadók ellen folytatott jelenlegi harcokban.

A második létfontosságú szempont az, Ashton asszony, hogy egy háborút nem lehet megnyerni – és jelenleg háború zajlik Afganisztánban –, ha a polgári lakosság nem áll a mi oldalunkon, a nemzetközi koalíció oldalán. Meggyőződéseim, Ashton asszony, hogy az Európai Unió egyik legfontosabb célkitűzésként arra az

erőfeszítésünkre kellene összpontosítanunk, amely az Európai Unió egymilliárd eurójának felhasználásával arra törekszik, hogy a mi oldalunkra állítsa a polgári lakosságot.

Richard Howitt (S&D). - Elnök asszony! Hadd kezdjem azzal, hogy megemlékezem a 23 éves Adam Drane címzetes őrzetőről, az Angol Királyi Ezred katonájáról, aki az én választókerületemben fekvő Bury St Edmunds városból származott, és aki december 7-én meghalt Helmand tartományban, a brit fegyveres erők ebben az évben megölt századik katonájaként.

Adam családjára és mindazokra az európai, afgán és pakisztáni családokra kell most gondolnunk, akik hasonló veszteséget szenvedtek el.

Ilyen áldozatokkal szembenézve nekünk, a Parlament képviselőiként kötelességünk gondoskodni arról, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk az afganisztáni béke és jólét előmozdításáért. Ha komolyan akarjuk venni az új lisszaboni változásokat és a megfelelő közös európai uniós külpolitikát, akkor az afganisztáni küzdőtér a legsürgősebb hely, ahol be kell bizonyítanunk saját magunknak először is azt, hogy képesek vagyunk gondoskodni az egyes tagállamok új stratégia mögött álló tevékenységeinek megfelelő összehangolásáról, másodsor pedig azt, hogy üdvözljük Ashton főképviselő asszony azzal kapcsolatos mai kötelezettségvállalását, hogy a következő évnek egészen az elején lesz egy átütő képességekkel rendelkező új, kettős szerepet betöltő képviselőnk Afganisztánban. Ez egyrészt annak próbája, hogy az EU képes-e hatékonyabban működni a szerződés alapján, másrészt Afganisztánnal kapcsolatos jövőbeni eltökéltségünk mutatója.

Végül, ennek kapcsán, a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy az EUPOL toborozza a megígért 400 rendőrtisztet; ez megkerülhetetlen annak biztosításához, hogy Afganisztán saját rendészeti szolgálatai képesek legyenek munkájukat megfelelően ellátni.

Charles Goerens (ALDE). - (FR) Elnök asszony! Szeretném félreérthetetlenül kijelenteni, hogy teljes mértékben elutasítom Sinclair asszony megjegyzéseit, amelyeket az előbb Ashton asszonyról mondott.

Elnök asszony! Négy gyermekből egy nem éri meg az ötéves kort Afganisztánban, abban az országban, amelyet szociális és egészségügyi hiányosságok jellemeznek, amelyek mellett még a demokratikus és mindenekfelett a biztonsági hiányosságokat is megemlíthetjük. A Pakisztánnal való konfrontáció valószínűsége ösztönzést kínál a táliboknak a mozgósításra, és rávilágít arra, hogy regionális szempontból kell foglalkoznunk Afganisztán problémáival. Ehhez még azt is hozzá kell tennünk, hogy mivel a helyzetet pusztán katonai eszközökkel nem lehet megoldani, ez különleges szerepkör betöltésére predesztinálja az eszközök gazdag tárházával rendelkező Európai Uniót.

A NATO, amely az elsődleges felelősséget viseli a katonai vonatkozásokért, elérte lehetőségeinek korlátait az afgán kihívással szemben. Nyilvánvaló, hogy az Európai Unió humanitárius tevékenységei, együttműködése, fejlesztési eszközei és hatékonyabban működő diplomáciája sem garantálhatja a sikert, de ettől a támogatástól megfosztva a NATO tevékenysége kudarcra van ítélve.

Reménykednünk kell abban, hogy mindezeknek az elemeknek egy új kombinációja ígéretebb kilátásokat eredményez majd az afgán polgároknak. Bár az Európai Unióra hatalmas felelősség nehezedik a jelenlegi helyzetben, a továbbra is korrupt, megosztott és szervezetlen Afganisztán felelőssége nyomasztó.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy az Afganisztánnak felkínált partnerség csak akkor lehet sikeres, ha a polgárok jelentős része támogatja országuk újjáépítését. Bár ez roppant nagy feladat, nem adhat okot arra, hogy hátradőlünk és odavesszük ezeket az országokat a mindenféle fundamentalisták zsákmányának.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). - (FR) Elnök asszony! Igen, ki kell szabadulnunk az afgán csapdából, amelybe a George Bush által követett politika miatt beleestünk. Ám nem az a kérdés, hogy mikor, hanem az, hogy hogyan vonuljunk ki Afganisztánból.

Ha nem kérdőjelezzük meg a nemzetközi közösség által elkövetett számtalan hibát, akkor kitesszük magunkat annak a veszélynek, hogy teljesen elveszítjük az afgán lakosság bizalmát és támogatását, a tálibok javára. A humanitárius segítségnyújtás és a fejlesztési segélyek militarizálódásának véget kell vetnünk, mivel zavart kelt az emberek gondolkodásában és hitelteleníti a nem kormányzati szervezeteket.

Erősebben kell támaszkodnunk a kialakulófélben lévő civil társadalomra és az afgán reformmozgalomra. Miért van jelen Európa Afganisztánban? Azért, mert az Egyesült Államok azt mondta, vagy azért, hogy megszabadítsa ezt az országot a maradiságtól és az erőszaktól? Meg kell erősítenünk a leghatékonyabb afgán szervezeteket, prioritásként kell kezelnünk a közszolgáltatásokban – oktatás, egészségügy és közlekedés –

végrehajtott beruházásokat és támogatnunk kell a helyi hatalmak által gyakorolt felelősségteljes kormányzást, mivel ezeknek az országoknak a kultúrája megköveteli tőlünk, hogy figyelembe vegyük a nemzet állapotának relevanciáját. Európának támogatnia kell például Habiba Sarabit, Bamiyan tartomány kormányzóját. Az ő kinevezése úttörő jellegű ennek az országnak a történelme során, ahova – emlékezzenek vissza – 2001-ben azért mentünk el, hogy segítséget nyújtsunk a női népességnek.

Geoffrey Van Orden (ECR). - Elnök asszony! Az EU Afganisztánra és Pakisztánra vonatkozó cselekvési tervét olvasva az ember azt képzei, hogy az egész helyzetet az EU tevékenységei határozzák meg.

Meggyőződésem, hogy az Európai Unió képes hasznos és gyakorlatias módon hozzájárulni a helyzethez, de ezt bele kell illeszteni egy szélesebb nemzetközi erőfeszítés összefüggéseibe, és bizonyos konkrét tevékenységekre kell összpontosítani, ahol az EU részvétele valós értéket képes létrehozni. Ez a helyzet túl komoly ahhoz, hogy az EU csak pózoljon. Egy jó tucatnyi oldalból álló dokumentumban alig négy rövid, az Egyesült Államokra vonatkozó hivatkozást találtam, és ami talán még ennél is fontosabb, csak egy NATO-ra utaló hivatkozást, pedig tulajdonképpen a NATO ISAF misszió játszik központi szerepet a teljes vállalkozás sikerében.

Biztonság és stabilitás nélkül nem lehet felelősségteljes kormányzásról vagy tényleges tartalommal bíró újjáépítési és fejlesztési programról gondoskodni.

Ami a civil oldalt illeti, az európai országok és maga az EU 8 milliárd eurót pumpált Afganisztánba 2001 óta, de ez a roppant nagy összeg a jelek szerint nem sok változást idézett elő; van bármilyen fogalmunk arról, hogy ebből a pénzből mennyi ment veszendőbe?

Átfogó nemzetközi tervre van szükség Afganisztánra és Pakisztánra nézve, de még nem látom, hogy az EU hozzájárulása hogyan illeszkedik bele ebbe a szélesebb nemzetközi kötelezettségvállalásba.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). - (DE) Elnök asszony! Ma, nyolc év eltelte után valamennyien tudjuk, hogy a katonai erőre épülő korábbi afganisztáni stratégia lényegében kudarcot vallott. A katonai műveletek, valamint az elégtelen polgári célú erőforrások közötti kiegyensúlyozatlanság közvetlenül megakadályozta az afganisztáni életfeltételek bármilyen javítását.

Így tehát az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportjának az a legfontosabb üzenete, hogy radikális stratégiaváltásra van szükségünk. Radikális stratégiaváltásra van szükségünk, amely eltávolodik a katonai stratégiától, és mindenekfelett egy emberközpontúbb stratégia felé közelít. Az afgánok negyven százaléka munkanélküli és több mint a fele a legteljesebb nyomorban él, mindenféle egészségügyi ellátás vagy megfelelő oktatás nélkül. A szociális kérdéseket kell a középpontba állítani, és ezt várom el a Tanácstól, a Bizottságtól és minden érintett szereplőtől.

Ez természetesen kiterjed a felelősségteljes kormányzás javítására, a mezőgazdaság megerősítésére és a volt tálib harcosok integrálására. De ezt most nagyon őszintén mondom Önöknek: ha csak fél munkát végzünk ebben a tekintetben és újból a katonai erőre támaszkodunk, akkor ezzel elpazaroljuk esélyeinket. Kezdünk kifutni az időből!

Philippe Juvin (PPE). - (FR) Elnök asszony! Meggyőződésem, hogy meg kell próbálnunk néhány egyszerű ötlettel előállni ezeknek a rendkívül bonyolult ügyeknek a tekintetében.

Első kérdésem nagyon egyszerű: Miért mentünk Afganisztánba? Egyetlen célkitűzéssel mentünk el Afganisztánba: hogy leromboljuk az Al-Kaida kiképzőtáborait, a nemzetközi terrorizmus támaszpontjait, amelyek veszélyeztettek bennünket és veszélyeztették a régió stabilitását. Ezek a táborok ma már nem léteznek.

Második megfigyelésem az, hogy sajnálatos módon, akár tetszik ez nekünk, akár nem, az Afganisztánba telepített nyugati csapatokat egyre inkább megszálló, nem pedig baráti haderőknek tekintik. Ez egy súlyos, mindennapos probléma, amelyet szem előtt kell tartanunk. Akik ennek az ellenkezőjét állítják, azokat felkérem, hogy menjenek el és nézzék meg, mi folyik abban az országban.

A harmadik pont az, hogy a biztonsági helyzet jelentősen romlott. 2004-ben még lehetett gyalog közlekedni Kabulban. Kabul ma egyetlen hatalmas megerősített tábor. Ezért ha nem tanulunk a terepen végrehajtott műveletek hibáiból, és végeredményben csak a régi módszereket alkalmazzuk, akkor elkerülhetetlenül meg fogjuk ismételni ezeket a kudarccokat.

Mi következik mindebből? Meggyőződésem szerint valójában el kell ismernünk azt, hogy leszereltük az Al-Kaidát – ez egy valós megállapítás –, és hogy ki kell vonulnunk. Vajon kivonulhatunk-e most azonnal, még ma? Nem, mivel ha kivonulunk, akkor ezzel kétségtelenül hatalmas zűrzavart idéznénk elő, és talán még azok a táborok is újból megjelenének, amelyek ellen harcolunk. Ezért kivonulásunkat bizonyos feltételekhez kell kötnünk.

Először is, amint ezt mindenki mondja, át kell adnunk a kulcsokat maguknak az afgánoknak; gondoskodnunk kell arról, hogy a konfliktus afgán konfliktus legyen. Másodszor, meg kell teremtenünk a párbeszédet az összes lázadóval, és figyeljék meg, hogy nem azt mondtam, hogy „a tálibokkal”, mert a „tálib” szó erősen korlátozó jellegű. Harmadszor, el kell fogadnunk egy távolról sem tökéletes szociális szintet. Ne gondoljuk azt, hogy a mi európai kritériumainkat kell Afganisztánra alkalmaznunk. Ezt el kell fogadnunk.

Elnök asszony! A katonai műveleteket mindig nehezebb befejezni, mint elkezdni, és annak érdekében, hogy képesek legyünk befejezni, szem előtt kell tartanunk az eredeti célkitűzést, ami az Al-Kaida táborainak lerombolása volt. Ezt mára már megtettük.

Ana Gomes (S&D). - (PT) A Tanács azt állítja, hogy az afganisztáni és a pakisztáni helyzet közvetlen hatást gyakorol Európára. Valójában ez az az alapvető üzenet, amelyet őszintén és bátran meg kell tudnunk érteni Európa polgáraival. Ebben a vonatkozásban üdvözlöm az EU Afganisztánra és Pakisztánra vonatkozó új cselekvési tervét, amely egy hatalmas kapacitásépítési programba történő beruházást is magában foglal az afgán közigazgatás minden szintjén.

Ennek a cselekvési tervnek az Európa afganisztáni erőfeszítései egységesítésének eszközeként történő hatékony végrehajtása az egyetlen mód arra, hogy hozzájáruljunk ahhoz az államépítéshez, amely szükséges ahhoz, hogy véget vethessünk a háborúnak és az elmaradottságnak. Európa nem hagyhatja magukra az afgánokat, de nem azért, mert az amerikaiak így döntöttek. A nemzetközi katonai és polgári jelenlétre még sok éven keresztül szükség lesz.

Végezetül, erősen elítélem a francia kormánynak azt a döntését, hogy erőszakkal hazatelepíti azokat az afgánokat, akik elmenekültek az országukban zajló háború elől.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). - (DE) Elnök asszony! Ha van valami, amire valóban nincs szükségünk az Afganisztánban megtapasztalt keserű valóság kapcsán, akkor biztosan a hatásvadász szónoklatokat kell megneveznünk. Ön felé nézek, Ashton bárónő, amikor ezt mondom. Ön arról beszélt, hogy a tagállamok elkötelezték magukat az EUPOL rendőri kiképzési misszió mellett. Valóban ez a helyzet? Ha igen, akkor hogy lehetséges az, hogy még csak nem is állt össze ez a 400 rendőrtiszt? Mindez az alatomosságnak és az abszurditásnak a keveréke. Őszintén gondoljuk azt, amit mondunk?

Már két évvel ezelőtt, a European Security Review-ban megállapították, hogy a rendőrségi oktatók alacsony száma megkérdőjelezi Európa kötelezettségvállalásának valós működését. Miért nem finanszírozzuk a képzett rendőrtiszteket, és miért nem akadályozzuk meg ezzel, hogy a hadurakhoz vagy a tálibokhoz csatlakozzanak? Nem kerülne túl sokba, és nagyon hatékony lenne. Az a benyomásom, Ashton bárónő, hogy Európa tele van hangzatos beszédekkel, de szegényteljes, mennyire kevesek és elégtelenek a tettei.

Michael Gahler (PPE). - (DE) Elnök asszony! Az „Afganisztánra és Pakisztánra vonatkozó új cselekvési terv” mint kiválasztott cím megfelelő. Ám a dokumentum tartalma számomra sokkal inkább két különálló, egymás után bemutatott cselekvési tervnek tűnik.

Lényegében támogatom mindazt, ami a két országról elhangzott. Remélem, hogy tanultunk a múltban elkövetett afganisztáni hibáinkból, és ennek megfelelően kiigazítjuk politikáinkat és struktúráinkat. Ami Pakisztánt illeti, nagyon örülök annak, hogy az új politikát a választások megfigyeléséről készített jelentésem folyamányának tekintik. Meggyőződésem, hogy azokban az országokban, ahol választásmegfigyelő missziókat hajtottunk végre, feltétlenül bele kell építenünk az ajánlásokat az adott országokkal kapcsolatos sajátos politikákba.

Szeretném, ha a Tanács és a Bizottság a vitára adott válaszként világosabban kifejezné az ezzel a két országgal kapcsolatos közös stratégiát, mivel fel kell ismernünk például azt, hogy ezer kilométeres határunk van ebben a régióban, amelyet egyik oldalról sem lehet megfelelően ellenőrizni, miközben az egyik oldalon követett politikák közvetlen hatást gyakorolnak a másik oldalra. Ezért valójában milyen struktúrákat akarunk felállítani? Hogyan akarjuk megteremteni a párbeszédet az afgán és a pakisztáni kormány között? Hogyan tudunk gondoskodni arról, hogy a helyi emberek elfogadják politikáinkat? Ezekre a kérdésekre továbbra is várjuk a választ, és remélem, hogy meg is fogjuk kapni.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). - Elnök asszony! Az Afganisztánra és Pakisztánra vonatkozó, tavaly októberben elfogadott cselekvési terv önmagában jó dokumentum. Célja azoknak a feltételeknek a megteremtése, amelyek lehetővé teszik, hogy a nemzetközi közösség, az Európai Uniót is ide számítva, újból az afgán államra ruházhassa a felelősséget, miközben ő maga támogató szerepet tölt be. Ugyanezt irányozza elő az Egyesült Államok is a biztonságpolitikában. A várakozások szerint a további 30 000 amerikai katona olyan helyzetet fog teremteni, amelyben át lehet adni a felelősséget az afgán haderőknek 2011-ig, amikor az amerikai kivonulás megkezdődik.

Bár az Európai Unió és az Egyesült Államok céljai hasonlóak, nevezetesen azoknak a feltételeknek a megteremtése, amelyek között az afgán állam magára vállalhatja a felelősséget a saját ügyeiért, a célok elérésének időkeretei elkerülhetetlenül különbözőek. 2011-ig el kell érni a biztonság megfelelő szintjét, miközben az államépítés elkerülhetetlenül tovább fog tartani.

A kérdés tehát a következő: ha azt feltételezzük, hogy vagy nem sikerül 2011-ig elérni a megfelelő szintű biztonságot, vagy pedig a helyzet újból romlani kezd az Egyesült Államok kivonulása után, akkor az EU, amely már bekapcsolódott az államépítésbe, készen áll-e arra, hogy a biztonságról történő gondoskodás feladatait is átvegye? Szerintem nem – és akkor bajban leszünk.

Francisco José Millán Mon (PPE). - (ES) Elnök asszony! Nagyon örülök annak, hogy a svéd elnökség a cselekvési terven keresztül megerősítette az Európai Uniónak az afganisztáni stabilitással és fejlesztéssel kapcsolatos kötelezettségvállalását. Természetesen szeretnék többet tudni ennek a tervnek a finanszírozásáról, és annak is az afganisztáni vonatkozásairól.

Újabb nagyon fontos pillanat lesz Afganisztán számára a januári londoni konferencia. Ezen a konferencián megismerhetjük az Európai Unió és a tagállamok konkrét felajánlásait. Hallanunk kell továbbá az új afgán kormány kijelentéseit arról a sok kötelezettségvállalásról, amelyet meg kell tennie az olyan területeken, mint a korrupció és a kábítószer-kereskedelem elleni harc. Meglehetősen riadtan olvastam a mai újságokban szereplő beszámolókat Karzai elnöknek a korrupció kérdéseivel kapcsolatos tegnapi beszédéről.

Hölgyeim és uraim! Csak a közelmúltban született meg Obama elnöknek az a döntése, hogy 30 000 katonával megnöveli katonai kontingensének létszámát. Összegezve, Afganisztán kritikus szakaszban van, és az Egyesült Államoknak és Európának nagyon összehangolt módon kell cselekednie.

Afganisztánban nemcsak az afgánok jóléte és szabadsága a tét, hanem a régió stabilitása is, Pakisztánt, ezt a nagyon fontos országot is ide számítva. A saját biztonságunk is kockán forog, figyelembe véve az Al-Kaida folyamatos fenyegetését, amint ez már elhangzott.

A NATO és az általunk Nyugatnak nevezett világ hitelessége szintén jelentős mértékben függ az afganisztáni eredményektől. Nem vallhatunk kudarcot. A siker érdekében azonban, amint ez szintén elhangzott, szükségünk van saját polgáraink támogatására. Ennek a támogatásnak előfeltétele az átláthatóság és az egyértelműség. El kell magyaráznunk, hogy honfitársaink Afganisztánban súlyos veszélynek vannak kitéve, ugyanakkor hangsúlyoznunk kell az ottani misszió fontosságát és azt is, hogy a kudarc lehetősége nem fogadható el. Amint már mondtam, sok fontos tényező forog kockán.

Elmar Brok (PPE). - (DE) Elnök asszony! Egy afgán barátom egyszer azt mondta nekem, hogy az jó, hogy a Nyugat megszállta Afganisztánt, de gondoljak arra, hogy az afgán történelem során mindazok, akik egy évnél hosszabb ideig maradtak, megszállókká váltak, még akkor is, ha eredetileg felszabadítóként érkeztek. Ez 2001-ben történt. Most 2009-et írunk, és pontosan ez történt.

Valójában a tálibok uralják az ország 80 %-át, miközben az Egyesült Államok katonai vezetése és az európai védelmi miniszterek azt állítják, hogy ezt a háborút nem lehet katonai eszközökkel megnyerni. Akkor viszont mi a cél? Ha egy országot nem tartunk az ellenőrzésünk alatt, akkor ott a demokráciát sem tudjuk központilag bevezetni, és semmi mást sem, ha az országnak soha nem volt központi kormányzata. Más szavakkal: nem lenne értelmesebb, ha az Al-Kaidára és a terrorizmusra összpontosítanánk, aztán kivonulnánk onnan? Ezekre a kérdésekre meg kell adnunk a választ.

Azokra a kérdésekre is válaszolnunk kell, amelyeket Van Orden úr nagyon helyesen felvetett annak kapcsán, hogy miként lehet ezt a cselekvési tervet integrálni az általános stratégiai céllal, a londoni konferenciával, Obama elnök afganisztáni tervével és így tovább. Ezek a szempontok összeegyeztethetők egymással? Ezért nagyon helyes és szükséges, hogy egységes módon közelítsük meg Afganisztán és Pakisztán problémáit, és azt is figyelembe kell vennünk, ami végül India kapcsán elhangzott.

Ami a legfontosabb: szemmel kell tartanunk a nemzetközi fejleményeket. Még soha nem láttam olyan helyzetet, hogy amikor egy adott országra nehezedő idegen katonai nyomás megszűnik, és ennek az országnak képzett katonai- és rendőrtisztjei vannak, akiknek nincsenek saját céljaik, akkor ezek a katonai- és rendőrtisztek lemondtak volna a polgárháború ideológiájáról, amelynek van valós célja. Ez mindig bejön! A történelem is ezt mutatja, és ezért nagyon aggodom amiatt, hogy az, amit itt teszünk, az esetleg nélkülözi a kontinuitást. Valóban mérlegelnünk kell, milyen jellegű terv tenne képessé minket arra, hogy ésszerű módon vonjuk ki katonáinkat, ugyanakkor a terrorizmusnak is véget vethessünk.

Lara Comi (PPE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az afganisztáni biztonsági helyzet a közelmúltban sokat romlott, mivel hiányzik a teljes ellenőrzés a terepen. Az ország roppant nagy területeit ma már a törzsi szabályok, és ezért nem az országos törvények szabályozzák. A bizonytalanság érzése még a nagyobb városokban is elterjedt, az ISAF haderőinek folyamatos kötelezettségvállalása és megfigyelési tevékenységei ellenére is.

Mivel a terrorizmus elleni harc szorosan kapcsolódik a terepen végrehajtott tevékenységekhez, egyértelmű, hogy az Egyesült Államok, a szövetséges országok és a NATO nem vonulhat ki. Folyamatos jelenlétünk és a sikerek elérése Afganisztánban jelentős mértékben függ attól a politikai és katonai megközelítési módtól, amelyet nemzetközi szinten osztunk, és amelynek célja egy regionális megközelítési mód elérése a terepen, Afganisztánban és Pakisztánban egyaránt.

Ebben az értelemben az Európai Unió új cselekvési terve fontos lépést jelent a biztonság megerősítésében, valamint a kapacitásépítés érzékeny folyamatában, ahol a demokratikus intézmények, az emberi jogok, valamint a társadalmi-gazdasági fejlődés a tét a régió belül.

Janusz Władysław Zemke (S&D). - (PL) Elnök asszony! Úgy gondolom, hogy az Európai Unió cselekvési terve jó irányba halad, mivel az általunk nyújtott segítségnek két területre kell irányulnia. Az első a biztonság javítása. A második az emberek életkörülményeinek javítása. Elmondható, hogy az első területen – a biztonság tekintetében – elért előrehaladás nagyon előnyös hatás gyakorol majd az emberek életkörülményeire, míg a második területen – az emberek életkörülményeinek javítása tekintetében – elért előrehaladás elősegíti a biztonság javítását.

Úgy gondolom azonban, hogy folyamatosan vizsgálunk kell az általunk nyújtott segítség hatékonyságát. Véleményem szerint sokkal hatékonyabb lehetne, ha számíthatnánk a Közép-Ázsiát körülvevő országok támogatására. Különösen arra szeretném ösztönözni az Európai Uniót, Ashton asszony és Malmström asszony, hogy vegye fel a kapcsolatot Oroszországgal és Tádzsikisztánnal, mert ezek azok az országok, amelyek nagyon hasznosak lehetnének, különös tekintettel a logisztikára és a lakosságnak szánt készletek szállítására.

Sajjad Karim (ECR). - Elnök asszony! Ma a terroristák bombatámadásai mindennapos eseményeknek számítanak Afganisztánban és Pakisztánban egyaránt. Iskolák, bevásárlóközpontok, városközpontok, sőt még katonai parancsnokságok is vannak támadásaik célpontjai között.

A pakisztáni hadseregnek sikerült viaszorítania az Afganisztánból Pakisztánba beszivárgó fegyvereket, de fel kell tennem a kérdést: vajon honnan tudnak folyamatosan fegyvereket beszerezni ezek a terroristák? Túlságosan leegyszerűsített lenne az az érvelés, hogy ez pakisztáni belügy. Ez a kérdés ennél sokkal bonyolultabb.

Malmström miniszter asszony, Ön elég helyesen felvetette a regionális együttműködés kérdését. Új külügyi szerepkörünkön, a főképvisező szerepkörén keresztül fogunk-e szólni Pakisztán szomszédaihoz, és fogjuk-e arra ösztönözni őket, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt Pakisztán megsegítésére ezekben a nehéz időkben?

Az is igaz, hogy miközben kölcsönös bizalmatlanság feszül Pakisztán és India között – és én lelkes híve vagyok a két ország megbékélésének –, csak nagyon kevés előrehaladásra számíthatunk. Tartok tőle, hogy mindaddig, amíg a központi kérdést, Kasmírt nem sikerül megoldanunk, nem fogunk hatalmas eredményeket elérni.

Ivo Vajgl (ALDE). - (SL) Véleményem szerint az Afganisztánra vonatkozó cselekvési tervnek csak akkor lesz bármi értelme, ha kihangsúlyozza európai politikánkat, vagyis Európa Afganisztánnal kapcsolatos megközelítési módját. Már amúgy is mélyen belekeveredtünk az ottani eseményekbe, és nem tehetjük meg azt, hogy egyszerűen követjük fontosabb szövetségeseink döntéseit, aztán meglepődünk, mi mindent tesznek stratégiai döntéseikkel.

Én azt tartom fontosnak ennek a cselekvési tervnek a kapcsán, hogy egyértelműen elsőbbséget ad a polgári kezdeményezéseknek. Egyszer s mindenkorra el kell temetnünk a katonai győzelemmel kapcsolatos gondolatokat. Nem győzhetünk egy olyan területen, ahol a lakosság minket, akik segíteni mentünk oda, megszállóknak tekint, és a tálibokat tekinti az úgynevezett szabadságharcosoknak.

Szeretnék csatlakozni azokhoz, akik hangsúlyozták a regionális megoldás szükségességét, valamint a régió Afganisztánnal szomszédos országai jelentősebb részvételének szükségességét. Az emberek bennük jobban megbíznak.

Arnaud Danjean (PPE). - (FR) Elnök asszony! Már nagyon sok minden elhangzott az Afganisztánra vonatkozó cselekvési tervről. A magam nevében szólva nagyon sajnálom, hogy a ma hallott felszólalások nem helyeztek egy kicsivel nagyobb hangsúlyt az afganisztáni EUPOL-misszió és a NATO-misszió közötti kapcsolatra. Ezt a missziót végre kell hajtunk. Azok a mennyiségi és minőségi problémák, amelyekkel találkozunk, alapvetően a NATO-val fenntartott kapcsolatok miatt jelentkeznek, és ha hatékonyak akarunk lenni, akkor a lehető leggyorsabban meg kell ezeket oldanunk. Örültem volna, ha többet mondanak erről.

Kérdésem Pakisztánra vonatkozik, amelynek krónikus instabilitása, amint ezt valamennyien tudjuk, a teljes régió és Afganisztán válságának is az egyik tényezője. Látom, hogy a cselekvési terv előirányozza a Pakisztánnal folytatott együttműködést a terrorizmusellenes tevékenységek és a biztonság területén. A kérdéses országban, amint ezt valamennyien tudjuk, jelentős ideológiai, alkalmanként pedig strukturális és szervezeti kapcsolódás is létezik a Kasmírban és az afgán határnál tevékenykedő radikális iszlám mozgalmak között. Szeretnék biztos lenni abban, hogy az előirányzott segítségnyújtás módszerei, természete és időkerete megfelelően van-e méretezve, hogy megelőzhessük ennek a kapcsolódásnak a rendkívül hátrányos és káros hatásait.

Corina Crețu (S&D). - (RO) Országaink már jóval több mint nyolc éve emberéleteket, energiát és roppant nagy pénzügyi erőforrásokat pazarolnak el egy háború dúlta országban, ahol két birodalom, a brit és a szovjet birodalom már kudarcot vallott. Sajnálatos módon a tálib befolyás politikai és katonai megerősödése, az országot letaroló nyomor, a nők jogállása, az ópiumkereskedelem és az általánosan elterjedt korrupció mind-mind olyan valós tény, amely rávilágít az Afganisztánban jelenleg folytatott műveletek kudarcára.

Meggyőződésem, hogy az Európai Unió stratégiájának a katonai jelenlét megerősítésével és hatékonyabbá tételével, valamint Afganisztán újjáépítésére, fejlesztésére és demokratizálására irányuló erőfeszítések megerősítésén keresztül kell szembeszállnia az egyre erősödő zűrzavarral és erőszakkal. A fokozott fejlesztési segítség Afganisztánban alapvetően a saját biztonságunkba történő beruházást jelenti. Ezért kell minden tőlünk telhetőt megtenni ennek a bukott államnak a felszínen tartása érdekében, és ezért kell garantálnunk polgárai számára a fizikai és az anyagi biztonság minimális szintjét.

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

Piotr Borys (PPE). - (PL) Elnök úr! Ma az afganisztáni helyzet a legfontosabb probléma, amellyel szembe kell nézniük a nemzetközi intézményeknek, és most, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépett, az Európai Unióra ez különösen igaz. Ennek a kihívásnak nem lehet megfelelni stratégiánk három eleme nélkül: az első egy rendkívül nagyra törő, kétéves katonai misszió sikere, amelynek az Al-Kaida vereségével, valamint a tálib vezetésnek a kormányoldalba történő részleges befogadásával kell véget érnie. A második Pakisztán és a teljes régió stabilitása, ide számítva Indiát is – ez egy második, kulcsfontosságú kihívás –, a harmadik pedig a civil társadalom felépítésének szükségessége. Harminc év háború súlyos problémát jelent. Ez egy képzetlen társadalom – az emberek több mint 90 %-a nem tud olvasni. Ennek kapcsán roppant nagy társadalmi segítségre lenne szükség a jogállamiság, a felelősségteljes kormányzás és a szociális gondoskodás felépítéséhez.

El akarom mondani, hogy az iskolába járó gyermekek száma Afganisztánban mára 700 000-ről 7 000 000-ra emelkedett, és ennek kapcsán az egyik kulcsfontosságú kérdés, amellyel szembe kell néznünk, Ashton asszony, elsősorban az, hogy hatékony pénzügyi segítségre van szükség az afganisztáni civil társadalom felépítéséhez.

Martin Ehrenhauser (NI). - (DE) Elnök úr! Talán megengedi nekem mint az iráni küldöttség tagjának, hogy tegyek egy rövid megjegyzést. Egyszer az Európai Parlament Brüsszelben megbeszélést tartott Irán brüsszeli nagykövetével. Amikor megkérdezték tőle, miért emelkedett négyszeresére Iránban a halálos ítéletek száma, amióta az iráni elnök elfoglalta hivatalát, ő ezt az emelkedést az Irán és Afganisztán határvidékén folytatott kábítószer-kereskedelemnek tulajdonította. Azért akartam megemlíteni Önnek ezt a kijelentést, mert a korrupció mellett talán ezt a problémát is megfelelően figyelembe lehetne venni a cselekvési tervben.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr! A Tanács valóban nagyon hálás azért a hatalmas elkötelezettségért, amelyet az Európai Parlament e kérdés mellett tanúsít. Szeretnék válaszolni néhány kérdésükre.

Kasoulides úr: a cselekvési terv a regionális perspektívát tekinti kiindulási pontnak. Ez vitathatatlanul központi jelentőségű. Óriási hangsúlyt helyezünk a felelősségteljes kormányzásra, a korrupció elleni harcra és a jogállamiság elvére, és ez a dokumentum az EU vezérfonala. Ezeken a területeken Afganisztánnak és Pakisztánnak már nagyon régóta szüksége lenne a segítségünkre. Kasoulides úrnak igaza van, amikor azt mondja, hogy nem figyeltünk oda eléggé a kábítószeres kérdésre. Támogatjuk a folyamatban lévő erőfeszítéseket, például az UNIDOC-együttműködést és technikai segítségnyújtást. Ennek folytatódnia kell. Természetesen az a legfontosabb, hogy támogassuk azt a munkát, amelyet az afgán kormány végez a nagyobb jólét és a helyes szociális kormányzás megteremtése érdekében.

Arlacchi úrnak ezt mondanám: egyetértünk abban, hogy az erőfeszítéseket az eddigiekben nem koordinálták kielégítően. Ez az EU problémája, és ezért olyan fontos a számunkra ez a terv. A svéd elnökség szintén nagyon sokat küszködött az ősz folyamán az olyan típusú információk megszerzésével, amelyekre Ön is rákérdezett – ki mit csinál és mennyit –, és hogy átfogó képet kapjon a folyamatokról. Most már jobban látjuk a helyzetet, és nagyon várjuk az Ön jelentését, amely segítséget jelenthet nekünk, amint ezt a munkát végezzük, és számítunk az együttműködésre Önnel és a Külügyi Bizottsággal.

Azt szeretném mondani Önnek, Danjean úr, hogy az EUPOL nagyon fontos elem az együttműködésünkben, és a legfontosabb elem az afgán kormány számára a rendőri szolgálatok munkája tekintetében. Kiderült, hogy a szervezet nagyon erős vezetés alatt áll. Az EUPOL képességeit mindegyik fél elismeri – az afgánok, az amerikaiak és a többi fél is. 280 fős nemzetközi személyzettel növeltük a munkaerő létszámát. Sajnáljuk, hogy a tagállamok nem képesek biztosítani azt a 400 főt, amelyre szükségünk van, és jelenleg további hozzájárulásokat kérünk, mert azt akarjuk, hogy a tagállamok részt vegyenek ebben a feladatban.

A helyzet jelenlegi állása szerint az EUPOL hat stratégiai területre összpontosítja tevékenységeit, amelyeken meggyőződésünk szerint hozzáadott értéket teremthet: rendőrségi felderítés, bűncselekmények kivizsgálása, a rendőrség vezetési struktúrája, a rendőrség és az ügyészség közötti kapcsolatok, a korrupció elleni küzdelem, valamint az emberi jogok és az egyenlőség. Ezek az afgán prioritások. A NATO most arra készül, hogy bekapcsolódik a rendőrségi kiképzésbe saját kiképzési misszióján keresztül, és természetesen el kell mélyítenünk együttműködésünket ezen a területen.

Végezetül azt szeretném mondani, hogy a cselekvési terv hihetetlenül fontos, mert képessé teszi az EU-t arra, hogy eredményesebben és összehangoltabban használja fel erőforrásait. Most mindezeknek a jó gondolatoknak a végrehajtására kell összpontosítanunk. Ezt megtehetjük a regionális nézőpontból, az afgán és a pakisztáni kormány által vállalt felelősségen keresztül, és a saját politikai prioritásainkra, a jogállamiság elvére, a demokráciára és az emberi jogokra összpontosítva.

Az EU egységes partner. Nagyon fontos partner, de vannak más partnerek is a régióban, és természetesen együtt kell működnünk velük. Nagyon várjuk a londoni konferenciát és reméljük, hogy Karzai elnök ott bemutatja terveit, és már alig várjuk, hogy ezt követően fokozhassuk támogatásunkat.

Az EU támogatása hosszú távú és tartós, és fenntarthatónak kell lennie. Ezt a jelzést kell elküldenünk. Ehhez időre van szükség. Realistáknak kell lennünk. Roppant nagy munka vár ránk. Ezért van szükség az EU elkötelezettségére. Azt a jelzést kell elküldenünk, hogy hosszú távon számíthatnak ránk – nem utolsósorban a nők és a gyermekek érdekében, amint ezt sok képviselőtársam említette.

Catherine Ashton, a Bizottság alelnökjelöltje. – Elnök úr! Ha megengedi, szeretnék kiemelni néhány kulcsfontosságú szempontot, amelyet tisztelt képviselőtársaim felvetettek.

Egyetértve az elnökséggel a kábítószeres kérdéseiben, átfogó válasz kidolgozására törekedtünk, amely valóban egyesíti a probléma vidékfejlesztési szempontjait a szociális kérdésekkel, és természetesen a jogállamiság elvével. Nagyon fontos, hogy az összes különféle nézőpont figyelembevételével kezeljük a problémát.

Egyetértünk azzal, amit tisztelt képviselőtársaim a polgári kérdések fontosságáról elmondtak. Már az eddigiekben is sikerült jelentős eredményeket elérnünk; számos képviselőtársam aggódott emiatt. Csak egy példa: 2002-ben a lakosságnak körülbelül 7 %-át részesítettük egészségügyi ellátási támogatásban; 2009-ben ez a szám 85 % volt. További példákat is megemlíthetek; ez csak az egyik olyan példa, amelyről úgy gondolom, hogy tökéletesen bemutatja, mit teszünk a terepen, és hogy ez mennyire hatékony. Azzal is egyetérttek, amit néhány képviselőtársam, például Lambert asszony elmondott arról, hogy az oktatás központi jelentőségű mindannak

kapcsán, amit a gyermekek támogatásának, és természetesen a felnőttek foglalkoztatási képzésének tekintetében is teszünk.

A pénzalapok: elégedetten mondhatom, hogy ezek valóban nagyon jól kezelt pénzalapok. Az ENSZ vagy a Világbank útján kezelik őket, és azt hiszem, hogy tisztelt képviselőtársaim kapnak erről egy helyzetjelentést. Az utolsó, ami itt van nálam, 2009. júliusi dátumot visel. Azoknak, akik nem látták, készíttethetünk fénymásolatokat. Ez a dokumentum érthetően és pontosan ismerteti a pénz útját, pontos felhasználását, és hogy mit szeretnénk vele elérni. De egyetértek azzal, hogy még hatékonyabban kell felhasználnunk. Erre mindig van lehetőség. Feladatkörömnök az az egyik kihívása, hogy össze kell fognom mindazt, ami a terepen történik, hogy koherensebb legyen és hatékonyabban működjön. Több munkatársam is megemlíttette azt, hogy gondoskodnunk kell az EUPOL kapcsán vállalt kötelezettségeink teljesítéséről.

Az is elhangzott, hogy együtt kell működnünk a NATO-val; már volt egy megbeszélésem a NATO főtitkárával, és részt vettem azon az ülésen, amelyen McChrystal tábornok és Richard Holbrook Afganisztánról tárgyalt Clinton külügyminiszter asszonnyal. Már készülünk a londoni konferenciára a terepen lévő fontos és kulcsfontosságú partnereinkkel folytatott párbeszédünk útján.

Magától értetődik, hogy ami a regionális szempontokról elhangzott, az rendkívül fontos. A cselekvési terv részeként össze akarjuk fogni ezt a regionális együttműködést. A munka folyamatban van: nagyon gyakorlatias munkát végzünk ennek kidolgozására, különös tekintettel a vasúti kapcsolatokra, a kereskedelmi együttműködésre és így tovább. De tökéletesen egyetértek: még nagyon sok a tennivalónk ebben az ügyben.

A január 28-án megrendezésre kerülő londoni konferencia a következő fontos mérföldkő, és ez fel fogja vetni a biztonság, a kormányzás, valamint a szociális, gazdasági és regionális fejlesztés kérdéseit – ezek nagyon fontos kérdések. Én az oktatás, az egészségügy, a gazdasági fejlődés, a kereskedelem, az igazságszolgáltatás és az emberi jogok területén azonosítottam megoldandó kérdéseket, ezek mind olyan kérdések, amelyekről elmondhatom, hogy széles körű tapasztalatokkal rendelkezem róluk.

Elnök. - A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az EU Afganisztánra és Pakisztánra vonatkozó új cselekvési terve az EU arra irányuló stratégiai törekvéseinek végrehajtására szolgál, hogy még aktívabb imperialista szerepet töltsön be Afganisztánban, Pakisztánban és az egész térségben. Pakisztánban olyan szabadkereskedelmi megállapodást támogat, amely még nagyobb térhódítást tesz lehetővé az euro-egységesítő monopóliumok számára Dél-Ázsiában. Afganisztánban jelenlétének további stabilizálására törekszik, mind önállóan, az afganisztáni EUPOL rendszeti misszióval, mind pedig a NATO-n belül, az Európai Csendőri Erők felépítésével. Az Amerikai Egyesült Államokkal és a NATO-val megkötött együttműködési stratégia ellenére is kezd felforrósodni a zsákmány felosztásért folytatott imperialista közelharc. Az EU az évi egymilliárd euró értékű csomaggal és a különféle „fejlesztési programokkal” az európai tőke helyzetének megerősítésére törekszik, amikor kirabolja a megszállt országot, és megkaparint egy ugródeszkát, az emberek és az egész térség gazdagságának kizsákmányolása érdekében. Ugyanakkor a „demokrácia exportjának” politikája arra törekszik, hogy a demokrácia támogatását kiterjessze az imperialista megszálló struktúrára. Az emberek nem választhatják a „jobb imperialistákat”. Nekik az összes imperialista terv ellen fel kell lépniük annak érdekében, hogy lerázhassák magukról Afganisztán és az egész térség megszállásának igáját.

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Az Afganisztánt és Pakisztánt érintő problémák nem korlátozódnak kizárólag erre a két országra. Valójában valamennyiünket érintenek. Az Afganisztánban elkezdett missziót be kell fejezni. Ennek szem előtt tartásával Románia nyíltan mérlegeli részvétele fokozásának lehetőségét ebben az országban, ide számítva a fegyveres erők képzsének megerősítését, valamint egészségügyi és intézményi támogatás nyújtását. Románia jelenleg 1 020 katonát állomásoztat Afganisztánban, akiknek a béke és a stabilitás garantálásában való részvételét szövetségeseink egyhangúlag nagyra értékelik. Nemcsak a katonai fronton kell részt vennünk, hanem az afgán állam intézményeinek megerősítésében, a helyi és regionális szintű kormányzás biztosításában, a korrupció és a kábítószer-kereskedelem elleni harcban, a rendőrtisztek kiképzésében és a mezőgazdasági fejlesztéshez nyújtott technikai segítségnyújtásban is. Ebben a vonatkozásban szeretném megemlíteni Catherine Ashton bejelentését azoknak a pénzalapoknak a megnöveléséről, amelyeket az Európai Bizottság az afganisztáni fejlesztések céljaira elkülönít. Az Európai Unió afganisztáni és pakisztáni tevékenységeit koordinálni kell. A két ország helyzete szorosan összekapcsolódik, és az egyiknek a sikere a másiktól függ. Az Európai Uniónak fenn kell tartania Pakisztánnal ápoltn partnerségét, és segítséget kell nyújtania ennek az országnak a szélsőségek és a terrorizmus ellen vívott harcában, valamint a kereskedelmi kapcsolatok és az emberi jogok előmozdítása tekintetében.

Ricardo Cortés Lastra (S&D), írásban. – (ES) Elégséges nemzetközi jelenlétről kell gondoskodni a béke és a biztonság alapvető feltételei létrehozásának elősegítéséhez, hogy lehetővé tegyünk az ország kormánya képességeinek és a jogállamiság elvének megerősítését, a korrupció elleni harcot és az emberi jogok tiszteletben tartását.

A kormányról szólva a nemzeti szint alatti hatóságokra, a polgárokhoz közelebbi szintre és a szélesebb értelemben vett kormányzásra is utalok, az összes afganisztáni érintett beleértésével. Az ország fejlődése, valamint a mezőgazdaság, az infrastruktúra és a kereskedelmi hálózat fejlesztése sürgősen megköveteli a békés és biztonságos légkör megteremtését, és mindenekfelett a polgárok megvédelmezését azáltal, hogy harcolunk a büntetlenség és az őket közvetlenül érintő jogbizonytalanság megszüntetéséért.

Mindemellett nem szabad figyelmen kívül hagynunk azokat a mindennapi, sürgős problémákat sem, amelyekkel a polgároknak szembe kell nézniük. Ezek a problémák nem korlátozódnak a biztonságra, és az élelmezéssel, az egészségüggyel és az oktatással kapcsolatosak. Afganisztán fenn fog maradni, méghozzá maga az afgán nép erejének és erőfeszítéseinek köszönhetően. Nekünk azonban segítséget kell ehhez nyújtunk, és különösen fontos, hogy nem szabad ezt a segítséget idő előtt megvonunk, amikor a legnagyobb szükségük van rá.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), írásban. – (CS) Ha bárhol a világon létezik megdöbbentő példa arra, hogy az EU képtelen független álláspontot elfogadni az Egyesült Államok által előidézett valamely probléma kapcsán, akkor ez a jelenlegi szerencsétlen afganisztáni helyzet: szétzúzott infrastruktúra, több generáció, amelynek minimálisak az esélyei a műveltség megszerzésére, középkori viszonyok a nemek közötti egyenlőség tekintetében és a végletes korrupció globális szabványai. Ez a helyzet, azzal együtt, hogy itt állítják elő a világ ópiumtermelésének több mint 70 %-át, és hogy egyre fokozódik a terrorista csoportok tevékenysége, jól mutatja a megszálló hatalmak teljes tehetetlenségét. A jogtiprás jól ismert példái, amelyeket még választott képviselőkkel szemben is elkövetnek, az Egyesült Államok közigazgatásának törvénytelen gyakorlataival együtt, bizonytalan környezetet teremtettek. Hiába is próbálják leplezni a jelenlegi káoszt és zűrzavart azzal, hogy szűnni nem akaró módon emlegetik azt, hogy a szovjet megszállás alatt nem tartották tiszteletben az emberi méltóságot. Mivel több mint kétmillió menekült él Pakisztánban és a két ország között akadálytalanul átható a határ, ez kiváló feltételeket teremt a fegyveres csoportoknak az ország déli és keleti részeibe történő behatolása számára. A pastu törzsek már régóta ott élnek a határ két oldalán, és a jelenlegi zűrzavarban nehéz megállapítani, ki honnan származik. Az EP 2008. évi állásfoglalása pontosan leírja ezt a helyzetet, de ki kell mondanunk, hogy az optimista kijelentések nem helyénvalóak. A jelenlegi helyzetben a katonai jelenlét megerősítése és további pénzügyi források és szakértői csoportok átcsoportosítása teljesen értelmetlen. A helyzet jelentős mértékben romlott az elmúlt évben, és az Európai Bizottság optimista kijelentései nem a jelenlegi afganisztáni realitásra épülnek.

Krzysztof Lisek (PPE), írásban. – (PL) Feltétlenül tennünk kell valamit az afganisztáni helyzet javítása érdekében. Különösen fontos intézkedések a következők: a rendőrtisztek, a katonai állomány, az igazságszolgáltatási rendszerben dolgozó személyek és a tanárok kiképzése, valamint a kábítószertermelés és kereskedelme elleni harc. Ez lehetővé teszi az afganisztáni szociális rendszer stabilizálását. Kétségtelen, hogy meg kell erősíteni a katonai és rendőri kontingenst, és meg kell kettőzni az erőfeszítéseket a Pakisztánnal határos területeken, a fegyverek és a kábítószer két ország közötti áramlásának megakadályozása érdekében. Most már érdemes elgondolkozni azon, hogy az afgán gazdaságnak milyen irányba kell fejlőnie a jövőben, hogy az emberek feladhassák a márktermelést és az ópiumkereskedelmet. Röviden összefoglalva, a katonai és a rendőrségi tevékenységekhez polgári intézkedéseket is kell társítani: az afgán állami struktúrák létrehozásának támogatását és a fejlesztési segítyt.

10. Belarusz (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Tanács és Bizottság Belarusszal kapcsolatos nyilatkozatai.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, tisztelt képviselők! Az EU Belaruszhoz fűződő kapcsolatának megvannak a maga problémái. Azzal szeretném kezdeni ezt a vitát, hogy elmagarázom, hogy miért hozta meg a Tanács az EU Belaruszhoz fűződő kapcsolatáról szóló novemberi határozatát. Tudom, hogy ez egy olyan kérdés, amely több képviselőt is nagyon érdekel.

Ennek megvitatása során két fontos szempontra összpontosítottunk. Egyrészt, az EU egyértelmű jelzést akart küldeni arra vonatkozóan, hogy nem vagyunk elégedettek azzal, hogy az elmúlt hónapokban semmilyen pozitív előrelépés sem történt. Másrészt pedig további lépéseket akartunk meghatározni a Belarusszal

folytatott párbeszédünk keretében azzal a céllal, hogy Minszket számos területen további lépések megtételére ösztönözzük.

Úgy érzem, hogy az eredmény egy jól kiegyensúlyozott határozat lett, amely tekintettel van mindezen szempontokra. Ennek három főbb eleme van.

Először is, meghosszabbítjuk a szankciókat, de ezzel egyidejűleg felfüggesztjük az utazási korlátozásokat szinte minden érintett személy számára. A kivételt az a négy személy képezi, akik közvetlenül kapcsolatba hozhatók a politikai okokból eltűnt személyekkel, illetve a belarusz Központi Választási Bizottság elnöke.

Másodszor, nyitottak vagyunk az EU és Belarusz közötti vízumkönnyítéssel és visszafogadással kapcsolatos megállapodások lehetőségét illetően.

Harmadszor, fennáll az EU és Belarusz közötti partnerségi és együttműködési megállapodás lehetősége. Természetesen ehhez kedvező fejleményekre van szükség a demokrácia, az emberi jogok és az jogállamiság elveinek terén. A Bizottságot felkérték arra, hogy végezzen előkészítő munkát az európai szomszédságpolitika keretében kidolgozott cselekvési tervek alapján.

A megbeszéléseink során figyelemmel voltunk arra a tényre, hogy Belaruszban ma jobb a helyzet, mint 18 hónappal ezelőtt, annak ellenére, hogy bizonyos visszalépések is történtek. Egy diák egyetemről való kizárása azt követően, hogy részt vett egy keleti partnerségi fórumon, ennek egy nagyon súlyos példája.

Egy önkényuralmi rendszerből a demokráciába való átmenet – ahogy ezt a Parlament sok képviselője rendkívül jól tudja – egy fokozatos folyamat. Belaruszban időre lesz ehhez szüksége és számos akadállyal fog útközben találkozni. Éppen ezért van szükség a teljes támogatásunkra.

A globális pénzügyi válság tulajdonképpen megteremti a befolyásolás lehetőségeit. A Belarusz gazdaság összeomlott, és Oroszország többé már nem hajlandó kifizetni az ország számláját. Az energetikai ágazatban az alacsony gázárak már csak emlékekben élnek.

Képesek leszünk-e arra használni ezt a helyzetet, hogy pályamódosításra bátorítsuk Belaruszt? Ez kizárólag párbeszédén keresztül történhet. Segítenünk kell a nagyobb nyitottsághoz vezető megfontolt elmozdulás megerősítésében. Mérlegelnünk kell, hogy mennyire hatékony a szankcionálási politikánk. A vízumkorlátozás felfüggesztésére vonatkozó tavalyi határozat azt követően, hogy Minszk 2008 augusztusában az utolsó foglyokat is szabadon engedte, hozzájárult ahhoz, hogy párbeszédünkben bizonyos előrehaladást lehet tapasztalni.

A szankciók alkalmazása, a nyomásgyakorlás egy fontos módját jelenti az Európai Unió számára. Ezzel egyidejűleg a Bizottság számos lépést tett a Belarusszal folytatott együttműködés érdekében és az ország része a keleti partnerségnek. A Belaruszban nyújtott támogatásunk a Nemzetközi Valutaalap keretei között szintén pozitív lépés volt.

Meghatároztuk a feltételeket, most pedig ésszerűen és megfontoltan kell továbbhaladnunk. A vízumtilalmi lista felfüggesztésének meghosszabbítására vonatkozó határozat pozitív jelzés részünkről arra vonatkozóan, hogy komolyan gondoljuk a megtett pozitív lépések megjutalmazását. Amennyiben továbbra is ilyen irányba haladnak a dolgok, akkor egy lépéssel tovább tudunk menni.

A megbeszélések középpontjában pillanatnyilag két lehetséges alternatíva áll. Az egyiket egy hivatalos megállapodás kidolgozása jelenti, a másikat pedig a vízumkönnyítési és visszafogadási megállapodások lehetősége. A Tanács által képviselt álláspont alapot teremtett ahhoz, hogy részletesebben megvizsgáljuk a kérdéseket.

A partnerségi és együttműködési megállapodás eredményeként az EU és Belarusz közötti kapcsolatokat új módon tehetjük hivatalossá. A feltételhez kötöttséget a nyomásgyakorláshoz rendelkezésünkre álló különböző eszközökkel ötvöznénk, egy jogilag kötelező erejű megállapodás keretei között. Egy partnerségi és együttműködési megállapodással az is lehetővé válna Belarusz számára, hogy teljes körűen vegyen részt a keleti partnerség kétoldalú részében.

A vízumkönnyítést illetően az a szándékunk, hogy ez a hétköznapi emberekre és a nagy nyilvánosságra, ne pedig a politikai elitre irányuljon. Ez egy fontos lehetőséget jelentene a civil társadalom, a belarusz polgárok és az EU közötti kapcsolatfelvétel ösztönzésére. Kulcsfontosságú tényezőjévé válhat a belarusz társadalom megnyitásának és befolyásolásának. Ez teljes egészében megfelel a keleti partnerség célkitűzéseinek.

A vízumkönnyítés összefügg a visszafogadással. Ez nem jelenthet komoly problémát, mivel Belarusz megmutatta, hogy képes együttműködni a határellenőrzéssel kapcsolatos kérdésekben.

Belarusz egy fontos területen helyezkedik el, az EU keleti határán. Következésképpen érdekeltel vagyunk abban, hogy Belarusz modernizálódjon, fejlődjön, valamint lépéseket tegyen annak érdekében, hogy egy demokratikus és szabad országgá váljon. Annak jelentősége, hogy demokratikus szomszédos országaink legyenek, a biztonsági stratégiánk egyik alapvető pillére.

Tennünk kell azért, hogy értékeinket – mint a demokrácia, a piacgazdaság és az emberi jogok tiszteletben tartása –Belaruszban is érvényre juttassuk. Egyértelmű párhuzam vonható itt azzal, ahogy partnerséget alakítunk ki számos keletre és délre fekvő országgal.

Befejezésképpen azt szeretném hangsúlyozni, hogy természetesen továbbra is egyértelmű feltételeket kell meghatározni a Belarusszal fenntartott kapcsolatainkban. Az országnak továbbra is előre kell haladnia. Lukasenکو elnök elnyomó politikáját nagyobb demokráciának és nagyobb toleranciának kell felváltania. A jogállamiság elvét tiszteletben kell tartani. Ezt az üzenetet küldjük a tagállamok és Belarusz között létrejött minden egyes kétoldalú kapcsolat alkalmával.

Alapvető fontosságú a párbeszéd ahhoz, hogy követeléseink eredménnyel járjanak. Ezért a Tanács részéről mi is üdvözlöttük, hogy a demokráciába való átmenet megerősítését célzó kapcsolatok száma megnőtt. Továbbra is támogatni fogjuk a demokratikus mozgalmat és a civil társadalmat, amelyek a reform és az európai integráció érdekében dolgoznak Belaruszban. Nagyon hálásak vagyunk az Európai Parlament által e munka során tanúsított jelentős támogatásért és elkötelezettségért.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, kedves kollégák, tanácsi soros elnök úr, tisztelt képviselők! Öröm számomra, hogy ma megvitathatom Önökkel a Belaruszhoz fűződő nagyon fontos, ugyanakkor nagyon nagy kihívásokat is magában rejtő kapcsolatunkat. Fontosnak tartom, mert Belarusz kontinensünk egyik keresztútjában fekszik; és kihívást jelent, mert Belarusz saját jövőjére és EU-hoz fűződő kapcsolatára vonatkozó saját döntései továbbra sem világosak. Még mindig kérdéses, hogy milyen döntéseket fog hozni, ezért továbbra is együtt kell velük működnünk.

Az elmúlt két év során az Európai Unió fokozatosan törekedett a Belarusszal való együttműködésre és további reformok ösztönözésére, valamint arra, hogy az eddig megtett – azt kell mondanom – szerény intézkedésekre építsen. Meggyőződésem, hogy Belarusz leghatékonyabb megközelítésének a pragmatizmus alapján kell állnia. Az országgal fenntartott kapcsolatainknak tükröznie kell azon pozitív lépéseket, amelyeket magának Belaruszban kell megtennie, de nekünk is bizonyos rugalmasságot kell mutatnunk.

Világosan jeleztük, hogy azt szeretnék látni, hogy Belarusz teljes jogú résztvevője legyen az európai szomszédosági politikának, valamint hogy a keleti partnerség kétoldalú szintjét Belarusz előtt is meg lehessen nyitni, amennyiben tartós intézkedésen keresztül megmutatja, hogy visszafordíthatatlan lépéseket kíván tenni a demokratikus reform irányába.

Időközben számos fontos módon is tanúbizonyságot adtunk jóakaraturunkról. Az idén Belaruszba tett számos magas szintű uniós látogatás elősegítette a politikai eszmecserék megerősödését. 2009. júniusában párbeszédet indítottunk az emberi jogi kérdéscről. A Bizottság egyre több szakmai párbeszédet folytat Belarusszal a kölcsönös érdeklődésre számot tartó kérdésekről.

A múlt hónapban például, a Külkapcsolatok Tanácsa a meglévő korlátozó intézkedések, nevezetesen a vízumtilalom, valamint a bankszámlák befagyasztásának 2010 októberéig történő meghosszabbításáról határozott, mivel nem történt számottevő előrehaladás az emberi jogok és alapvető szabadságjogok területén.

Ugyanakkor a demokratikus folyamat ösztönzése érdekében, a Tanács a korlátozó intézkedések felfüggesztését is meghosszabbította. A Tanács további két határozatot is hozott annak érdekében, hogy Belarusz arra ösztönözze, hogy a reformok útján maradjon. Nagyon örülök annak, hogy a Bizottság most már elkezdhet dolgozni a vízumkönnyítés kérdésén, és egy árnyék ENP terven, a „közös időközi terven”. E lépéseknek ösztönző szerepük lesz abban, hogy Belaruszban lépéseket tegyenek a demokrácia irányába, amelyek meggyőződésem szerint megértésre találnak majd egyrészlől a kormány, de másrészlől főleg az emberek körében.

A közös időközi terv, a belarusz hatóságokkal és civil társadalommal közösen kerül kidolgozásra, és remélem, hogy ez majd megnyitja az ajtót a Belarusszal folytatandó, mélyebbre ható párbeszéd előtt, idesorolva a kényes politikai kérdéseket is.

A szolgálataim most készítenek ajánlásokat a vízumkönnyítéssel és visszafogadással kapcsolatos megállapodásokról szóló irányelvek megvitatása céljából. A vízumkönnyítés elsődleges fontosságú a belarusz emberek számára, és jómagam is még több Európai Unióba látogató, szabadon utazó, tanuló és üzleteket kötő belaruszt szeretnék látni. Természetesen a tárgyalási irányelvekre vonatkozó végső döntés a Tanács kezében lesz.

Ezen túlmenően, a Bizottság kész megemlíteni a Belarusznak a 2010 és 2013 közötti időszakra szánt pénzügyi támogatás előirányzott összegét. Javaslattal tettünk egy 200 millió eurós makroszintű pénzügyi támogatási csomagra, amelyhez a Parlament jóváhagyását is kérjük. A Bizottság támogatja az EBB azon elképzelését, hogy Belaruszra is kiterjeszti a Bank új mandátumát. Nagyon remélem, hogy sikerül majd ebben előrelépniünk.

Azonban ha Belarusz közelebb kíván kerülni az Európai Unióhoz, akkor ezt cselekedeteivel is egyértelműen bizonyítania kell. Szabadon kell bocsátani a politikai foglyokat, és be kell szüntetni a politikai indíttatású büntetőeljárásokat. Nagyon nagy szükség van arra, hogy a választási törvény reformjára az EBESZ/ODIHR ajánlásaival összhangban kerüljön sor. Engedélyezni kell a sajtószabadságot, a szólás és gyülekezési szabadságot, és ennek kell a normává válnia. Az Európai Unió arra is ösztönzi Belaruszt, hogy törölje el, illetve hirdessen moratóriumot a halálbüntetésre. Követeljük, hogy a nem kormányzati szervezetek, a civil társadalom és az emberjogi aktivisták működési feltételei javuljanak. Mindezen lépések szerepet játszhatnak a Belarusz és Európai Unió közötti szorosabb partnerség kialakításának felgyorsításában.

Összefoglalva tehát, Belarusznak adott ajánlatunk világos. Az Európai Unió kész szorosan együttműködni Minszkkal és támogatni politikai és gazdasági fejlődését. Azonban a belarusz vezetéstől is szívesen látnánk pozitív lépéseket, amelyek lehetővé tennék számunkra, hogy javítsunk kapcsolatunkon, ugyanúgy, ahogy ezt a többi keleti partner esetében is tesszük, amennyiben ők is részt vállalnak ebben.

Jacek Protasiewicz, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Miért is ragaszkodott a képviselőcsoportom ahhoz, hogy állásfoglalással zárjuk le a vitát? Nemcsak azért, hogy kifejezésre juttassuk a Tanács határozatával kapcsolatos támogatásunkat – mivel ez egy bölcs és helyénvaló határozat, és mindkét érveléssel egyetértek –, hanem elsősorban azért, mert a közelmúltban megölt Belaruszban az elnyomás. Az állásfoglalás minden ilyen esetre ki fog térni, és amennyiben ezek közül bármely is kimaradna az állásfoglalás elkészítése során, akkor biztosak lehetnek abban, hogy azokra módosítási javaslatot fogunk tenni, vagy az EPP részéről írásos formában, vagy pedig én magam szóbeli módosítás formájában a holnapi napon.

Van egy másik kérdés, amelyet pont a mai napon ismertetett a média, nevezetesen az Alexander Lukasenko által elkészített új törvénytervezet, amelynek célja, hogy teljes körű ellenőrzés alá vonja az internetet, éppúgy, mint Kínában, sőt akár Észak-Koreában. Úgy gondolom, hogy erre is ki kellene térniük.

Miért történnek meg ezek az ügyek Belaruszban? A személyes véleményem az, hogy ennek oka részben Silvio Berlusconi miniszterelnök meg gondolatlan – hadd mondjam, egyáltalán nem bölcs – látogatása volt, aki találkozott Alexander Lukasenkovval és megdicsérte őt, mint demokratikusan megválasztott vezetőt, de arra viszont nem szakított időt, hogy az ellenzékkel találkozzon, valamint a litván elnök egy nem sokkal korábbi látogatása, aki meghívta Lukasenkot Litvániába, ami szerintem egy rosszul átgondolt lépés volt.

Végezetül, hadd utaljak Szergej Kovalev ma délelőtti beszédére, aki azt mondta Szaharovot idézve, hogy a nyugati világban nemcsak felajánlásokat kell tennie, de követelnie is kell. Ez a lényeg. Mélyreható együttműködést kell felajánlanunk Belarusznak, ugyanakkor a belarusz hatóságoktól valódi eredményeket kell követelnünk az emberi jogok, a demokrácia és szabadság területén.

Kristian Vigenin, az S&D képviselőcsoport nevében. – (BG) Miniszter asszony, biztos asszony! Teljes mértékben egyetértek azzal az értékeléssel, hogy Belarusz nehéz partnere az Európai Uniónak.

Ugyanakkor nem támogathatjuk azt a megközelítést, amit a Bizottság és a Tanács ezen országgal kapcsolatban az előző év során alkalmazott. Ez a megközelítés, amelynek alapja, hogy fokozatosan nyitjuk meg a kaput Belarusz előtt, amit a belarusz hatóságok által hozott helyes döntésekhez kötünk, szerintünk nem a legjobb módja annak, hogy az ország fokozatosan megvalósítsa a demokratikus országról vallott elképzelésünket, de legalábbis minél közelebb kerüljön ehhez.

Szeretnénk egy kicsivel több tartalmat látni az Európai Bizottság és Tanács által elfogadott intézkedésekben, illetve ha enyhén nagyobb hangsúly helyeződne Belarusz valódi polgáira, mert így lehet a polgároknál azt elérni, hogy felsorakozzanak a mögött az ügy mögött, amelyet a belarusz hatóságokkal folytatott párbeszédén keresztül próbálunk előmozdítani, nevezetesen a demokratizálódást, a nyitottságot és a szabad választások

megrendezését. Napjaink Európájában alig hihető, hogy egy európai országban nem lehet ilyen választásokat tartani.

A keleti partnerséggel kapcsolatos problémáink szintén kapcsolódnak ehhez a kérdéshez. Önök tudják, hogy az Európai Parlamentnek nincs hivatalos kapcsolata a belarusz parlamenttel, mivel meglátásunk szerint a belarusz parlamenti képviselőket nem tisztességes és demokratikus választásokon választják meg, ami azt jelenti, hogy ez a parlament nem lehet hivatalos partnerünk.

Szintén ezzel függ össze a Keleti Partnerség Parlamenti Közgyűlésének küszöbön álló megalakulása, amivel kapcsolatban bizonyos problémák merülnek fel. A megközelítésünk azonban az lesz, hogy megpróbálunk a Bizottsággal és a Tanáccsal együttesen egy közös stratégiát követni annak érdekében, hogy parlamenti szinten is készen álljunk a Belarusz számára megfelelő intézkedések végrehajtására, amennyiben a belaruszok saját részükről végrehajtják intézkedéseiket, és teljesítik a velük szemben támasztott követeléseinket.

Ezzel összefüggésben arra szólítom fel az Európai Parlamentet, az Európai Bizottságot és Tanácsot, hogy egyesítsék erőfeszítéseiket annak érdekében, hogy el lehessen kerülni a Berlusconi miniszterelnökéhez hasonló önálló lépéseket, amelyek káros hatással vannak az általános ügyre, és további bátorítást adnak Lukasenkonak. Ezt el kell kerülni.

Ivars Godmanis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Egy további javaslatot szeretnék előterjeszteni, mivel a Parlament és a hatóságok közötti kapcsolatok valóban fagyosak lettek, az ellenzékkel viszont vannak kapcsolataink. A javaslatom pedig az, hogy szervezzünk egy konferenciát Lettorszában, vagy valahol máshol, amelyen a hatóságok és az ellenzék képviselői is részt vennének. A konferencia témái a következők lennének: először is az energia, biztonság, gazdaság, szállítási problémák, amelyek Belaruszban, de az EU szempontjából is igen jelentősek; másodsor a vízumkérdések, a polgárokat érintő szomszédsági kérdések; harmadsor a demokratikus helyzettel, a pártproblémákkal és az emberi jogokkal kapcsolatos problémák; negyedsor pedig: a belarusz fél véleménye arra vonatkozóan, hogy miként látja a keleti partnerséget a közeljövőben. Végeredményben azt gondolom, hogy ez az egyik módja annak, hogy enyhülést tudjunk elérni ebben a jelenlegi feszült helyzetben. Ennek kétirányú kapcsolatnak kell lennie, mert egyirányú megközelítéssel nem leszünk sikeresek.

Werner Schulz, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Körülbelül két hete annak, hogy az olasz miniszterelnök lett az első olyan nyugati kormányfő, aki hosszú évek óta ellátogatott Belaruszba. Dicsérte Lukasenka elnök munkáját és politikáját, valamint elismerően szólt a választásokon való magas részvételi arányról, amiben a lakosság elnöke iránt érzett nagy csodálatának és szeretetének kifejeződését látta. Sajnálatos módon elfelejtette meglátogatni az ellenzéket, ami megszokott az ilyen esetekben. A reakció nem annak elismerése volt, hogy Belaruszban lépések történtek a liberalizáció irányába; ehelyett sokkal erőszakosabban léptek fel ellenzékkel szemben. Ez elnyomáshoz vezetett, dulakodások, verekedések és hasonló dolgok történtek.

Többek között ezért is terjesztettük elő a mai állásfoglalást, hogy világossá tegyük, hogy milyen erőket és a civil társadalom milyen megközelítéseit támogatjuk, valamint hogy egyértelművé tegyük annak tényét, hogy csak akkor tudunk majd partnerségről beszélni – amiről természetesen még mindig nem lehet beszélni –, ha majd teljes körűen tudunk Belarusszal emberi jogi párbeszédet folytatni. Ez jelenti a szólásszabadságot, a véleménynyilvánítás szabadságát, az ellenzék munkához való jogát, az ellenzéki pártok engedélyezését és így tovább. Ezt tartjuk fontosnak, és ennek kell a partnerségünket a jövőben meghatároznia. Reméljük, hogy az Európai Uniónak sikerül majd ezzel kapcsolatban közös álláspontra jutnia, továbbá hogy a főképvisező is jelentős erőfeszítéseket fog tenni ennek előmozdítása érdekében.

Valdemar Tomaševski, az ECR képviselőcsoport nevében. – (LT) Elnök úr! Belarusz egy közép-európai ország, a Litván Nagyhercegség történelmi bölcsője. A hercegség a nyugati civilizáció értékeit védelmezte északkeleti területén. Ezért jó, hogy a 2009. november 17-i tanácsi következtetések új lehetőségeket biztosítanak a párbeszéd, valamint az Európai Unió és Belarusz közötti fokozottabb együttműködés számára.

A szavakról és gesztusokról most már valami konkrétumra kell rátérnünk. Kezdjük az emberek közötti kapcsolatokkal. Ezeket oly módon kell megerősíteni, hogy Belaruszt európai és regionális szinten is bevonjuk a folyamatokba. Arra kérem a Bizottságot, hogy sürgősen dolgozzon ki ajánlásokat olyan irányelvekre, amelyek a vízumrendszer könnyítését, valamint vízumrendszer 50 km-es határövezeten belüli teljes eltörlését célozzák. Az Európa közepén élő embereknek jogot és lehetőséget kell biztosítani ahhoz, hogy a határ mindkét oldalára szabadon átmehessenek.

Jiří Maštálka, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (CS) Figyelmesen elolvastam a szóban forgó kérdésről szóló állásfoglalás-tervezeteket, és érdeklődéssel hallgattam a vitát. Úgy tűnik számomra, hogy az előterjesztett tervezetek többsége pozitív módon kíván változtatni az EU és Belarusz között ez idáig fennálló hűvös kapcsolatokon. A keleti partnerséget egy jó lehetőségnek tartom arra, hogy kapcsolataink jelentős mértékben javuljanak. Először is azt szeretném hangsúlyozni, hogy a gazdasági szférában egy pragmatikus megközelítés érvényesül, ez azonban nem lehet pusztán egyoldalú folyamat. Az EU-nak meg kell nyílnia a belarusz áruk és szolgáltatások előtt. Másodszor, véleményem szerint alapvetően fontos, hogy sürgősen felszabadítsuk a Belaruszban szánt pénzügyi erőforrásokat a keleti partnerség keretei között. Harmadszor, az EU vízümpolitikájának enyhítése elősegítheti a párbeszédet. Negyedszer, nagyobb támogatást kellene nyújtanunk az együttműködésünk környezetvédelmi összetevőjének. Valamennyien tudjuk, hogy Belaruzt súlyosan érintette a csernobili katasztrófa, ezért nagyon szívesen fogják fogadni támogatásunk. Annak ellenére, hogy megértem belarusz történelmi és politikai helyzetét, határozottan úgy gondolom, hogy Belaruz számára is eljött az ideje annak, hogy csatlakozzon a halálbüntetést törvényen kívül helyező országok sorához.

Fiorello Provera, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Válaszként az előző felszólalóra, szeretném megismételni, hogy bármely állam- és kormányfőnek joga van a kormányoknál látogatást tenni akár Európán belül, akár kívül, és ez összhangban áll a Tanács kívánságával. Éppen ezért ezt a megelőző megrovást az olasz miniszterelnökkel szemben nagyon bosszantónak tartom.

Visszatérve a mostani témánkhöz, a keleti partnerséghez való csatlakozással Belaruz tanúbizonyságot adott azon akaratáról, hogy hajlandó együtt haladni Európával a gazdasági fejlődés és reform útján. A Bizottság elismerte, hogy bizonyos előrehaladás történt Belaruzban, mint például a politikai foglyok szabadon bocsátása, a választási törvény reformja, valamint az egyes ellenzéki lapok terjesztésének lehetősége, bár kormányzati ellenőrzés mellett. Ez még nem jelent teljes demokráciát, de mindenképpen egy elmozdulást jelent a múlttól.

Éppen ezért az Európai Unió számára megvan a lehetősége annak, hogy a keleti partnerség és az Euronest keretei közötti párbeszédén keresztül szorgalmazza a reformokat, és ezzel egyidejűleg éber figyelemmel kövesse az elért eredményeket és megtett lépéseket. Éppen ezért értek egyet azzal, hogy bízzuk meg Vigenin urat azzal a feladattal, hogy egy olyan megállapodást hozzon létre Minszkkal az Euronest Közgyűlésben való megfelelő képviseletet illetően, amely nemcsak a civiltársadalomra korlátozódik, de a belarusz parlament képviselőire is kiterjed.

Ez lehetővé tenné számunkra, hogy párbeszédet folytassunk a politikai döntéshozókkal többek között emberi jogi kérdésekről is, és egy kommunikációs csatornát alakíthassunk ki a kormánnyal a reformfolyamat támogatása érdekében. Ezek után már semmilyen mentséget sem tudnak felhozni arra, hogy miért nem reagálnak és miért nem adnak kielégítő válaszokat.

Peter Šťastný (PPE). – (SK) Belaruz több figyelmet érdemel az EU és az Európai Parlament részéről egyaránt. Határozottan egyetértek azzal, hogy segítő kezet nyújtunk egészen addig, amíg a másik oldal reakciója kifejezetten mérhető és helyénvaló. A feltételeket azonban elvi alapon kell megszabnunk. Ennek hasznát a demokrácia, az EU és Belaruz közötti jó kapcsolatok és egyértelműen az ország polgárai fogják élvezni.

Ezért üdvözlöm, hogy felkértük Belaruzt az Euronest Közös Parlamenti Közgyűléshez való csatlakozásra a küldöttekre vonatkozó 5+5-ös formula egyértelmű feltétele mellett, amit az Európai Parlament határozottan támogat. Másrésztől sajnálatosnak tartom az uniós tagok képviselőinek hivatalos látogatásával kapcsolatos elv súlyos megsértését. Az egyik ilyen elvet, amelyet a Belaruzba tett hivatalos látogatások során be kell tartani, az ellenzékkal való találkozás jelenti. Pontosán ezen elv lett súlyosan megsértve azzal, hogy egy nagy befolyású uniós tagállam vezetője a közelmúltban tett látogatása során nem találkozott az ellenzékkal. Az ilyen viselkedés súlyos csapást mér erőfeszítéseinkre, és csorbát ejt az Európai Unió és intézményeinek jó hírnévre, és egyáltalán nem segíti a demokrácia megerősítését Belaruzban.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Hat éve képviselem azt az Európai Parlamentben és továbbra is fenntartom, hogy az Európai Unió nem azzal teszi a legtöbb jót a belarusz és az uniós polgárok, különös a szomszédos országokban élők számára, ha szankciókat és korlátozásokat alkalmaz, hanem azzal, ha minél szélesebbre tárja ki az ajtót a népek, különösen a fiatalok közötti együttműködés, a szorosabb üzleti, kulturális, tudomány kapcsolatok és más területek előtt.

Nagyon jó, hogy Brüsszel immár második éve pragmatikus módon törekszik változásra azzal, hogy kinyújtja a kezét Belaruz és lakossága felé. Igen, nem látható még az összes várható pozitív eredménye ennek a politikának, de igazán helytelen lenne visszatérni a múlthoz. Éppen ezért támogatom a Tanács és a Bizottság lépéseit, különös tekintettel a Belaruz számára készülő cselekvési terv lehetőségére.

Amikor az új uniós tagállamok két évvel ezelőtt csatlakoztak a Schengeni Megállapodáshoz, a berlini fal maradványai, metaforikusán szólva, keletre mozdultak. Míg korábban Litvánia, Lettország, Lengyelország és Belarusz lakossága mindenféle illeték nélkül utazhattak egymás országába, a belaruszoknak most közel félhavi fizetésüket kell kifizetniük a schengeni vízumért. Az ilyen bürokratikus és pénzügyi falakat mielőbb le kell dönteni. Másrésről azonban azzal, hogy Minszk késlelteti a határ menti lakosság könnyebb átkelésére vonatkozó, Litvániával és más országokkal kötendő megállapodásokat, megkérdőjelezi a hatóságok jó szándékát.

A felmérések szerint, Belarusz lakosainak körülbelül 30%-a akar jobb kapcsolatokat az Európai Unióval. A lakosság 28%-a pedig Oroszországgal szeretne jobb kapcsolatokat. Ez nem jelent ellentmondást. Az Európai Unió valójában nem törekszik arra, hogy elszakítsa Belaruszt Oroszországtól, és nem akarjuk őket egymás ellen fordítani. Nem a nyugatnak, hanem maguknak a belaruszoknak van reformokra szüksége.

Dinamikus gazdasági modernizáció és a keleti partnerség politikájában való részvétel segíthet ennek megvalósításában.

Paweł Robert Kowal (ECR). - (PL) Elnök úr! A vitát hallgatva az a benyomásom, hogy nagyon kevés szó esik a legfontosabb célkitűzésünkről, arról, hogy szabad választások legyenek Belaruszban. Ennek mindig figyelmet kell szentelnünk. Országaink demokratikusan megválasztott képviselőiként nem hagyhatjuk figyelmen kívül ezt a legfőbb célkitűzést.

Meggyőződésem, hogy mind az ellenzék, mind a kormány táborában sokan várják, hogy a szabad választásokról beszéljünk. Ők is erre a jelre várnak. Ezt a saját tapasztalatomból tudom. Világos és egyszerű választ érdemelnek. Azért harcolunk, hogy Belaruszban szabad választásokat tartsanak, és Belarusz egy szabad partner legyen Európában. Tegnap megkaphattuk Ferrero-Waldner asszony Sarkozy-tervvel kapcsolatos nyilatkozatát, amit köszönök.

Ma egy újabb elképzeléssel állok elő. Szeretném, ha Ferrero-Waldner asszony egyértelmű nyilatkozatot tenne arra vonatkozóan, hogy ameddig Belaruszban nem tartanak szabad választásokat, addig az országgal semmilyen politikai kapcsolat sem jön létre az ő felelősségi körébe tartozó területeken, kivételt képez ez alól az ellenzék, amelyet nem lehet ilyen módon kizárni. Kérem, hogy ezt nyilvánosan is mondja el. Nagyon hálásak lennénk Önnek ezért. Ez egy karácsonyi ajándék lesz számunkra.

Bastiaan Belder (EFD). - (NL) Elnök úr! Ez év elején, pontosabban január 14-én az a megtiszteltetést ért, hogy részt vehettem a Parlament Belaruszról folytatott vitáján, amelyen Ferrero-Waldner biztos asszony is jelen volt. A parlamenti év végén természetes dolog megvizsgálni azt, hogy történtek-e érdemleges változások az EU-Belarusz kapcsolatokban; és meglátásom szerint a 2009-es évet a Minszk és Brüsszel között fennálló status quo jellemzi. Milyen következtetéseket vonjanak le ebből az európai intézmények? Először is azt, hogy továbbra is fennáll annak veszélye, hogy Lukasenko elnök rendszere Belaruszban továbbra is megpróbál egyensúlyozni Moszkva és Brüsszel között, illetve az Oroszországba való színlelt integrálódás és az Európai Unióhoz való színlelt közeledés között. Egyrésről adott Európa gazdasági érzékenysége; másrésről pedig a belarusz politikai elit hatalmának megszilárdítására irányuló törekvése. Minszk legfelsőbb politikai szintjének álláspontjában legutóbb bekövetkezett változások egy keményebb vonal irányába mutatnak.

Az Európai Uniónak kiegyensúlyozott stratégiát kell alkalmaznia ahhoz, hogy megragadhasa azt a lehetőséget, amellyel mind a lakosság, mind az elit szintjén fokozatos átalakulást tud a gondolkodásban elérni, e lehetőség a párbeszédből és a most kialakított együttműködési struktúrákból, valamint abból a globális válságból ered, amely a Lukasenko kormányt is cselekvésre készteti.

Röviden, ennek érdekében az európai intézményeknek minden belarusz célcsoporttal fel kell venniük a kapcsolatot, beleértve az állami hatóságokat, az ellenzéki erőket, a civil társadalmat, sőt magát a civil lakosságot is. Természetesen az Európai Parlament a belarusz parlamenttel is megpróbál majd érdemi kapcsolatot kialakítani.

Konrad Szymański (ECR). - (PL) Az Unió és Belarusz közötti kapcsolatok enyhítésére tett kísérlet továbbra sem hoz egyértelmű eredményeket. Az Európai Unió részéről megnyilvánuló politikai nyomás ezért alapvető feltétele annak, hogy fennmaradjon a változás szinte alig körvonalazott iránya Minszkben. A hatóságokhoz fűződő kommunikációs csatornák megnyitásának és az antidemokratikus minszki parlament elutasításának egyszerre kell megtörténnie. Kínosan ügyelnünk kell arra, hogy a szabad belaruszok ne érezzék magukat kirekesztve, ezért rendkívül nagy felelőtlenségre vall az, ha tapintatlan módon nem találkozunk az ellenzék képviselőivel.

Minszknak tisztában kell lennie azzal, hogy politikánknak egyetlen egy célkitűzése van – demokrácia Belaruszban. Politikai változásokra csak akkor lesz lehetőség, ha biztosítjuk a belaruszok független tájékoztatáshoz való hozzáférését. A projekt, amelynél ma különösen szükség van a támogatásunkra, az a Belsat televízió állomás, amely két éve az egyetlen olyan belarusz nyelvű csatorna, ahol az ország helyzetéről cenzúrázatlan információhoz lehet jutni, és amely egyre nagyobb érdeklődésre tart számot a belaruszok körében.

Paul Rübig (PPE). - (DE) Elnök úr, Malmström asszony, biztos asszony! Különösen örülök annak, hogy biztosként, Ferrero-Waldner asszony mindig is támogatta a demokráciát és a piacgazdaságot, és e vonatkozásban Belaruszban is új normákat teremtett. Ezzel összefüggésben szeretném megköszönni a külkapcsolatokért és európai szomszédsági politikáért felelős biztosként végzett munkáját és a jövőben is sok sikert kívánok neki.

Marek Siwiec (S&D). - (PL) Elnök úr! Olyan helyzetbe kerültünk, ahol a Belarusszal kialakított kapcsolatunk egyfajta skizofrénia irányába mutat. Európai vezetők tárgyalnak az elnökkel, valamint a belarusz parlamentet és politikai rendszert képviselő belarusz kormánnyal. Ez jó. Mi azonban nem akarunk egy olyan parlamenttel tárgyalni, amely egy rosszul levezényelt, se nem szabad, se nem átlátható választások révén maradt a helyén, mivel nekünk elveink vannak. Ennek a skizofréniának egy bizonyos ponton véget kell vetni, és ezt világosan meg kell mondani.

A Belarusszal kapcsolatos politikánk végső irányát a jövő évi helyi választások határozzák majd meg. E választások vagy az általunk elfogadott normáknak megfelelően fognak lezajlani és jelentős nyitásról tesznek tanúbizonyságot, vagy ellenkező esetben fel kell hagynunk azzal, hogy nyitottságot feltételezzünk Belarusz részéről, mert nyilvánvalóvá fog válni, hogy Lukasenko úr pontosan tudja, hogy mit akar, miközben mi nem igazán tudjuk, hogy mit akarunk.

Ami Berlusconi urat illeti, ő sok mindent elárult magáról, mert amennyiben az jelenti az ideális vezetést számára, amit Lukasenko csinál, akkor tehát elismerést érez eziránt a vezetői modell iránt, ez esetben pedig nem tehetünk mást, minthogy ölbe tett kézzel sajnálatunkat fejezzük ki azzal kapcsolatban, hogy az Európai Unió országainak 27 vezetője között ilyen vezető is található.

Charles Tannock (ECR). - Elnök úr! Mint Belaruszt régóta figyelemmel követő szereplő, nagyon fontos, hogy az EU továbbra is kapcsolatban maradjon Belarusszal, amely egy közepes méretű európai ország, és amely egyre nagyobb mértékben szigeteli el önmagát és alakul át egyfajta Európa Kubájává. Lukasenko elnök, aki lényegében egy *homo szovjetikus* típus, mindemellett pontosan tisztában van a hatalmi politika lényegével, és ezért szükséges, hogy egy ésszerű EU–Belarusz kereskedelmi és politikai kapcsolat alakuljon ki. Éppen ezért értek egyet azzal, hogy a célzott szankciókat fel kell oldani, a partnerségi és együttműködési megállapodást pedig végül ratifikálni kell.

Azt követően, hogy az EU több éven keresztül elszigetelte Belaruszt, most egyetértek azzal, hogy a pragmatikus bunkósbot és mézesmadzag jelenti a helyes megközelítést. Meg kell könnyítenünk a belarusz civil társadalommal a kapcsolatfelvételt és az olcsóbb vízumügyintézkést, megfigyelői státuszt kell Belarusznak adnunk az Euronest Közggyűlésben, valamint biztosítanunk kell a keleti partnerségi programokhoz való hozzáférését.

A nagyvonalú indulás után most arra szólítom fel Minszket, hogy találkozzon velünk félúton azzal, hogy jobb eredményeket ér el az emberi jogok és demokrácia terén.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Elnök úr! Az Európai Unió Belaruszhoz fűződő politikája jó példája az ésszerű szomszédsági politikának. Köszönetet kell mondanunk a távozó Ferrero-Waldner biztos asszonynak az ezzel kapcsolatban végzett sikeres munkájáért.

Az Európai Uniónak feltétlenül támogatnia kell Belaruszt reformfolyamatában és demokratizálódásában. Ugyanakkor az Európai Unió és az uniós tagállamok nem lehetnek olyan önteltek, hogy azt higgyék, hogy a saját demokratikus normáikat kell modellként állítani a világ többi része elé.

Egy dolog biztos Belarusszal kapcsolatban: amennyiben azt akarjuk, hogy kapcsolataink Oroszországgal virágozzanak, akkor valahol kötelességünk lesz a Kreml történelmi és geopolitikai érdekeit is tiszteletben tartani. Valószínűleg ez jelenti a Belarusszal kapcsolatos európai politika legérzékenyebb kérdését.

Filip Kaczmarek (PPE). - (PL) Szó esett itt arról, hogy szükség lenne az Unió és Belarusz közötti ifjúsági és kulturális cserére. Tartok attól, hogy ez nagyon nehéz lesz. December 3-án Tatjana Szapucsko, a Fiala Front ellenzéki szervezet szóvivőjének nevét törölték a belarusz állami egyetem jogi karán tanuló diákok

névjegyzékéből. Miért törölték a nevét? Azért, mert részt vett Brüsszelben egy európai partnerségről szóló fórumon. Az egyetemi hatóságok úgy vélték, hogy engedélyük nélkül ment el, és ezért kizárták az egyetemről.

Talán egy nő számára Belaruszban ez nem olyan veszélyes, de ha egy férfit zárnak ki az egyetemről, annak sokkal fájdalmasabb következményei lehetnek, mivel a katonai szolgálatot ott büntetesként kezelik, ami a börtönt helyettesíti. Vannak olyan fiatal katonák, mint Franek Wieczorka, a belarusz Ifjúsági Front elnevezésű ifjúsági szervezet vezetője, és Ivan Szyła, szintén az Ifjúsági Front szervezet tagja, akiket üldöznek a katonai szolgálat alatt, ahol minden információtól elvágják őket, és ezt büntetesként kezelik. Harcolnunk kell ez ellen, és támogatnunk kell azokat, akiket ilyen módon büntetnek.

Cecilia Malmström, *a Tanács soro elnöke*. – Elnök úr, biztos asszony, tisztelt képviselők! Rendkívül értékesnek tartom, hogy az összes európai intézmény ilyen jelentős mértékben támogatja ezt a Belarusszal kapcsolatos megközelítést.

Valóban nagyon nehéz partner, de a szomszédunk, és egy olyan ország, amellyel közös határaink vannak. Vannak itt olyan országok, amelyeknek szoros történelmi kapcsolata van az ottani emberekkel, ezért minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a demokrácia, az emberi jogok, a jogállamiság és a piacgazdaság irányába való fejlődés támogatása érdekében.

Aggodalommal töltönek el bennünket a közelmúlt bizonyos kedvezőtlen történései, mint például a fiatal diák kizárása. A svéd elnökség nagyon határozottan reagált Minszkben, és több nyilatkozatot is kiadott: természetesen ez olyasvalami, amit helytelenítünk, és ami többé nem fordulhat elő.

Számos kapcsolatunk volt idén a civil társadalommal. Alig néhány hete Brüsszelben konferenciát tartottunk a civil társadalommal. Néhány héttel ezelőtt személyesen találkoztam ellenzéki képviselőkkel Stockholmban, és folyamatos erőfeszítéseket teszünk arra vonatkozóan, hogy kapcsolatokat létesítsünk a civil társadalommal és az ellenzékkel. Gyengék, de jelen vannak, és támogatásunkra van szükségük, ezt a támogatást pedig továbbra is megadjuk nekik.

Úgy gondolom, hogy Godmanis úr konferenciával kapcsolatos elképzelése nagyon érdekes. Mindenképpen érdemes megvizsgálni, hogy tudunk-e lépni ebben az ügyben.

A Belarusszal szemben alkalmazott kettős megközelítés – a „bunkósbot és mézesmadzag”, ahogy azt hiszem Tannock úr nevezte – remélhetőleg sikeres lesz. Ez megmutatja azt, hogy valóban elkötelezték magunkat és kinyújtottuk a kezünket. Megmutathatjuk Lukasenکو úrnak és a belarusz rendszernek, hogy amennyiben elmozdulnak a demokrácia, a nemzetközi értékek tiszteletben tartásának irányába, akkor egy másik út is létezik számukra. Akkor létezik az európai integráció felé vezető út; akkor létezik az Európai Unióval való együttműködéshez, a vízumkönnyítéshez és a keleti partnerség elmélyítéséhez vezető út.

Most az ő térfelükön van a labda. Mi kinyújtottuk feléjük kezünket, az összes európai intézmény maradéktalan támogatásával együtt, kérjük, Minszk fogadja ezt el, mert a belarusz néppel együtt sokat nyerhetnek.

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – Elnök úr! Összegzésképpen hangsúlyozni szeretném – és most Benita Ferrero-Waldner nevében is beszélek –, hogy a mai eszmecsereket nagyon őszintének és rendkívül hasznosnak találtam. Szeretném megköszönni Önöknek ezt az építő és előremutató vitát.

Az EU elvben hajlandó arra, hogy szorosan együttműködjön Minszkkal és támogassa a sürgősen szükséges politikai és gazdasági reformokat. Amennyiben a belarusz vezetés jelentős lépéseket tenne a demokratizálódás irányába, akkor az EU kész lenne Belaruszt teljes jogú tagként látni a keleti partnerségben. Addig is az EU mindvégig arra ösztönzi Belaruszt, hogy további visszafordíthatatlan lépéseket tegyen a demokratikus normák irányába, amelyek nélkül nem tudjuk kapcsolatainkat teljes mértékben kibontakoztatni. Őszintén remélem, hogy 2010-ben olyan helyzetben leszünk, ahol fokozatosan és okosan tudunk majd Belarusszal együttműködni, a belarusz embereknek pedig az EU-hoz fűződő szoros kapcsolat jövőképét és annak kézzelfogható előnyeit tudjuk majd felkínálni.

Az EU elvárja Belarusztól, hogy egy sor kísérő intézkedést hozzon a demokratikus reformok területén annak érdekében, hogy közelebb kerüljön az EU-hoz, és közösen terjeszthessük ki a béke, a stabilitás és jólét térségét, felölelve a keleti partnerség mind a hat országát, valamint Oroszországot, az EU stratégiai partnerét is.

Öt olyan intézkedés van, amelyeket elvárunk Belarusztól, hogy határozottan és visszafordíthatatlanul megtegyen.

Először is annak biztosítását, hogy nem történik visszalépés a politikai foglyok és a politikai indíttatású büntetőeljárások terén. Másodszor, a választási jogszabályok mélyreható reformjának végrehajtását, összhangban az EBESZ/ODIHR ajánlásaival. Harmadszor, a médiakörnyezet liberalizációjának megindítását, a szólás- és gyülekezési szabadság biztosítását. Negyedszer, a nem kormányzati szervezetek munkafeltételeinek javítását, szabályozási és jogalkotási intézkedéseken keresztül. Ötödször pedig a halálbüntetés eltörlését, illetve moratóriumának meghirdetését.

Jelentős mértékben megmutatná Belarusz közös értékek iránti elkötelezettségét a halálbüntetésre vonatkozó moratórium azonnali bevezetése, illetve a halálbüntetés ezt követő eltörlése, amely kulcsfontosságú lépés lenne az Európa Tanácsban betöltendő tagsághoz vezető útján. Novemberi következtetéseiben az Európai Unió Tanácsa felszólította Belaruszt, hogy vezessen be moratóriumot a halálbüntetésre. Ezen túlmenően pedig a Bizottság kommunikációs tevékenységet folytatott a halálbüntetés elleni 10. nemzetközi napot követően.

Mit tehetne az EU Belarusz érdekében? Mi az ajánlat? A Bizottság úgy gondolja, hogy Belarusszal kapcsolatos leghatékonyabb megközelítésének a pragmatizmus alapján kell állnia. Az EU Belarusszal folytatott folyamatos együttműködésének tükröznie kell a Belarusz által megtett pozitív lépéseket is, de nekünk is rugalmasságot kell tanúsítanunk. Az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanács (GAERC) 2009. novemberi következtetései lehetővé teszik az EU számára, hogy az általunk kívánatosnak tartott lépésekhez ösztönzőket kínáljunk fel Belarusz számára, miközben hűek maradunk elveinkhez. Ezt értem pragmatizmus alatt.

Belarusznak küldött üzenetünk világos. Először is, az EU kész szorosan együttműködni Minszkkal és támogatni politikai és gazdasági fejlődését, és amennyiben a belarusz vezetés jelentős pozitív lépéseket tesz, akkor készek vagyunk Belaruszt a keleti partnerség teljes jogú tagjaként látni. Ez maga után vonná a kapcsolatunk fejlődését a keleti partnerség kétoldalú szintjén, egy mélyreható politikai és gazdasági párbeszédén, valamint a szorosabb ágazati együttműködésen keresztül.

Ezzel egyidejűleg, 2009 májusában felkértük Belaruszt, hogy csatlakozzon az EAP multilaterális dimenziójához. Konstruktív módon vesz részt miniszterhelyettesi szinten a négy multilaterális fórumon – a demokrácia és kormányzás, a gazdasági integráció, energiabiztonság és az emberek közötti kapcsolatok fórumán.

Másodszor, elvárjuk Belarusztól, hogy további visszafordíthatatlan lépéseket tegyen a demokratikus normák irányába, mivel ennek hiányában kapcsolatunk nem tud maradéktalanul kibontakozni.

Harmadszor, a PCA hiánya nemcsak Belarusznak jelent veszteséget; de bennünket is megfosztana az olyan struktúrák jogalapjától, mint a hivatalos emberi jogi párbeszéd, illetve attól, hogy kereskedelmi és energiaszállítási kérdésekkel foglalkozhassunk. A Bizottságban továbbra is úgy hisszük, hogy a PCA ratifikálása egy hasznos előrelépés lesz, és egyértelmű, hogy ezt továbbra is ösztönző eszközként fogjuk használni arra, hogy a belarusz felet további lépések megtételére bíztassuk.

Negyedszer, és legvégül, a Bizottság elkezdett dogozni a 2009. novemberében meghozott GAERC következtetések végrehajtásán, és erre vonatkozó javaslatait a lehető legrövidebb időn belül az uniós Miniszterek Tanácsa elé fogja terjeszteni.

Elnök. - A vitát lezárom.

Egy állásfoglalásra irányuló indítványt⁽¹⁾ kaptam az eljárási szabályzat 110. cikkének (2) bekezdése értelmében.

A szavazásra holnap (2009. december 17-én, csütörtökön) kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – (RO) A demokratikus értékek, valamint az emberi jogok és az egyéni jogok tiszteletben tartása képezik azt az alapot, amelyre az EU épült. Mivel az alapvető célunk az, hogy segítsük a szomszédos országokat demokratikussá válni, és Belarusz az egyik utolsó olyan ország Európában, amelyben önkényuralmi rendszer van, úgy hiszem, hogy nagyon világos és szigorú politikai feltételeket kell meghatároznunk Belarusz számára, mielőtt bármilyen politikai kapcsolatot is kialakítanánk vele. Belarusz véghezvitt néhány reformot, de ezek jelentősége elhalványul a létező problémák tükrében, különös tekintettel az emberi jogok, a sajtószabadság és a véleménynyilvánítás szabadságának tiszteletben

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

tartására. Támogatást kell nyújtani az emberi jogok és az egyéni szabadságjogok tiszteletben tartása érdekében kampányt folytató aktivistáknak. Támogatom azt az elképzelést, hogy létesítsünk kapcsolatokat az ellenzékkel, és különösen támogatom az EU és Belarusz állampolgárai közötti egyéni kapcsolatok kialakítását. Ennek eredményeként Belarusz állampolgárai olyan emberekkel tudnak majd szabadon beszélni, akik demokratikus értékeket vallanak. Ez hozzájárul majd a civil társadalom fejlődéséhez, és megkönnyíti a demokratizálódási folyamatot, amely élvezzi a lakosság támogatását, és amely maga a nép kezdeményezésére jön létre. Ez az egyetlen módja annak, hogy egészséges demokrácia jöhessen létre, ahol mindenkinek tiszteletben tartják jogait. Éppen ezért a szankciók alkalmazását mint a nyomásgyakorlás eszközt ötvözni kell azzal, hogy megkönnyítsük az EU és Belarusz állampolgárai közötti kapcsolatokat.

Kinga Göncz (S&D), írásban. – (HU) Szeretném üdvözölni Belarusz konstruktív részvételét a keleti partnerségi folyamatban, valamint azt, hogy elindult az EU és Belarusz között az emberi jogi párbeszéd. Az elmúlt év során pozitív folyamatok indultak el az országban a politikai foglyok elengedésével, de azt látjuk, hogy ez a folyamat azóta megtorpan: nehézségek vannak a politikai pártok bejegyzésével, a független média és a civil szervezetek engedélyezésével kapcsolatban. Emiatt az EU kénytelen volt meghosszabbítani az utazási korlátozó intézkedéseket, ennek felfüggesztésével. Őszintén remélem, hogy Belarusz továbbmegy a tavaly elindult pozitív változások útján, megadva ezzel a lehetőséget arra, hogy az EU is pozitívan reagálhasson. Addig is fontosnak tartom annak megvizsgálását, hogy előre tudunk-e lépni a vízumkönnyítés területén, hiszen az emberek közötti kapcsolatok nagymértékben hozzá tudnak járulni a politikai nyitáshoz, demokratizációhoz is.

Bogusław Sonik (PPE), írásban. – (PL) Amikor megvitatjuk az emberi jogok tiszteletben tartását és a tagállamok határozatát, miszerint a belarusz rendszer egyes képviselőivel szembeni szankcióinkat 2010 októberéig meghosszabbítjuk, akkor azt is el kell mondani, hogy Belaruszban fokozatosan változik a helyzet.

Az Európai Tanács 2009. november 17-i következtetéseiben azt olvastuk, hogy új lehetőségek nyíltak az Európai Unió és Belarusz közötti párbeszédre és együttműködés fokozására. Annak érdekében, hogy a belarusz hatóságokat a reformok végrehajtására ösztönözzük, a tagállamok megállapodtak abban, hogy határozott időre visszavonják a belarusz hatóságok magas rangú képviselőivel szemben alkalmazott szabad mozgásra vonatkozó szankciókat. Az Európai Bizottság irányelvet dolgoz ki a belarusz polgárok uniós vízumszerzésének megkönnyítéséről, valamint visszafogadási megállapodást dolgoz ki.

Ugyanakkor nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy Belaruszban még mindig megsértik az emberi jogokat, és a 2008 októbere óta megtett biztató és kedvező lépések, mint a politikai foglyok többségének szabadon bocsátása és két független újság terjesztésének engedélyezése, még mindig nem elegendők. Az emberi jogok megsértésének egy kirívó példája a halálbüntetés folyamatos alkalmazása. Belarusz az egyetlen olyan európai ország, amely még mindig alkalmaz halálbüntetést, és az elmúlt hónapokban további halálbüntetéseket hoztak.

Éppen ezért a következő követeléseket intézzük a belarusz döntéshozókhoz: tartsák tiszteletben legalább az emberi jogokat, idesorolva a moratórium meghirdetését a halálbüntetések végrehajtására, a választási törvény módosítását, valamint a szólás- és a médiaszabadság garantálását.

ELNÖKÖL: SCHMITT ÚR

alelnök

11. Erőszak a Kongói Demokratikus Köztársaságban (vita)

Elnök. - A következő pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata: Erőszak a Kongói Demokratikus Köztársaságban.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr! Az elnökség nagy jelentőséget tulajdonít annak, hogy az Európai Parlament megvitassa a Kongói Demokratikus Köztársaságban uralkodó rendkívül problematikus helyzetet. Az emberi jogok megsértései, és különösen a szexuális és a nemi erőszak fokozódása roppant nagy problémát jelent. Legfőbb ideje, hogy megvitassuk az említett ország helyzetét, különösen az ENSZ közelmúltban kiadott jelentésére való tekintettel. Az ENSZ szakértői csoportja által elkészített jelentés hangsúlyozza, hogy az országban tevékenykedő számos fegyveres csoportot egy jól szervezett hálózat támogatja, amelynek központja részben az Európai Unióban van.

Nem szükséges emlékeztetnem Önöket az EU-nak a Kongói Demokratikus Köztársasággal és az egész Afrikai Nagy Tavak régiójával szemben vállalt hosszú távú elkötelezettségére. Az EU már régóta tesz erőfeszítéseket a béke és a stabilitás megteremtése érdekében az országban. Ennek a kötelezettségvállalásnak feltétlenül folytatódnia kell, mind a politika területén, mind pedig a fejlesztések szempontjából. Meggyőződésem, hogy a Bizottság erről a későbbiekben még többet is fog mondani.

Ez a támogatás különféle módokon nyilvánul meg, többek között az EU első különleges képviselőjének ebbe a régióba történő kinevezésében, ami még 1994-ben történt. A közös biztonság- és védelempolitika katonai és polgári eszközeit egyaránt felhasználjuk. Lefolytattuk az Artemis műveletet Ituri tartományban, az ideiglenes EUFOR műveletet a 2006. évi választásokat megelőző időszakban, valamint az EUSEC RD Congo missziót a védelmi erőik reformja és az EUPOL RD Congo missziót a rendőrség reformja céljából. Mindezeknek szem előtt tartásával pozitív és negatív fejleményekről is beszámolhatunk. Helyreálltak a diplomáciai kapcsolatok a Kongói Demokratikus Köztársaság és Ruanda között. Ez üdvözlendő eredmény. 2008-ban és 2009-ben békemegállapodásokat kötöttek az ország keleti részében tevékenykedő fegyveres csoportok többségével. Ezeknek végrehajtása most folyik.

A helyzet sok szempontból instabil. Most zajlik sok keleti fegyveres csoportnak a szárazföldi haderőbe történő integrációja, és némi bizonytalanság hatja át ezt az integrációs munkát. Folytatódnak a más fegyveres csoportok elleni katonai műveletek, többek között az FDLR és az Úr Ellenálló Hadserege ellen. Ezeket a csoportokat közvetlen felelősség terheli a polgári lakosság elleni támadásokért és a rengeteg emberi szenvedésért. Ugyanakkor újból beszivárognak más fegyveres csoportok is az ország más részeiből. Az ország keleti területein továbbra is megsértik a nemzetközi jogot és az emberi jogokat. Nagyon sok gyilkosságot, erőszakos cselekményt és szexuális támadást követnek el. Ezek a bűncselekmények riasztó mértékben terjednek az egész országban, annak ellenére, hogy Kabila elnök meghirdette az úgynevezett zéró tolerancia politikáját.

További súlyos problémát jelent a természeti erőforrások tiltott kiaknázása. Az ország gazdag ásványkincs-lelőhelyeit feltétlenül legitim állami ellenőrzés alá kell vonni, egyrészt az állam számára olyannyira fontos bevételek forrásaként, másrészt az illegális fegyveres csoportok gazdasági támogatásának megszüntetése érdekében. A Tanácsot a tervezett helyi választások előkészítése és megszervezése is aggasztja. A menedzselési problémák, az elégtelen átláthatóság, valamint a polgári és a politikai jogok megsértése súlyosan akadályozza a demokratizálódás folyamatát.

Mivel továbbra is sok súlyos probléma ad okot mély aggodalomra, a Tanács kemény álláspontot vett fel a nemzetközi jog és az emberi jogok ellen Észak-Kivuban és Dél-Kivuban elkövetett súlyos bűncselekmények tekintetében. A Tanács a közelmúltban elítélte ezeket a cselekményeket következtetéseiben, és hangsúlyozta, hogy a Kongói Demokratikus Köztársaság kormányának gondoskodnia kell arról, hogy az összes felelőst bíróság elé állítsák.

Az EU szilárdan elkötelezte magát amellyel, hogy támogatja a béke, a stabilitás és a fejlődés megteremtését az ország lakossága érdekében. Ebben a tekintetben a biztonsági szektor reformja kritikus jelentőségű az ország stabilizálása szempontjából. Az ágazat összes szereplőjének, a kongói hatóságoknak is ide számítva, törekednie kell a biztonsági ágazat reformjával kapcsolatos közös érdekük valódi megvédelmére. Ezenkívül ösztönöznünk kell a regionális kapcsolatok pontosabban meghatározott továbbfejlesztését, a régió országai közötti szilárdabb politikai kapcsolatok és gazdasági partnerségek útján.

Biztosíthatom Önöket afelől, hogy a Tanács és az Európai Unió kitart a Kongói Demokratikus Köztársasággal szemben vállalt kötelezettségei mellett és törődik az ország jövőjével. Továbbvisszük az ebben az országban vállalt széleskörű kötelezettségeinket, és továbbra is nyíltan felemeljük szavunkat a nemzetközi jog és az emberi jogok minden megsértése ellen. Nagyon hálásak vagyunk, amiért az Európai Parlament ennyire konstruktív és állhatatos szerepet játszik ebben a kérdésben, és alig várom, hogy meghallgathassam a vita során kifejtendő nézeteiket.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Körülbelül egy évvel ezelőtt, a Laurent Nkunda vezetése alatt álló CNDP-csapatok által ostromolt Goma város helyzete jelentette a legsúlyosabb gondot a kongói hatóságok és a nemzetközi közösség számára.

Minden tőlünk telhetőt megtettünk a legrosszabb lehetőség megelőzése érdekében. A politikai megállapodás előmozdítása, először a KDK és Ruanda között, majd a kongói kormány, a CNDP és a többi fegyveres csoport között – rövid távon – lehetővé tette az erőszak ketyegő időzített bombájának hatástalanítását, bár az erőszakban rejlő destabilizációs lehetőség mindmáig érintetlenül megmaradt. Érintetlenül megmaradt, mivel a kiváltó okokkal csak felületesen, és kizárólag rövid távú, tisztán politikai megfontolások alapján

foglalkoztunk. Mivel a nemzetközi közösség csak gyenge megoldások közül választhatott, a legkevésbé súlyosat választotta; ez nem kritika, csak egy nyilvánvaló tény, egy megfigyelés.

A nemzetközi közösség és az Európai Unió nem volt képes meghozni egy védelmi erő áttelepítésével kapcsolatos döntést. A MONUC (az Egyesült Nemzetek Szervezete Kongói Demokratikus Köztársaságbeli Missziója) erősítései, amelyeket már több mint egy éve kérnek, csak most kezdenek megérkezni. Az Egyesült Nemzetek független szakértői csoportja és a Human Rights Watch szervezet által a közelmúltban kiadott jelentés súlyosan terhelő beszámolót közöl a jelenlegi helyzetről, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni vagy agyonhallgatni.

Eljött az ideje annak, hogy a kezünkbe vegyük és megoldjuk ezeket a kiváltó okokat, és hogy tartós megoldásokkal álljunk elő. Ám ennek megtételéhez mindenkinek az együttműködésére szükség lesz – először is a kongói és a ruandai kormány, másodsor pedig a MONUC, az Egyesült Nemzetek, a nemzetközi közösség többi része és az Európai Unió együttműködésére.

Nem kétséges, hogy a Ruanda és a KDK közötti politikai és diplomáciai *közeledés* hasznos lehet a régió stabilitásának megteremtése szempontjából, és – ha mindkét oldalon megvan erre az akarat – ez hozzájárulhat a két ország közötti békés egymás mellett élés és az előnyös együttműködés helyzetének létrehozásához, az új életre keltett Nagy Tavak Országainak Gazdasági Közössége keretein belül.

Ez azonban csak a kezdete annak, ami egy hosszú és problematikus út marad. Az FDLR kérdése alkotja a probléma lényegét, az összes kapcsolódó problémával együtt, amit maga után von és amelyek tovább bonyolítják a helyzetet: a természeti erőforrások tiltott kiaknázása; a kisebbségek védelmének hiánya; a büntetlenség egy hatalmas területen, ahol nem érvényesülnek a törvények, és ahol a közhatóságok nem egyszerűen képtelenek a terület ellenőrzésére, hanem képviselőik gyakran hozzá is járulnak a problémákhoz.

A Ruanda-KDK megállapodás értelmében a CNDP-t és Laurent Nkunda elfogadhatatlan követeléseit ideiglenesen sikerült megfékezni. A megállapodás eredménye egyszerűen az lett, hogy Laurent Nkunda helyét Bosco Ntaganda foglalta el, aki sokkal könnyebben befolyásolható, és aki bármilyen kompromisszumot hajlandó elfogadni a mentességért cserébe, ami sérti az emberiség elleni bűncselekményekkel szembeni összes nemzetközi rendelkezést, és amelynek megadására sem Ruanda, sem pedig a KDK nem jogosult.

A CNDP-nek egy ennyire hatástalan és totálisan kaotikus haderőbe történő sietős integrációja, mint amilyen az FARDC; az a tény, hogy Bosco Ntaganda egyre fokozódó autonóm hatalomra tesz szert egy párhuzamos parancsnoki lánc végrehajtásával az FARDC-n belül, amelyhez termékeny talajt biztosít az, hogy a katonák rendszertelenül kapják meg járandóságaikat és hiányzik a fegyelem vagy a hierarchia minden formája; az az elégtelenül irányított és méretezett támogatás, amelyet a MONUC az FDLR elleni katonai műveletekhez nyújt; és a ruandai nyelvet beszélő kisebbségek követeléseire adott válasz hiánya olyan tényezőket alkot, amelyek szerepet játszanak az egy évvel ezelőttinél is súlyosabb problémák előidézésében – és ezeket a problémákat sem Ruanda, sem pedig a KDK nem lesz képes tovább kezelni.

Mindezen tényekkel a háttérben a helyzet alig javult valamit: a humanitárius válság a javulás minden látható jele nélkül folytatódik, az emberi jogok megsértéseihez, az erőszak elborzasztó trendjéhez és a szexuális atrocitásokhoz, a bűncselekmények minden nemének büntetlenségéhez és a természeti erőforrások fosztogatásához hasonlóan. Csak el kell olvasnunk az Egyesült Nemzetek és a Human Rights Watch előbb említett jelentéseit ahhoz, hogy megértsük ennek a szűnni nem akaró tragédiának a nagyságrendjét. Nyilvánvaló, hogy folytatnunk kell azokat a tevékenységeket, amelyeknek célja annak megakadályozása, hogy az FDLR további károkat okozhasson, de nem mindenáron, hanem előbb minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy csökkentjük azokat a kockázatokat, amelyeket a katonai nyomás az ártatlan polgári személyekre nézve elkerülhetetlenül maga után von.

Ehhez jobb tervezésre van szükség, újra meg kell határoznunk a prioritásokat, és erőteljesebb védelemben kell részesítenünk a lakosságot a MONUC útján, ami a szervezet mandátumában előírt legfontosabb feladat. Egyértelműen és félreérthetetlenül meg kell határozni a MONUC működési feltételeit. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ki kell vonnunk vagy le kell szerelnünk a MONUC szervezetét. A MONUC kivonása katasztrofális lenne, mivel még nagyobb vákuumot hozna létre: ezt bizonyítják az egyenlítői régióban a közelmúltban történt események, amelyek lényegében a kongói betegség egy további tünetét alkotják.

Nyilvánvaló módon az is nagyon fontos, hogy véget vessünk annak a politikai és gazdasági összejátszásnak, amely a régióban és a világ más pontjain zajlik, a saját tagállamainkat is ide számítva, és amelyből az FDLR továbbra is hasznot húz. Az FDLR kampánya nem politikai kampány, hanem bűncselekmény, amelynek legfontosabb áldozata a kongói lakosság, és ennek megfelelően kell kezelni ezt a kampányt és mindazokat,

akik ebben közvetlenül vagy közvetett módon részt vesznek. Ezért van szükség határozottabb fellépésre az üzérkedés minden formájával szemben. Ugyanakkor a lefegyverzés, leszerelés, hazatelepítés, integrálás és a polgári életbe való visszavezetés (DDRRR) folyamata mellett a ruandai és a kongói hatóságoknak figyelmesebbnek kell lenniük azokkal a személyekkel szemben, akik nem feltétlenül bűnözők.

A fentiek után a probléma nagy részének megoldását is a KDK-ban kell megtalálni. Gondolok itt természetesen a konfliktus helyi okaira. Ebben a tekintetben teljes mértékben alkalmazni kell a március 23-i megállapodásokat, ellenkező esetben előbb vagy utóbb azt fogjuk tapasztalni, hogy a helyi lakosság körében felülkerekedik a csalódottság. Ez elengedhetetlen a stabilizációs erőfeszítések és az észak- és dél-kivui gazdaságélénkítő tevékenységek sikere érdekében. Ezzel kapcsolatban nagy szerepet kell játszania a nemzetközi közösségnek.

Észak- és Dél-Kivu mellett azonban arra az óriási zűrzavarra is gondolok, amivé a KDK az elmúlt jó húsz év alatt vált. Ebben az országban gyakorlatilag mindent újjá kell építeni, az állammal kezdve, amelynek hiánya az összes probléma alapvető oka.

Ennek a feladatnak a véghezviteléhez egyes elemek kritikus jelentőségűek. Először is meg kell erősíteni a demokráciát. Természetesen a 2011-re bejelentett helyi, törvényhozási és elnöki választásokra gondolok. A választások a demokrácia egyik elemét alkotják, de nem szabad megfélemlenünk arról, hogy továbbra is támogatnunk kell a politikai intézményeknek és a haderőknek az ellenzékkal fenntartott dialektikus kapcsolatát. Enélkül nem egy valóban nyitott politikai rendszerben működnének.

A második elem minden kétséget kizáróan a felelősségteljes kormányzás megerősítése. Jóllehet igaz az, hogy a problémák kiterjedésének figyelembevételével a KDK nem képes mindent egyszerre megtenni, nyilvánvaló módon szilárd politikai akaratot kell szemléltetnie ahhoz, hogy esélye legyen a sikerre. A Parlament felvetette a büntetlenség kérdését. Ez jó példa, mivel ez politikai akarat kérdése, és alátámasztja a jogállamiság megerősítésének egész ügyét is. A probléma az, hogy az egyes feladatokat nem lehet egymástól szétválasztva elvégezni. A jogállamiság elve a biztonsági ágazat reformját és a gazdasági kormányzás valós fejlődését is megköveteli.

A kihívások mértéke hosszú távú politikákat tesz szükségessé. Ez azonban nem lehet mentség az azonnali cselekvés elmulasztására. Gondolok itt különösen a szexuális erőszak és az emberi jogok kérdéseire, amelyekre a Parlament rávilágított. A politikai akaratnak is kritikus szerepe lehet itt, és ebben a tekintetben üdvözlünk kell azt, hogy Kabila elnök kötelezettséget vállalt a zero tolerancia alkalmazására. Most ezt a megközelítési módot kell alkalmazni.

A Bizottság, amely mellel már ma is hatalmas munkát végez ezen a területen (a bíróságok támogatása, az áldozatok megsegítése), készen áll a KDK további támogatására. Ebben az összefüggésben annak a kívánságomnak is hangot adtam, hogy a Nemzetközi Büntetőbíróság és a Bizottság között jöjjön létre szorosabb együttműködés a gyakorlatban a szexuális erőszak elleni küzdelem tekintetében.

Megerősített demokratikus rendszer, felelősségteljes kormányzás és politikai akarat: ezek azok a kulcsfontosságú elemek, amelyekre egyenlő feleként szeretnénk felépíteni partnerségünket a KDK-val.

Filip Kaczmarek, a PPE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Gyakorlatilag minden újságíró, aki Afrikáról ír, a következő Joseph Conrad szeretne lenni. A leggyakrabban ezért összpontosítanak az újságírók kedvezőtlen szempontokra, mert a legsötétebb témákat keresik.

Kongónak azonban nem kell a sötétség középpontjának lennie. Normális ország is lehet. Vannak normális országok Afrikában, ahol a gazdag természeti erőforrások az emberek javát szolgálják, a hatóságok a közjóval törődnek, a gyermekek iskolába járnak, a szex pedig a szerelemmel, nem pedig a nemi erőszakkal és az erőszakkal jár együtt. Bizonyos vagyok abban, hogy Kivu és az egész Kongó sikerének kulcsa a kormányzás színvonala. Demokratikus, igazságos, becsületes és hatékony kormány nélkül a béke és az igazság nem érhető el. Felelős kormány nélkül az ország gazdagsága csak kevesek érdekeit szolgálja, a vezetők csak magukkal törődnek, az iskolák üresen állnak, és az erőszak a mindennapi élet részévé válik.

Jól emlékszem 2006 optimizmusára. Jómagam megfigyelőként ott voltam a választásokon, és valamennyien nagyon elégedettek voltunk, mert 40 évnyi szünet után újból demokratikus választásokra került sor ebben a hatalmas és fontos országban. Optimizmusunk azonban korainak bizonyult. Nehéz megállnunk, hogy ne tegyük fel a kérdést: miért történhetett ez meg, és a választások miért nem eredményeztek jobb életet Kongóban. Véleményem szerint ez pénzkérdés, amint ezt Malmström asszony és De Gucht úr is mondta. Ők beszéltek az erőforrások jogtalan felhasználásáról és arról, hogyan használják ezt fel fegyverek

finanszírozására, amelyek a konfliktus folytatását és eskalációját szolgálják. Ha sikerül ennek véget vetnünk, akkor közelebb kerülünk célunkhoz.

Michael Cashman, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak nyilatkozatáért, amely nagyon megnyugtató volt a számomra.

Elmondhatom, biztos úr, hogy tökéletesen egyetértek Önnel: nem vonulhatunk ki; nem hozhatunk létre vákuumot, mert ott már amúgy is vákuum van, ami nem egyéb, mint a politikai akarat hiánya, és politikai vezetésre van szükségünk ahhoz, hogy ezt meg tudjuk oldani nemzetközi kötelezettségeinknek, valamint a jogállamiság elvének megfelelően.

Hadd foglalkozzam röviden ennek valóságával. Ebben a konfliktusban 1998 óta több mint 5 000 400 ember vesztette életét, és közvetlenül vagy közvetett módon havonta 45 000 haláleset következik be.

A jelentések szerint 1 460 000 lakóhelyét elhagyni kényszerült személy él az országban, akik közül a legtöbbször erőszakot kell tartania, és hadd szóljak meg azok helyett, akiknek a hangja nem hallható, akik ilyen erőszakot szenvednek. A fegyveres szereplők a Kongói Demokratikus Köztársaságban (KDK) a nemi indíttatású erőszak sokféle formáját elkövetik, többek között a szexuális rabszolgaságot, az emberrablást, az erőszakos toborzást, a prostitúcióra való kényszerítést és a nemi erőszakot. A szexuális erőszak kongói áldozatai között vannak nők, férfiak és fiúk, akiknek szintén nemi erőszakot, szexuális megaláztatást és nemi szerveik megcsönkítését kell elszenvedniük.

Állásfoglalást állásfoglalás után fogadunk el. Eljött az idő, hogy nemzetközi szinten követeljük ezeknek az atrocitásoknak a megszüntetését.

Louis Michel, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Malmström asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Amint Önök is tudják, mindig szoros figyelemmel követtem a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részében zajló eseményeket. A Ruanda és a KDK között a közelmúltban lezajlott *közeledésnek* köszönhető ígéretes előrehaladás ellenére – amely *közeledés* nélkül nem fog megszületni a megoldás keleten, és amelyet ezért meg kell szilárdítanunk –, a Kinshasa és a kongói lázadó csoport között létrejött március 23-i megállapodások ellenére, amelyről a biztos úr említést tett, a helyzet keleten továbbra is nagyon aggasztó.

Hét megjegyzést szeretnék tenni. Az első az, hogy egészen biztosan nem lehet megteremteni a békét Kongó keleti részében mindaddig, amíg meg nem akadályozzuk, hogy az FDLR további bajokat okozzon. Sajnálatos módon a KDK által jelenleg gyakorolt katonai nyomásnak, amelynek az a célja, hogy ezeket a szélsőségeket elvágja támaszpontjaiktól és bevételi forrásaiktól, a polgári lakosság a legfontosabb áldozata, akik a járulékos károk, ugyanakkor egyesek megbélyegzésének és mások erőszakos cselekményeinek az áldozatai.

Ez a kockázat előre látható volt, és amint a biztos úr is mondta, a MONUC képességeit már a kezdetektől fogva meg kellett volna erősíteni, mivel ma még mindig súlyosan nélkülözi a követelményekkel való megbirkózáshoz szükséges megfelelő erőforrásokat és szervezetsége sem mindig ideális a terepen.

Jóllehet magasabb szintű együttműködést és erőteljesebb, tevékenyebb jelenlétet kell követelnünk a terepen, veszélyes lenne ítélni vagy megjegyzéseket tenni a MONUC-ról, amelyeket bizonyos negatív erők felhasználhatnának mentségként arra, hogy ördögnek kiáltás ki ezt a szervezetet. Egyértelmű, hogy ez még súlyosabb lenne.

Egy további szempontot képeznek az FARDC által elkövetett erőszakos cselekmények. A háború természetesen semmiképpen sem igazolhatja ezt a magatartást, és ezért üdvözlöm az Egyesült Nemzeteknek azt a döntését, hogy megszünteti azoknak a kongói egységeknek a logisztikai támogatását, amelyek nem tartják tiszteletben az emberi jogokat. Egyértelműen üdvözlünk kell a zéró tolerancia politikáját, amelyet Kabila elnök a közelmúltban bevezetett, de hogy ezt tiszteletben tartják és végrehajtják-e, az már más kérdés.

A kongói igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai sokakban a büntetlenség érzetét keltik. Ezért támogatom a Bizottságnak az igazságszolgáltatási rendszer helyreállítására irányuló erőfeszítéseit, amelyeket az EU egyes tagállamaival való szoros együttműködésben tesz, ezen belül keleten is.

Végül az utolsó szempontom: van valami, amit feltétlenül újra kell építeni Kongóban, ez pedig a jogállamiság elve, valódi kormányzati erővel. Ma ezek az erők egyszerűen nem léteznek, és így rendkívül súlyos vákuumot teremtenek.

Isabelle Durant, a *Verts/ALE* képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Malmström asszony, biztos úr! Amint ezt mindketten megemlítették, a Kivu-régió helyzete rendkívül aggasztó a MONUC csaknem 20 000 katonája jelenlétének ellenére is.

A polgári lakosság, és különösen a nők az elsődleges áldozatai a fegyveres csoportok, sőt egyes vélemények szerint a kongói szárazföldi haderő egyes egységei által a konfliktus során alkalmazott stratégiáknak, amelyek a szisztematikus nemi erőszakot a háború egyik fegyverévé tették. Ezenkívül a múlt hónapban egy csoport kongói nő is eljött hozzánk, hogy emlékeztessen minket erre – és nagyon helyesen –, azzal a céllal, hogy megnyerje támogatásunkat ez ellen a botrányos stratégia ellen.

Az erőforrások fosztogatása, amint mondta, biztos úr, egy további olyan tényező, amely súlyosbítja ezt a konfliktust. Egyetértek azzal, ami itt az előbb elhangzott: rendkívül veszélyes a MONUC hiteltelenítése, a szükségtelen hiteltelenítése csak azért, hogy rá lehessen hárítani a kizárólagos felelősséget a helyzetért a lakosság szemében, akiket már amúgy is súlyosan megviselt a sok háborús év és a tömegmészárlások.

Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy nem a MONUC mandátumát kell felülvizsgálni és nyilvánvaló módon nem szabad visszavonulásra felszólítani. Felül kell viszont vizsgálni művelet-végrehajtási szabályait, műveleti irányelveit, hogy semmiképpen se lehessen összefüggésbe hozni olyan kongói egységgel vagy annak támogatásával, amelynek tagjai megsértik az emberi jogokat vagy erőszakos cselekményeket követnek el.

A kongói hatóságok is hatalmas felelősséget viselnek a szexuális erőszakot elkövetők büntetlensége elleni küzdelemben, és ehhez azt is hozzátenném, hogy ezeket a bűncselekményeket a Nemzetközi Büntetőbíróság elé kellene vinni. Ugyanezeknek a hatóságoknak arról is kellene gondoskodniuk, hogy a katonákat azonnal szállásolják el laktanyákban. Nem kétséges, hogy ha laktanyákban lennének elszállásolva, akkor más lenne a helyzet.

Végül meggyőződéseim, hogy vissza kell térnünk az amani programhoz. Ez a program felkínálja a párbeszéd és a béke megteremtésének lehetőségét, mivel csak ezek garantálják a tartós újjáépítést. Mindenesetre üdvözlöm az Önök beavatkozását, amelyet általánosságban véve támogatok, és remélem, hogy az Európai Unió továbbra is aktív marad. Ez kritikus jelentőségű, jóllehet sajnálatos módon nem akart haderőt felállítani. Erre lett volna lehetőség valamivel kevesebb mint egy évvel ezelőtt. Ennek ellenére meggyőződéseim, hogy az Európai Unió cselekvése kritikus jelentőségű.

Sabine Lösing, a *GUE/NGL* képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! A világ egyetlen más országában sem volt még nagyobb közös biztonság- és védelempolitikai művelet, mint a Kongói Demokratikus Köztársaságban. Mint mindig, most is felmerül az a kérdés, hogy kinek a biztonságát kell védelmezni. A kongói polgári lakosság, a nők és a gyermekek biztonságát? Az ENSZ MONUC missziója nem akadályozta meg sok ezer ember meggyilkolását, megkínzását és megerőszakolását és sok százezer ember elűzését, tehát olyan atrocitásokat, amelyekben az EU által támogatott kormányzati erők is részt vettek.

Tehát mit kell védelmezni Kongóban? Az emberisést? Vagy egy olyan rezsimet védelmezzünk, amely például 2003 és 2006 között 61 szerződést írt alá nemzetközi bányászati társaságokkal, amelyek közül a nemzetközi nem kormányzati szervezetek egyetlen egyet sem ítélték elfogadhatónak a kongói emberek szempontjából? Kabila elnök egy időre irányvonalat váltott, és kevesebb szerződést írt alá nyugati társaságokkal. Ezt a változást felfüggesztették, amikor a háború újból eszkalálódott. Kérdésem az, hogy miért becsüljük nagyra Németországban azokat az embereket, akik a kelet-kongói gyilkosságok mögött álló legnagyobb csoportban – az FDLR-ben – a szálakat moztatják? Itt most arra az állásfoglalásra utalok, amelyet az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nevében benyújtottam.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr! A sok millió ember elűzése, a sok ezer nemi erőszak és a sok száz gyilkosság nem lehet a világ legnagyobb ENSZ békefenntartó műveletének szomorú öröksége. A kongói műveletről tíz évvel ezelőtt született döntés, de azóta sem sikerült túl sok eredményt elérni. Továbbra is milíciák fosztogatják a régió gazdag természeti erőforrásait, terrorizálják a lakosságot és emberiség elleni bűncselekményeket követnek el.

Az embargók mindeddig hatástalannak bizonyultak. A lázadók egyszerűen átállnak a másik oldalra, és a kongói katonák biztonságot nyújtó egyenruhájában követik el bűncselekményeiket. A közelmúltban két háborús bűnöst a háborús bűnöket vizsgáló hágai bíróság elé állítottak, és sor kerülhetett fejlesztési projektekre és választásokra is – ez legalább részleges siker.

Ezenkívül sikerült egy kisebb csapást mérnünk a Ruanda Felszabadításért Küzdő Demokratikus Erők (FDLR) globális hálózatára. De nem sikerült véget vetnünk a kegyetlen polgárháborúnak. A frontok folyamatosan változnak.

Különösen nyugtalanító, amikor az ENSZ misszió ellen irányuló vádak igaznak bizonyulnak. Az ENSZ katonáinak nem szabad tétlenül ott állniuk, amikor az atrocitásokat elkövetik, és ami még ennél is fontosabb, a szárazföldi haderő logisztikai támogatása nem kapcsolódhat össze az emberi jogok megsértésének támogatásával. A kongói misszió egyszerűen nem válhat valamiféle Vietnámmá Európa számára.

Lényegében egy összehangolt európai biztonságpolitikai és békefenntartó műveletre van szükségünk, de mindennekfelett az Európát körülvevő területen, nem pedig a távoli Afrikában, ahol zavarosak az etnikai frontok. Véleményem szerint az EU-nak a saját hátszágában lévő válságövezetekben folytatott békefenntartó műveletekre kell összpontosítania, ilyen például a Balkán és a Kaukázus. Ezért esetleg véget vethetnénk az EU részvételének az ENSZ afrikai missziójában.

Gay Mitchell (PPE). - Elnök úr! Mondanunk sem kell, hogy a Kongói Demokratikus Köztársaságban (KDK) nyomorúságos állapotok uralkodnak és hogy a konfliktusnak az emberekre gyakorolt hatása tragikus.

Van azonban számos olyan szempont, amelyet meg kell ismételniünk itt és közös állásfoglalásra irányuló indítványunkban. Szem előtt kell tartanunk azt, hogy a KDK-ban folytatott erőszakot, sok más ilyen jellegű konfliktushoz hasonlóan, gyakran a kapzsiság hajtja, ugyanakkor a nyomorból fakad és a nyomor táplálja. A területekért, etnikumokért, erőforrásokért vagy politikáért folytatott harc nem egyéb, mint a nélkülözés romlott fájának más és más ága.

Ha emeljük az emberek életszínvonalát, és ha célt adunk nekik, akkor ezzel csökkentjük bennük a vágyat arra, hogy gyilkoljanak vagy gyilkosság áldozataivá váljanak. Ez a fejlesztési kihívás áll a Parlament előtt.

Másodszor gondoskodnunk kell arról, hogy az idegen országokban a katonai jelenlétet mindig a szenvedés és az erőszak csökkentése érdekében, nem pedig annak súlyosbítására tervezzük meg és hajtsuk végre. Oszlopként kell állnunk a büntetlenséggel szemben, nem lehetünk annak ügynökei.

Ha vannak bizonyítékok arra nézve, hogy a nyugati missziók nem felelnek meg ezeknek az elvárásoknak, akkor jelenlétüket és gyakorlataikat sürgősen át kell értékelniük.

Végül, a történelem azt mutatja, hogy az olyan gyilkos konfliktusokban, mint ami a KDK-ban zajlik, a politikai megoldás kínálja a béke egyetlen reménységét. Csak a párbeszéd és a részvétel vezet el az ilyen megoldáshoz.

Miután a lisszaboni célkitűzéseket követve létrehoztuk Külügyi Szolgálatunkat, az Európai Uniónak el kell foglalnia helyét a nemzetközi porondon a párbeszéd proaktívabb előmozdítójaként és a béke jótállójaként.

Corina Crețu (S&D). - (RO) Amint ezt képviselőtársaim az eddigiekben is hangsúlyozták, polgári személyek millióit gyilkolták meg szándékosan a Kongói Köztársaság keleti részében zajló katonai műveletek során. Fennáll annak kockázata, hogy az ilyen jellegű hírek megszokottá válnak, mivel példátlan gyakorisággal követnek el erőszakos cselekményeket ebben az országban. Ezeknek a cselekményeknek az áldozatai között vannak gyermekek, fiatal lányok és nők, nem is említve az emberi jogok védelmével foglalkozó polgári személyeket és az újságírókat.

A humanitárius válság napról napra mélyül. Mivel ez a terület egyáltalán nem biztonságos, ezért a humanitárius szervezetek már nem képesek beavatkozni. A nemi és szexuális erőszak több mint 7500 esetét jegyezték fel csak ennek az évnek az első kilenc hónapjában, ami meghaladja a teljes elmúlt év adatait. Minden ilyen eseményre emberek millióit érintő éhínség és rettenetes nyomor háttérben kerül sor. A teljes tragédiáért a kongói szárazföldi haderőt és a ruandai lázadókat egyaránt felelősség terheli. Sajnálatos módon azonban arra utaló jelek is vannak, hogy az ENSZ kongói csapatai is jelentős részben kiveszik a részüket ebből a felelősségből, mivel lehetővé teszik, hogy az emberi jogok súlyos megsértésének eseteire sor kerüljön. Ezért úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak sürgősen meg kell vitatnia, hogy a kongói ENSZ haderőknek milyen módon kell a számukra meghatározott misszió célkitűzéseit megfelelő módon megvalósítaniuk.

Ezenkívül intézkedésekre van szükség a pénzmosási tevékenységek, a fegyverkereskedelem és az aranykereskedelem megszüntetésére, amelynek eredményeként minden évben több mint 37 tonna aranyat visznek ki jogellenesen Kongóból, amelynek értéke meghaladja az egymilliárd eurót. Az ebből származó pénzt fegyverek vásárlására és az országban tomboló bűnözés előmozdítására használják fel.

Sophia in 't Veld (ALDE). - (NL) Elnök úr! Meghallgattam Mölzer úr felszólalását, aki most távozott, és a beszéd lényege ez volt: ez az egész annyira reménytelen, hogy fel kell adnunk és a saját szomszédainkra kell összpontosítanunk. Azt kell mondanom, hogy ha alaposan szemügyre vesszük a helyzetet, akkor szinte kísértést érzünk arra, hogy feladjuk. Ugyanakkor ha azoknak a nőknek a csoportjára gondolok, akik a múlt hónapban látogatást tettek nálunk, és akikre Durant asszony is hivatkozott, szeretném tudni, vajon bele tudunk-e nézni a szemükbe, hogy elmondjuk nekik: egyszerűen feladjuk, vagy hogy ez az ügy nem tartozik a prioritásaink közé, vagy hogy egy újabb állásfoglalás elfogadását tervezzük és feladatunkat befejezettnek tekintjük. Ha azokra a nőkre, a kétségbeesésükre, a keserűségeikre és arra az érzésükre gondolok, hogy cserbenhagyjuk őket, akkor különösen lehetségesnek tartom egy ilyen vita lefolytatását.

Az állásfoglalás tartalmaz nagyon pozitív elemeket, és remélem, hogy valóban erőt adunk nekik tevékenységeinkkel, de egy szempontot szeretnék kiemelni. Gyakran beszélünk nemi vagy szexuális erőszakról, de ezek a kifejezések valójában aligha fedik le a helyzet valóságát. Azok a nők, akikkel beszélünk, elmondták, hogy ezek a cselekmények messze meghaladják az egyének elleni támadások mértékét; ez nem egyéni erőszak, hanem a közösség elleni támadás, amelynek célja a közösség szövetének tönkretétele. Ezért véleményem szerint nemcsak arra van rendkívül sürgős szükség, hogy cselekedjünk, hogy véget vessünk a büntetlenségnek, azonnal számot vessünk és biztosítsuk erőforrásokat azokhoz a tevékenységekhez, amelyeket bejelentettünk, hanem arra is, hogy megmutassuk: kinyújtjuk a kezünket az ott élő emberek felé, szolidaritást vállalunk velük és nem hagyjuk őket cserben; hogy vállaljuk morális felelősségünket.

Cristian Dan Preda (PPE). - (RO) A jelenlegi kritikus helyzetben, amely azzal a pillanattal is egybeesik, amikor az Egyesült Nemzetek a MONUC mandátuma meghosszabbításának bejelentésére készül, úgy gondolom, hogy reagálnunk kell a nemzetközi közösség cselekményeire a KDK-ban uralkodó helyzet fényében, amely sajnálatos módon folyamatosan romlik. Amint ezt a kongói szárazföldi haderő által a MONUC támogatásával végrehajtott Kimia II. művelet tapasztalatai is megerősítették, a katonai siker nem elegendő, ha ezért humanitárius szempontból magas árat kell fizetni, és a kongói polgári lakosság szenvedéseivel jár.

Meggyőződésem, hogy az FDLR ellen a közelmúltban végrehajtott katonai műveletek katasztrofális következményekkel jártak, és tisztában kell lennünk azzal, hogy ezeknek eredményeként hatalmas léptékben megsértették az emberi jogokat és súlyosbították a humanitárius válságot. Ugyanakkor a büntetlenség újra meg újra ezeknek a bűncselekményeknek az elkövetésére csábít. Meggyőződésem, hogy a polgári lakosság védelmét kell a legfontosabb prioritásnak tekinteni. Az Európai Parlamentnek hangsúlyoznia kell azt, hogy haladéktalanul véget kell vetni az erőszakos cselekményeknek, különösen a szexuális erőszaknak és általában az emberi jogok megsértésének, valamint a Kivuban elkövetett bántalmazásoknak és a büntetlenség légkörének.

Luis Yáñez-Barnuevo García (S&D). - (ES) Elnök úr! Néhány képviselőtársam már beszélt a Kongói Demokratikus Köztársaságban uralkodó tragikus helyzetről. Beszéltek a sok millió halálesetről, nemi erőszakról és a polgári lakosság ellen elkövetett túlkapásokról. Beszéltek az Egyesült Nemzetek Szervezete Kongói Demokratikus Köztársaságbeli Missziójáról (MONUC) és az Európai Bizottságnak a terepen folytatott együttműködéséről. Kevesebb szó esett azonban arról, hogy ellenőrzésünk alá kell vonnunk a nyersanyagoknak, például a gyémántnak, az aranyaknak és más termékeknek a világ többi részébe irányuló illegális áramlását. Ezeket a termékeket „tisztára mossák” egyszerű számlákon és a saját országainkban vagy az Egyesült Államokban működő társaságokon keresztül.

Ez fontos feladat Ashton asszony számára. Azzal a felhatalmazással, amellyel a Lisszaboni Szerződés, valamint a 27 tagállam és ennek a Parlamentnek a támogatása felruházta, a teljes cselekvési terv koordinálásával meg kell akadályoznia, hogy ez a gazdagság a gyilkosságokért és a nemi erőszakért felelős hadurak kezébe jusson.

Anne Delvaux (PPE). - (FR) Elnök úr! Az Észak- és Dél-Kivuból a közelmúltban kapott riasztó jelentések fényében, valamint a polgári személyek, még pontosabban nők, gyermekek és öregek ellen elkövetett rendkívül erőszakos természetű támadások fényében a sürgősség – az Európai Unió és a teljes nemzetközi közösség olyan gyakran használja ezt a szót Kongó kapcsán – számomra azonnali követelménynak tűnik. Mindent meg kell tennünk a polgári lakosság védelme érdekében. Nem kétséges, hogy ki kell bővíteni azt a mandátumot, amelyet a MONUC terepen tartózkodó állománya kapott, de ezt teljesen újra is kell értékelni és meg is kell erősíteni, hogy az erőszak emelkedő hullámát meg lehessen fékezni.

A nemzetközi közösségek, a nem kormányzati szervezetek és a kongói nők már sok éve folyamatosan erőfeszítéseket tesznek a szexuális erőszak háborús fegyverként történő alkalmazása ellen. Ma módszeresen és széles körben alkalmazzák ezt a fegyvert békés területeken, és mindig teljesen büntetlenül. Üdvözlöm a

kongói hatóságok mostanában tanúsított arra irányuló eltökéltségét, hogy véget vetnek ennek a büntetlenségnek, de ennek a zéró tolerancia politikának nagyra törőnek – kivétel nélkül mindenkinek felelnie kell tetteiért, aki erőszakos cselekményeket követett el – és valóban hatékonyak kell lennie.

Annak eredményeként, hogy megkezdik a fegyveres konfliktus során elkövetett szexuális bűncselekmények feltételezett elkövetőinek első tárgyalásait a Nemzetközi Büntetőbíróságon, a Bíróságnak képesnek kell lennie az összes tettes azonosítására, hogy aztán haladéktalanul meg lehessen őket büntetni.

Végül mondanom sem kell, hogy mindez elválaszthatatlanul együtt jár az állami struktúrák megerősítésével, a közrend fenntartásával, a nemek közötti egyenlőség előmozdításával és az emberi jogok védelmével, és ebből fakadóan a nők és a gyermekek jogainak védelmével, akiknek méltóságát, gyermekségét és ártatlanságát gyakran feláldozzák a megalázás egy másik formájának, a közömbösségnek az oltárán.

Michèle Striffler (PPE). - (FR) Elnök úr! Amint ezt már tudjuk, a Kongói Köztársaság keleti részében – még pontosabban a keleti tartományban és a Kivu régióban – a humanitárius helyzet katasztrofális. A polgári lakosság biztonsági helyzete romlott, többek között azoknak a közös katonai műveleteknek a következtében, amelyeket a kongói szárazföldi haderő, valamint az ugandai és ruandai csapatok az összes lázadó fegyveres csoport ellen folytattak, és amely műveletek számtalan tömegmészárlást és emberi jogi sérelmet hagytak maguk mögött.

A szexuális erőszak rendkívül nyugtalanító és nagyon széles körben elterjedt tendencia, és mára már a kongói emberek hétköznapi életének részévé vált. Sőt mi több, számos erőszakos cselekményt követnek el humanitárius dolgozókkal szemben.

A hivatalos adatok szerint 2 113 000 lakóhelyét elhagyni kényszerült személy él a Kongói Köztársaság keleti részében. 2009. január 1-je óta több mint 775 000 új lakóhelyét elhagyni kényszerült személyt vettek nyilvántartásba Kivuban, 165 000 személyt pedig a keleti tartomány keleti körzeteiben.

A becslések szerint jelenleg csaknem 350 000 kiszolgáltatott embernek, gyermekeknek, özvegyeknek és a szexuális erőszak áldozatainak van szüksége humanitárius segítségre. Ezért az Európai Unió gyors reagálása kritikus jelentőségű.

Marc Tarabella (S&D). - (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Minden felszólaló helyesen hangsúlyozta azt a szörnyű helyzetet, amelyben a kongói emberek és különösen a kongói nők élnek az ország keleti részében. Beszéltek arról a nemi erőszakra és azokról a barbár tettekről, amelyeket ezeknek az embereknek el kell szenvedniük és azokról a gyilkosságokról, amelyeknek áldozataivá válnak. Ám az ezekről való beszéd helyett én arra kérem Önöket, hogy keressék fel a UNICEF és a V-Day webhelyeit, amelyek nyilvánvaló módon elmondanak mindent, ami erről a témáról elmondható.

Ma arról fogok beszélni, hogy ezek a barbár tettek milyen valós következményekkel járnak Kongóra nézve; beszélni fogok azokról a testileg és mentálisan sérült nőkről, akikkel törődnünk kell; és beszélni fogok azokról a meggyilkolt nőkről, akik már nem járulhatnak hozzá Kongó gazdasági fejlődéséhez, és akiknek meg nem született gyermekei sem tudnak ehhez soha hozzájárulni. Szeretnék beszélni továbbá az AIDS terjedéséről, arról a traumáról, amellyel a teljes kongói lakosság szenved, és amely negatív képet fest a nemzetközi közösség szemében Kongóról – röviden szólva arról az országról, amely egyre mélyebbre és mélyebbre merül a zűrzavarban.

Kongó tartós békéjének elősegítése és gazdasági fejlődésének előmozdítása csak akkor valósítható meg, ha a kongói kormány és az ENSZ erőfeszítéseit siker koronázza a kongói nők ellen elkövetett szexuális erőszak elleni harcban, és általánosabban szólva, ha gondoskodnak a valódi jogállamiság megteremtéséről ebben az országban.

Frédérique Ries (ALDE). - (FR) Elnök úr, miniszter úr, biztos úr! Én viszont a szexuális erőszak tragédiájára szeretnék utalni, amelyet a nőknek el kell szenvedniük a Kongói Demokratikus Köztársaságban, pontosabban az ország keleti részében. A jelenség nem új. Rendkívül összetett. Többdimenziós. Az áldozatok testi és lelki szenvedését csak tovább súlyosbítja a társadalmi kirekesztés, ami tragikus a számukra. A Kabila elnök által meghirdetett zéró tolerancia politika ma kezdi meghozni első tétova gyümölcsseit, de mindenki tisztában van azzal, hogy hosszú távon csak egy globális stratégia veheti fel a harcot ezzel a csapással.

Biztos úr! Tudom, hogy a Bizottság már most is tesz erőfeszítéseket, még hozzá a projektek és a költségvetések sokaságán keresztül teszi ezt. De ezekkel a számadatokkal és a hallott szörnyű, rettenetes beszámolókkal szembeesülve nem gondolja, hogy a Parlament képviselőiként lehetnek kétségeink a stratégia eredményeivel

kapcsolatban? Biztos úr! A nők jelentik a béke és az újjáépítés legfontosabb hajtóerejét bármely országban. Ők Kongó jövője. Milyen módon szándékozik hatékonyabban és gyorsabban cselekedni?

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). - (FR) Elnök úr! Én is szerettem volna hozzászólni ehhez a vitához, mivel már régóta aggaszt engem egy téma, amelyet már régóta figyelemmel követek. Sajnálatos módon, a KDK keleti részében folyamatosan elkövetett erőszakos cselekmények és az emberi jogok megsértése eseteinek fényében kötelességünk, hogy újból erőteljesen elítéljük a tömegmészárlásokat, az emberiség elleni bűncselekményeket, valamint a nők és lányok ellen elkövetett szexuális erőszakot, amelyek továbbra is mindennaposak a keleti tartományban.

Ezért képviselőtársaimhoz csatlakozva én is felszólítom az illetékes hatóságokat, hogy haladéktalanul avatkozzanak be az említett bűncselekmények elkövetőinek bíróság elé állítása érdekében, és újból felszólítom az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsát, hogy hozzon valami sürgős intézkedést, amely képes valóban megakadályozni, hogy bárki is további támadásokat intézzon a polgári lakosság ellen a KDK keleti tartományában.

Hasonló módon az összes érintett felet is felszólítom, hogy fokozza a büntetlenség elleni küzdelmet és tartassa be a jogállamiság elveit azáltal, hogy harcol többek között a nők és a lányok megerősöklése, valamint a gyermekkatónak besorozása ellen.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Elnök úr! 2009 novemberében Ruanda és a Kongói Demokratikus Köztársaság nagykövetet váltott – apró reménysugár ennek a feldúlt országnak és meggyötört népének. Emellett letartóztatták a Ruanda Felszabadításért Küzdő Demokratikus Erők vezetőjét. Ez a két esemény a Kongó keleti részében uralkodó állapotok javulását jelzi. A következő kérdést szeretném feltenni a Bizottságnak: milyen intézkedéseket szándékoznak tenni a Kongó és Ruanda közötti további közeledés érdekében?

Ami az ENSZ-mandátumot illeti, ma itt nagyon sok minden elhangzott különféle cselekvések végrehajtásáról. Legyünk őszinték: ha van ENSZ-mandátum, akkor ennek nyilvánvaló módon az országban élő elnyomottak, megkínzottak, az erőszak áldozatainak váltak és bántalmazottaknak, és különösen a nők és gyermekek védelmét kell szolgálnia. Ebben a tekintetben egy valamit nagyon világosan kell látnunk: ha az ENSZ kibocsát egy mandátumot – és mi, osztrákok, kissé korlátozó természetűek vagyunk ezen a területen –, akkor annak következetesnek kell lennie, és szükség esetén – az elnyomott emberek védelmét is ide számítva – a terepen dolgozókat fel kell fegyverezni.

Seán Kelly (PPE). - Elnök úr! Sajnálatosnak tartom, hogy ebben a karácsonyi időszakban a két utolsó napot a világ különböző pontjain zajló erőszakról folytatott vitával töltöttük, legyen az Csecsenföld, Afganisztán, most pedig Kongó. De ennek ellenére ez a realitás.

Ugyanakkor az ünnepi időszak békével és jóakarattal kapcsolatos üzenetét megragadva, amint ezt munkatársam, Mitchell úr olyan nagyszerűen megfogalmazta, a béke jótállóivá kell válnunk. És ez hatalmas lehetőség a főképvisező, Lady Ashton számára, az Európai Unió hatalmának és támogatásának olyan módon történő felhasználására, ahogyan ezt korábban nem tudtuk megtenni, hogy megvalósítsuk a rendet ezekben az országokban, és hogy megkíséreljük enyhíteni a szörnyű szenvedést ezeken a helyeken.

A hosszú távú megoldást azonban nem a gazdasági fejlődés, hanem az oktatás fogja elhozni, és meg kell kísérelnünk gondoskodni a megfelelő oktatás hozzáférhetőségéről ezekben az országokban, mivel hosszú távon ez a békéhez vezető igazi út.

Jim Higgins (PPE). - Elnök úr! 1960-ban az Egyesült Nemzetek svéd főtitkára, Dag Hammarskjöld, felkérte az ír csapatokat, hogy vállaljanak békefenntartó tevékenységet az akkori Belga Kongóban, a mai Kongóban. Fantasztikus munkát végeztek.

Végtelenül aggaszt az Egyesült Nemzetek jelenlegi kongói csapatainak: a marokkóiak, a pakisztániak és az indiaiak szerepe. Beszélünk nemi erőszakról, erőszakról, kereskedelemről és így tovább, de az Egyesült Nemzetek odavezényelt csapatai nem igazán fürdenek a dicsőségben, és valójában inkább ártanak, mint használnak.

Tökéletesen egyetértek Mitchell úrral abban a kérdésben, hogy az Európai Uniónak erősebb kézre van szüksége. Mi egy teljesen egységes Európai Uniót alkotunk. Kíváló munkát végeztünk Csádban. Saját békefenntartókat kell oda vezényelnünk, és nem támaszkodhatunk az Egyesült Nemzetekre. Az a helyzet, hogy csodálatos emberek élnek ott, az európai gyarmatosítás áldozatai, a törzsi konfliktusok áldozatai, a nemzetközi vakság áldozatai, és mi nem maradhatunk tovább vakok. Egyszerűen oda kell mennünk, és meg kell mentenünk ezeket az embereket.

Alf Svensson (PPE). - (SV) Elnök úr! Szinte lehetetlen felfogni az itt említett szörnyű statisztikákat, mégis tudjuk, hogy ezek igazak. Ennek ellenére az az érzésem – amit talán sokan osztanak –, hogy amikor a szubzaharai Afrika legeslegszegényebb országáról van szó, akkor kötelezettségvállalásunk nem annyira szilárd vagy konkrét, mint lennie kellene. Megemlítették a katonai erőt. Úgy gondolom, valamennyien tisztában vagyunk azzal, hogy küzdenünk kell a szegénység és a korrupció ellen, ha bármilyen eredményt el akarunk érni az ország megdöbbszentően sokat szenvedett lakossága helyzetének könnyítésében és javításában.

Nagyon örülünk, hogy beszélhettünk Afganisztánról, és sok időt eltöltöttünk az ott zajló terrornak és a tálibok tetteinek megvitatásával, és ezt helyesen tettük. Itt van azonban egy másik nép, amely nagyon sokat szenvedett és még mindig szenved a legmegdöbbszentőbb körülmények között. Szeretném hangsúlyozni, hogy vannak olyan nem kormányzati szervezetek, amelyek képesek elvégezni a munkát, ha kapnak állami támogatást, és ha megkapják az EU támogatását, de ennek elérése gyakran túl nehéznek tűnik.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. - (SV) Elnök úr! Amint ezt ez a vita is mutatja, hihetetlenül jó okok szólnak a Kongói Demokratikus Köztársaságért vállalt kötelezettségeink fenntartása mellett. Az EU már ma is erőteljesen elkötelezte magát az ország hosszú távú stabilitásának, biztonságának és fejlődésének elérése mellett. De Gucht biztos úr részletesen beszámolt az EU műveleteiről.

Összegezve, a tagállamok és a Bizottság hozzájárulásain keresztül az EU a régióban elosztott segélyek egyik legnagyobb adományozója, és ezért képesek vagyunk befolyást gyakorolni. Ha azonban fenn akarjuk tartani a stabilitást a Kongói Demokratikus Köztársaságban és a régióban, akkor feltétlenül javítanunk kell a kongói lakosság életszínvonalán, garantálnunk kell az emberi jogokat, és erőteljesen fel kell lépünk a korrupcióval szemben, mert csak így építhetünk fel egy olyan társadalmat, amely a jogállamiság elveire épül.

Az a döbbenetes szexuális erőszak, amelyről sok képviselőtársam beszámolt itt, és amelyről sajnálatos módon túl sok jelentést hallunk, természetesen teljes mértékben elfogadhatatlan. Nem engedhetjük, hogy az elkövetők ezt megússzák. Bírószám elé kell őket állítanunk. A kongói kormányra hatalmas felelősség nehezedik ennek megvalósítása és annak kapcsán, hogy Kabila elnök zéró tolerancia politikája ne csak szép szavakat tartalmazzon, hanem valódi lépéseket eredményezzen.

Ami a Tanácsot illeti, a két közös biztonság- és védelempolitikai misszió mandátumát felülvizsgálták a Kongói Demokratikus Köztársaságban 2009 elején végrehajtott kivizsgáló missziót követően, annak elősegítése céljából, hogy pontosan az ilyen jellegű szexuális erőszak ellen tudjanak küzdeni. Ennek eredményeként az EUPOL DR Congo misszió két multidiszciplináris munkacsoportot küld Észak-Kivu és Dél-Kivu tartományba, a teljes országot lefedő mandátummal. Ezek a munkacsoportok különféle típusú szakértői tapasztalatokat biztosítanak olyan területeken, mint a bűncselekmények kivizsgálása és a szexuális erőszak visszaszorítása. Jelenleg folyik a toborzás ezekhez a missziókhoz.

Magától értetődik, hogy ez csak egy kicsi hozzájárulás. Egy ilyen nagy országban ez nagyon szerény. Ennek ellenére fontos, és ez az új szakértői gárda képes lesz támogatni a szexuális erőszak megfelelő vizsgálati eljárásainak végrehajtását, különös tekintettel az egyenruhások által végrehajtott cselekményekre.

Hamarosan megkezdődik a kérdések órája, de ez az utolsó vitám ebben a Parlamentben, amelyen a svéd elnökség képviselőjeként veszek részt. Szeretnék köszönetet mondani Önöknek a sok jó vitáért, az élvezetes alkalmakért és azért a nagyszerű együttműködésért, amelyet az Európai Parlament képviselőivel és Önnel folytathattam, elnök úr.

Elnök. - Mi is nagyon köszönjük a képviselőtársaim nevében az Ön hatékony és olyan munkáját, amiben mindannyiunknak öröme telt.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. - Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani minden képviselőnek, aki ehhez a vitához hozzájárult. Nem fogok visszatérni az eredeti nyilatkozatomhoz. Három kérdésre szeretnék összpontosítani.

Először, az Európai Bizottság nagyon sokat tesz a humanitárius segítségnyújtás és a jogállamiság helyreállítását célzó programok tekintetében. Tízmilliókról, sőt több mint százmillió euró induló összegről van szó. De a probléma természetesen az, hogy mindez végül mennyire lesz hatékony, ha nincs megfelelő társszervezetünk a politika területén?

Másodszor, szeretnék egy megjegyzést fűzni a MONUC mandátumához, mivel jóllehet a MONUC kritizálható és kritizálandó is mindazért, ami a közelmúltban történt, szerintem végzetes hiba lenne felszólítani a KDK elhagyására. Ez az elképzelhető legrosszabb megoldás lenne.

Hadd olvassam fel Önöknek az ENSZ Biztonsági Tanácsa által a múlt év elején elfogadott mandátum néhány szakaszát. Ez kijelenti, hogy „a Tanács úgy döntött továbbá, hogy a MONUC e határozat elfogadásától kezdve a következő felhatalmazásokkal rendelkezik, ebben a fontossági sorrendben: szoros együttműködés a KDK kormányával, hogy gondoskodjon először a polgári személyek, a humanitárius alkalmazottak és az Egyesült Nemzetek alkalmazottainak és létesítményeinek védelméről; hogy gondoskodjon a fizikai erőszak közvetlen fenyegetése alatt álló polgári személyek, köztük a humanitárius alkalmazottak védelméről, különös tekintettel a konfliktusban részt vevő bármely fél által alkalmazott erőszakra”.

További rendkívül fontos bekezdés az összehangolt műveletekre vonatkozó G. bekezdés. Ez kijelenti, hogy „egyezteti műveleteit az FARDC-nek – a szárazföldi haderőnek – a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részébe telepített integrált dandárjaival, és támogatja az említett dandárok által vezetett és közösen megtervezett műveleteket, a nemzetközi joggal, az emberi jogokkal és a menekültjoggal összhangban, azzal a céllal, hogy” stb.

A mandátum tehát valójában rendkívül világos, és nekünk a művelet-végrehajtási szabályokat kell megvitatnunk. A MONUC-nak valójában az a feladata, hogy betartsa a saját művelet-végrehajtási szabályait, mivel nekik kell eldönteniük, hogyan fognak eljárni.

Végül, nagyon sok kritika éri a nemzetközi büntető igazságszolgáltatást is. Az emberek azt kérdezik, hogy ez vajon összeegyeztethető-e a politikával. Fenntarthatunk-e az egyik oldalon nemzetközi büntető igazságszolgáltatást, a másik oldalon pedig megfelelő politikai válságkezelést? Ez valóban nagyon érdekes kérdés.

Kongóban láthatjuk a válaszok egyikét. Megengedtük, hogy Bosco Ntaganda átvegye a CNDP vezetését Laurent Nkundától, jóllehet elfogatóparancs van érvényben Bosco Ntaganda ellen, és láthatjuk, mi történt. Nem létezik ingyen ebéd. Nem választhatunk egy politikai válság kezelése és a nemzetközi büntető igazságszolgáltatásnak a gyakorlatba történő átültetése között. Úgy gondolom, hogy nekünk mint az Európai Parlamentnek és az Európai Bizottságnak a nemzetközi büntető igazságszolgáltatás megfelelő alkalmazását kell elsődlegesnek tekintenünk.

Elnök. - Hat állásfoglalási indítványt kaptam, amelyeket az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) pontja szerint nyújtottak be.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. december 17-én, csütörtökön kerül sor.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

12. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B7-0236/2009)

A következő kérdéseket intézik a Tanácshoz.

1. kérdés, előterjesztette: **Bernd Posselt** (H-0425/09)

Tárgy: Etnikai kisebbségek Szerbiában

Hogyan ítéli meg a Tanács az etnikai kisebbségek helyzetét Szerbiában, különös tekintettel a Preševo-völgyben – ahol újabb támadásokra került sor a civil lakosság ellen – élő albán népcsoportra?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Köszönöm a kérdést, Posselt úr! Az Általános Ügyek Tanácsának ez év december 7–8-i ülésén elfogadtuk a bővítésről, továbbá a stabilizációs és társulási folyamatról szóló következtetéseket. E következtetésekben a Tanács üdvözölte Szerbiának az európai uniós integrációval kapcsolatos elkötelezettségét és a kulcsfontosságú reformoknak az európai normákkal összhangban történő végrehajtásával kapcsolatos munkáját. A Tanács azt is hangsúlyozta, hogy tartanunk kell magunkat a reformok napirendjéhez.

Tudomásul vettük a Bizottság október 14-i közleményét, amely szerint Szerbiában működik az emberi jogok tiszteletben tartásának általános jogi és intézményi keretrendszere, és előrehaladást értek el a nemzetközi emberi jogi jogszabályoknak való megfelelés hatékonyabbá tétele tekintetében is. Az új szerbiai emberi és

kisebbségi jogi minisztérium fontos szerepet játszik e munkában. További erőfeszítésekre van szükség azonban a nemzetközi előírások jobb megértése érdekében. A Tanács tudomásul vette azt is, hogy Szerbia valamennyi főbb emberi jogi eszközt ratifikálta.

Ami a tisztelt képviselőtársam által említett, Dél-Szerbiára jellemző sajátos helyzetet illeti, júliusban valóban sor került néhány nagyon erőszakos cselekményre, köztük a helyi rendőrség elleni támadásra is. Ezzel kapcsolatban több személyt letartóztattak, ezt követően viszont nem került sor további incidensekre. Azóta javult a dél-szerb kormánykoordinációs testületen belüli légkör. A helyzet törekeny, de a régióbeli főbb albán etnikai politikai pártok részt vesznek a testület munkájában. Kedvező fejleményekről lehet beszámolni az oktatás érzékeny területét illetően is. Ezzel kapcsolatban meg kell említenek különösen azt, hogy egy olyan egyetemi tanszéket nyitottak meg Medvedában, ahol az oktatás szerb és albán nyelven folyik majd.

A közeljövőben kerül majd sor a szerbiai albán népesség nemzeti kisebbségi tanácsának létrehozására. E tanács lehetővé teszi majd, hogy az emberek nagyobb hatást gyakoroljanak az oktatással, a kultúrával és az egyéb területekkel kapcsolatos kérdésekre. A régió gyenge gazdasági és társadalmi fejlődése akadályt jelent a dél-szerbiai etnikai kisebbségek számára. A nemzetközi közösség – és különösen az EBESZ – továbbra is figyelemmel kíséri a dél-szerbiai helyzet alakulását, és tevékeny szerepet vállal a régió békéjének és stabilitásának előmozdításában a szerb kormánnyal és a helyi vezetőkkel szoros együttműködésben.

Bernd Posselt (PPE). - (DE) Malmström asszony, köszönjük kiváló válaszát! Természetesen három régióról van szó: két határrégióról – a Vajdaságról és a dél-szerbiai Preševo régióról, azaz másképpen egy hármashatár-régióról. Szeretném arra kérni, hogy amikor majd biztos lesz, gondoskodjon arról, hogy folytatódjon ezeknek az országoknak a fejlesztése a határokon átnyúló támogatási programok keretrendszerében. Belső-Szerbia, különösen a Novi Pazar-i Szandzsák, teljes mértékben el van zárva. Ezt a területet szintén támogatni kell a gazdasági feltételek javulása érdekében, hogy a javulás hozzásegíthesse a kisebbségekkel kapcsolatos problémák megoldásához. Az erőszak még mindig határozottan jelen van, különösen Dél-Szerbiában. Arra kérem a Tanácsot, hogy a továbbiakban is foglalkozzon e robbanásig feszült helyzet kezelésével.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Posselt úr, biztos lehet abban, hogy a továbbiakban is szorosan nyomon követjük a helyzet alakulását, ez a Bizottság állandó munkájának részét képezi. Természetesen figyelemmel kísérik az eseményeket. Tudjuk, hogy javult a helyzet, de tudjuk azt is, hogy az még mindig törekeny. De javulás is van, és az általam említett intézményi megállapodások a megfelelő irányban tett lépések tekinthetők. Csak remélhetjük, hogy támogatásunkkal és az EBESZ támogatásával ugyanebben az irányban folytatódik a fejlődés.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Az erőszak egyébként – és ezt az előző felszólalónak mondom – sajnos nem csak Szerbiában, de Koszovóban is jelen van. Egyrészt Szerbiában albán kisebbség van, másrészt Koszovóban szerb kisebbség él.

Kérdésem a következő: mi a helyzet a Szerbiának adott vízumkönnyítéssel, miként biztosítja az EU, hogy ne alakuljanak ki szürke zónák, és ne éljenek vissza a rendszerrel? Nem ellentétes-e Koszovó szuverén államként való ellentmondásos elismerésével az az eljárás, amellyel vízumkönnyítést biztosítunk az egyik koszovói népcsoportnak?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Nem vagyok teljesen biztos abban, hogy pontosan mi is a kérdés. Koszovóval kapcsolatban természetesen további munka szükséges, függetlenül attól a tényről, hogy nem minden tagállam ismerte el Koszovót. A Bizottságnál folyamatban van az azzal kapcsolatos munka, hogy miként könnyíthetnénk meg a helyzetet Koszovó számára, e munkához pedig idő kell. Továbbra is vannak nehézségeink ezzel kapcsolatban. A jövőben rájuk is vonatkozhat majd a vízumkönnyítés, ám még nem teljesült valamennyi feltétel.

Elnök. - A kérdés nem egészen kapcsolódott a témához, de összefüggött vele.

2. kérdés, előterjesztette: **Marian Harkin (H-0427/09)**

Tárgy: A munkanélküliség szintje

Milyen kezdeményezéseket indított a Tanács az EU 27 tagországában tapasztalható magas munkanélküliségi szint leküzdésére a dolgozók átképzésén és képességeik javításán kívül?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Köszönöm a kérdést, Harkin asszony! A jelenlegi válság emberek millióit érinti súlyosan. Ennek eredményeként az EU egyik fő feladata a gazdasági válság

következményeinek rendezése lett. Tekintettel népességünk öregedésére, az EU tagállamainak csökkenteniük kell a jelenlegi munkanélküliséget, és gondoskodniuk kell arról, hogy a munkanélküliség jelenlegi magas szintje ne állandósuljon.

A foglalkoztatáspolitikai elsősorban a tagállamok hatáskörébe tartozik. A Foglalkoztatási, Szociálpolitikai, Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Tanács néhány évvel ezelőtt bizonyos iránymutatásokat fogadott el. Hangsúlyoztuk a tényt, hogy mivel a munkaerő-piaci helyzet tagállamonként jelentős mértékben eltérő, a megtett intézkedéseknek is különbözőeknek kell lenniük. A foglalkoztatásról közös éves jelentést adunk ki, amelyben a Tanács és a Bizottság a különböző tagállamok helyzetét kíséri figyelemmel. A jelenlegi válság során az Európai Tanács pont a munkanélküliség kérdésre fordított különös figyelmet. 2008 decemberében elfogadtuk az európai gazdasági fellendülési tervet, amely egységes keretrendszerrel biztosít a meghozandó intézkedések számára. A Tanács és az Európai Parlament e terv részeként fogadta el 2009 júniusában az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap létrehozásáról szóló rendeletet módosító rendeletet. A módosítás lehetővé teszi az alap forrásainak felhasználását a válság elleni küzdelemre.

Lehetővé vált a különféle intézkedéseknek az adott ország helyzetének megfelelő végrehajtása, azaz a munkaidő átmeneti módosítása, a társadalombiztosítási járulékok csökkentése, a vállalkozásokra nehezedő adminisztrációs terhek csökkentése, a munkaerő-piaci hatóságok által alkalmazott folyamatok hatékonyabbá tétele, az intézkedéseknek a munkanélküli fiatalokra való összpontosítása és a mobilitás előmozdítása. Az informális foglalkoztatási csúcstalálkozót követő elnökségi jelentés ezeket emelte ki.

A júniusi csúcstalálkozóról szóló következtetéseiben a Tanács számos olyan intézkedést határoz meg, amelyek hozzásegíthetik a tagállamokat – és szükség esetén a munkaerő-piaci szereplőket – ahhoz, hogy a rugalmas biztonság elveinek alkalmazása révén küzdjék le a globális válság hatásait. Ez azt jelentheti, hogy a vállalatoknak más alternatívákat kínálnak fel az elbocsátással szemben, lehetőséget biztosítunk a foglalkoztatás rugalmas formáira és a munkaidő átmeneti jellegű módosítására, a rugalmas és biztonságos munkaerőpiac megteremtésével javítjuk a vállalkozások feltételeit, és olyan ellátási rendszereket alakítunk ki, amelyek ösztönzőleg hatnak a munkavállalásra, biztosítják a társadalombiztosítási hozzájárulások megfelelő szintjét, az ismételt munkába állást elősegítő intézkedések kiterjesztését és hatékonyabbá tételét, a jövedelemtámogatást és a szabad mozgást.

A novemberi vita során a miniszterek azt az általános álláspontot foglalták el, hogy fenn kell tartani az olyan aktív foglalkoztatáspolitikát, amely rövid távú intézkedéseket foglal magában. Ezek az intézkedések – például a rövid távú foglalkoztatás, a foglalkoztatási lehetőségek és a képzés javítása – az emberek munkaerő-piaci integrációjára irányultak. A miniszterek a Tanácsnak ugyanezen az ülésén állapodtak meg abban, hogy a foglalkoztatás fontos tényezője a kirekesztés megelőzésének. Nagyon fontos az egyenlőség, a gazdasági növekedés és a foglalkoztatás közötti kapcsolat, és ennek megfelelően arra hívták fel a tagállamokat, hogy bővítsék ki a gyermekgondozási támogatásokat, csökkentsék a fizetésbeli különbségeket és a nemekkel kapcsolatos egyéb különbségeket.

Az intézkedéseknek különösen azokra kell összpontosítaniuk, akiket a legsúlyosabban érint a válság: az idősek, a fiatalok, a fogyatékkal élők és az állandó munkaszerződés nélküli munkavállalók. A Tanács által 2009. november 27-én elfogadott új, a 2010–2018-as időszakra vonatkozó európai ifjúságpolitikai együttműködési keretrendszer egyik fő célja, hogy több esélyt és esélyegyenlőséget teremtsen a fiatalok számára az oktatásban, a képzésben és a munkaerőpiacon.

Marian Harkin (ALDE). - Köszönöm a választ! El kell mondanom, hogy nagyon örülök annak, hogy láthatom, és remélem, hogy jövőre is sokszor láthatom majd – minden bizonnyal hozzászokik majd ahhoz, hogy válaszol kérdéseinkre.

Két dolog, amit fontosnak érzek, de amelyeket nem vetett fel válaszában: az első, mindenek előtt, a vállalkozások ösztönzése, a második pedig a kutatás és fejlesztés forrásainak bővítése. De a kérdésem lényege az lett volna Önhöz, hogy mostanáig a koordináció nyílt módszerére hagyatkoztunk, amely valójában igen gyenge eszköznek bizonyult, és nem vált be, amikor megpróbáltuk elérni a Lisszaboni Szerződés célkitűzéseit. Van-e valamilyen javaslata e mechanizmus megerősítésére vonatkozóan?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Ez valóban nagyon fontos kérdés, és – amint azt Ön is tudja – a Tanács már megkapta a Bizottság javaslatát, és megkezdte a lisszaboni stratégia jövőjének, vagy másként az Európa 2020 programnak a megvitatását. A döntést a spanyol elnökség hozza majd meg jövő tavasszal.

Az egyik kérdés az az, hogy miként tudunk hosszú távon kilábalni a jelenlegi helyzetből. Hogyan tudunk olyan Európát létrehozni, amely versenyképesebb, amelyben nagyobb a vállalkozási kedv, és hogyan

kerülhetjük el a társadalmi kirekesztést és a munkanélküliséget? Hogyan ruházhatunk be a kutatásba és fejlesztésbe azért, hogy Európa olyan meghatározó globális szereplővé válhasson, amilyennek elképzeljük? Az új stratégia e kérdések mindegyikére választ adhat.

A stratégia egyik fontos vetülete az irányítás módja. Úgy vélem, a koordináció nyílt módszerének megvannak a maga előnyei, de továbbfejlesztésre szorul. Sokkal nagyobb mértékben kell bevonnunk a helyi és regionális hatóságokat, mivel ők azok, akik a tényleges végrehajtó munkát végzik. A tagállamoknak magukévé kell tenniük a folyamatot, nekünk az irányításra kell figyelniünk. Ezt ismerteti az a bizottsági dokumentum is, amelynek tagállami konzultációja folyamatban van. Úgy vélem, nagyon jó javaslatok fognak születni ezzel kapcsolatban, mivel valóban ez a stratégia egyik leggyengébb pontja.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Ahogyan az ismeretes, az EU által tervezett úgynevezett mikrofinanszírozási eszközt nem újabb összegekből, hanem a Progress program forrásaiból fogják finanszírozni. Ezzel kapcsolatban milyen terv van annak megakadályozására, hogy az új eszköz kedvezőtlenül befolyásolja a foglalkoztatási és társadalmi szolidaritási programot, amelyet ezt megelőzően fogadtak el?

Paul Rübig (PPE). - (DE) Kérdésem a következő: nem volna-e célravezetőbb elsősorban a munkanélküliséget megakadályozni? Vannak-e olyan közmunkák, amelyeket fel lehetne ajánlani a munkanélkülieknek? Leginkább pedig hogyan tudnánk úgy hatni ösztönzőleg a kis- és középvállalkozásokra, hogy új vállalkozások is induljanak? Van-e lehetőség a határokon átnyúló megoldások és a legjobb gyakorlatok olyan alkalmazására, hogy új vállalatok jöjjenek létre?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Ahogyan már elmondtam, a munkahelyteremtésért végső soron a tagállamok felelnek. Sok tennivaló van viszont még hátra, és – ahogyan azt a Harkin asszonynak tett bevezető megjegyzéseimben is említettem – a Tanács számos javaslatot tett arra vonatkozóan, hogyan lehet a rugalmasság növelésével, a különböző támogatási rendszerekkel és az emberek aktiválásával arra törekedni, hogy megkerülhetőek legyenek a kirekesztő mechanizmusok. Nagyon fontos, hogy a legjobb gyakorlatok cseréje érdekében magas szinten, a szociális partnerekkel és a tagállamokkal folytassuk ezeket a találkozókat. A legjobb gyakorlatok országonként eltérőek, de példákat kell adnunk egymásnak és figyelemmel kell kísérniünk azokat a legjobb gyakorlatokat, amelyek a későbbiekben felhasználhatók lesznek. Így azt kapcsoljuk össze, hogy a Tanács ajánlásokat tesz, a tagállamoknak pedig ki kell venniük a maguk részét a felelősségből; ezt a kombinációt kell kiigazítani az egyes országokra jellemző körülményeknek megfelelően.

Ami pedig az Ön kérdését illeti, nem vagyok teljesen biztos abban, hogy megértettem. Lehet, hogy tolmácsolási probléma volt. Nem utaltam semmiféle mikrohatóságra. A Globalizációs Alapra utaltam, amelyet az Európai Parlament segítségével most rugalmasabbá tettünk annak érdekében, hogy támogatáshoz juthassanak tagállamok és a nehézségekkel küzdő vállalatok, segítséget nyújtva a munkanélkülieknek vagy az elbocsátott munkavállalóknak.

Elnök. – 3. kérdés, előterjesztette: **Nikolaos Chountis (H-0431/09)**

Tárgy: Tárgyalások Törökországnak a Frontex közös műveleteiben való részvételéről

2009. október 21-én Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke az Európai Parlament plenáris ülésén elmondta, hogy „tárgyalások folynak egy lehetséges megállapodásról, amely többek között kiterjedne az információcserére, valamint annak lehetővé tételére, hogy a török hatóságok részt vegyenek a Frontex közös műveleteiben”. A gyorsreagálási határvédelmi csapatok felállítására szolgáló eljárás bevezetéséről, valamint a 2007/2004/EK tanácsi rendelet módosításáról szóló 863/2007/EK rendelet 8e. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy „az operatív terv bármilyen módosítását vagy kiigazítását az ügyvezető igazgatónak és a kérelmező tagállamnak egyaránt jóvá kell hagynia.”

A fentiekre tekintettel meg tudná-e mondani a Tanács, hogy milyen szakaszba jutottak eddig a tárgyalások Törökországnak a Frontex közös műveleteiben való részvételéről? Törökország milyen kéréseket támaszt részvétele feltételeként? Figyelemmel kíséri-e ezeket a tárgyalásokat a Frontex missziójának helyet adó Görögország?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Nagyon fontos elemét alkotják a bevándorlás hatékonyabb kezelésével kapcsolatos európai uniós stratégiának a harmadik országokkal a határellenőrzés tekintetében kialakítandó partnerségek. Ez központi tétele az integrált határigazgatás koncepciójának, amelyet a Tanács 2006 decemberében fogadott el. Szeretném megemlíteni azt is, hogy a harmadik országokkal folytatott operatív együttműködés is fontos eleme a Frontex által folytatott munkának.

A Frontex-rendelet rendelkezései szerint a Frontex az EU külkapcsolati politikájának keretében előmozdíthatja a tagállamok és a harmadik országok közötti operatív együttműködést, és a kétoldalú együttműködés keretében együttműködhet a harmadik országokkal. Számos ilyen megállapodás jött már létre, és továbbiakkal kapcsolatban folynak a megbeszélések.

A tárgyalásra szóló mandátumot az igazgatótanács adja meg, amelyben valamennyi tagállam képviselteti magát. A Frontex és az illetékes török hatóságok között az operatív együttműködéssel kapcsolatban folytatott megbeszélések jelentős előrehaladást értek el.

Mivel a tárgyalások még folyamatban vannak, a Tanács nehezen tud részletesebben nyilatkozni a megbeszélések tartalmát és alakulását illetően.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). - (EL) Tisztelt elnök asszony, miniszter asszony, válaszából három dolgot szűrtem le: az első, hogy a Frontex és Törökország közötti tárgyalások előrehaladott állapotban vannak; a második, hogy az Európai Unió valamennyi tagállama, így gondolom Görögország is tisztában van a tárgyalásokkal; végül pedig hogy a legutóbbi külügyminiszteri találkozó következtetéseinek megfelelően a visszafogadási megállapodás a határellenőrzéshez kapcsolódik.

Másként megfogalmazva, az együttműködés és az Európai Unióval kötött visszafogadási megállapodás keretében Törökország közös műveleteket kíván végezni a külső határellenőrzéssel? Ha ez így van, akkor hogyan kezeljük az emberi jogok és a bevándorlók méltósága védelmének nagyon komoly kérdését, és azt a nagyon érzékeny kérdést, amit nem is annyira a határellenőrzés, hanem a határ meghatározása jelent.

Másként szólva: elfogadja-e Törökország az Európai Unió külső határait? Elfogadja-e, hogy a Frontex az Európai Unió külső határain tevékenykedik?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Ez természetesen nagyon nagy horderejű kérdés. Törökországgal csak most kezdődtek el a tárgyalások. Bizottság képviselője, Barrot biztos úr és Billström úr, a svéd bevándorlási és menekültügyi miniszter csak néhány hete látogatott el Törökországba, hogy megkezdjék a megbeszéléseket. Az első megbeszélések gyümölcsözőek voltak, de még nem fejeződtek be, így nagyon nehéz Önnek megfelelő tájékoztatást adnom. Valamennyi tagállam, így Görögország is folyamatosan tájékoztatást kap a megbeszélésekről.

Általánosságban elmondható, hogy a tárgyalásokon szóba kerül az alapvető jogok és az európai értékek tiszteletben tartása, úgyhogy ebből a szempontból Törökország sem kivétel. De ahogyan már említettem a tisztelt képviselő úrnak, a tárgyalások csak most kezdődtek; jól haladnak, de még nem értek véget. A tárgyalások nyíltan folynak abban az értelemben, hogy valamennyi tagállam részt vesz rajtuk a Frontex igazgatótanácsán keresztül, amelyben Görögország is képviselteti magát.

Georgios Papanikolaou (PPE). - (EL) Tisztelt elnök asszony, miniszter asszony, a hallottak alapján a bevándorlási kérdésekről szóló visszafogadási megállapodás megkötése érdekében Törökországgal létrejött egyezség kiterjed majd a Frontexszel folytatott együttműködéssel kapcsolatos kérdésekre is.

A második dolog, amelyről szólni kívánok, hogy Görögország azt tapasztalta, a török hatóságok zavarják a Frontex légi járműveit. A Bizottság válasza semmi konkrétumot nem közöl az ezzel kapcsolatos üzenetváltásról, és hogy az esemény zavarásnak minősül-e.

Van-e erre valamilyen válasza?

Andreas Mölzer (NI). - (DE) A helyzet kezelése érdekében üdvös volna, ha nemzetközi szinten tudnánk együttműködni, ha – és ezt határozottan állítom – ezt az együttműködést nem európai uniós pénzügyi támogatással kell megvásárolni. Milyen más országokkal folytatunk tárgyalásokat, illetve tervezzük tárgyalások folytatását, és felajánlott-e a török állam pénzügyi ösztönzőket a FRONTEX-műveletben való részvételéért?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – A hajókkal kapcsolatban gyakran merültek fel kérdések a kérdések óráján. A Tanács arról tájékoztatta a török hatóságokat és a török kormányt, valamint annak képviselőit, hogy a jó regionális szintű együttműködés az előfeltétele a további megbeszéléseknek. Arra is felkérte a török hatóságokat, hogy tartózkodjanak a provokatív cselekményektől. Ezt nagyon egyértelműen közöltük, és rendelkezésére állnak a válaszok, amelyek közül néhányat én magam adtam meg a közelmúltban.

A tárgyalások folyamatban vannak. Megbízást kaptak erre. Ahogyan már említettem, nem tudok pontos tájékoztatást adni a tárgyalások állásáról, mivel még folyamatban vannak, de a szokásos mederben folynak, és hogy ezzel kapcsolatos kérdésre is válaszoljak, Szenegállal és a Zöld-foki-szigetekkel is folytatunk

tárgyalásokat. Megkezdjük a tárgyalásokat, de még csak nagyon kevés előrehaladást értünk el Marokkóval, Egyiptommal és Mauritániával.

Az eljárás a szokásos. Ennek megfelelően járunk el. A Frontex igazgatótanácsa felhatalmazást kapott a tárgyalások megkezdésére. Egyes tárgyalások sikeresek, mások kevésbé. Együttműködünk például Oroszországgal, Moldovával, Ukrajnával, Grúziával stb., más területeken azonban kisebb előrehaladást értünk csak el.

Elnök. – 4. kérdés, előterjesztette: **Seán Kelly** (H-0434/09)

Tárgy: Éghajlatváltozásról szóló tárgyalások Koppenhágában

Tájékoztatna-e a Tanács a Koppenhágában végéhez közeledő tárgyalások állásáról? Tisztázná-e, hogy várakozása szerint mikor követheti a kiotói egy hasonló jogilag kötelező erejű megállapodás abban az esetben, ha Koppenhágában nem születik jogilag kötelező erejű megállapodás?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – A tárgyalások jelenleg is folynak Koppenhágában, de megpróbálom elmondani a legfrissebb híreket.

Két fő témáról van szó, ahogyan azt Önök is tudják: a hatások enyhítéséről és a finanszírozásról. Ahogyan azt a miniszterelnök is elmondta ma reggel, még mindig bízunk abban, hogy sikerrel zárulnak a koppenhágai tárgyalások, és ez lehetővé teszi majd számunkra, hogy a globális hőmérsékletnövekedés legfeljebb 2 °C-kal haladja meg az iparosodás előtti szintet.

Az EU kulcsfontosságú szerepet játszik abban a folyamatban, amelynek célja a jogilag kötelező érvényű megállapodás megkötése: reményeink szerint most egy politikailag kötelező érvényű megállapodást tudunk létrehozni, amely egyértelmű ütemezést tartalmaz arra vonatkozóan, hogy 2013. január 1-jével kezdődő időszakra jogilag kötelező érvényű megállapodásra kell jutni.

Ahhoz, hogy megállapodásra juthassunk, a következő alapvető fontosságú építőkövekre van szükség.

Először is: jelentős és ambiciózus kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalások a fejlett országok részéről 2020-ig. Egyes országok, például Japán és Norvégia már megtette a maga kötelezettségvállalásait, de egyértelmű, hogy a jelenlegi felajánlás nem elegendő a 2°C-os célkitűzés eléréséhez.

Ezzel összefüggésben az EU a többi fejlett országtól is azt kéri, hogy készítsenek ambiciózus terveket, és hogy törekedjenek arra, hogy mérhető, nyomon követhető és igazolható hatásmérséklő intézkedéseket találjanak a fejlődő országok számára.

A nagyobb fejlődő országok – Kína, India, Indonézia, Brazília, Dél-Afrika és Dél-Korea – már ismertették a kibocsátásnövekedés korlátozásával kapcsolatos felajánlásaikat, és ezek jelentős mértékű hozzájárulásnak számítanak.

A Tanács azonban úgy véli, hogy az említett országok esetében további intézkedéseknek is lehet tere, különösen Kína és India esetében. Egyértelmű az is, hogy még többre van szükség, ha a 2°C-os felmelegedési határértéken belül akarunk maradni.

Az EU ezért arra kéri őket, hogy az ambiciózus megállapodás fényében fokozzák erre irányuló erőfeszítéseiket.

Ki kell alakítanunk az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás, a technológiai transzfer és a kapacitásépítés keretrendszerét is. A hatások enyhítéséhez, a hatásokhoz való alkalmazkodáshoz, a kapacitásépítéshez és a fejlődő országoknak nyújtott technológiai transzferhez a tisztességes és igazságos irányítási rendszer keretében megvalósuló finanszírozásra van szükségünk.

Ezzel összefüggésben az első három évre vonatkozó gyorsfinanszírozás formájával foglalkozó legutóbbi Európai Tanács ad jelentős ösztönzést a folyamatban lévő tárgyalások számára; ez szintén megerősíti az Európai Unió hitelességét.

Az állam- és kormányfők Koppenhágába tartanak. Reméljük, hogy ők majd megfelelő politikai lendületet adnak a hatások enyhítésével és a finanszírozással kapcsolatos kérdés rendezéséhez. Reményeink szerint ilyen módon ambiciózus megállapodás jöhet létre.

Az EU olyan javaslatokat terjesztett elő, amelyek szerint a jogilag kötelező érvényű, a 2013. január 1-jével kezdődő időszakra vonatkozó szerződéssel kapcsolatos tárgyalást a koppenhágai konferencia után a lehető leghamarabb véglegesíteni kell.

Még túl korai megmondani, hogy ez mikorra érhető el, de azt a célt kell kitűznünk, hogy a konferencia zárását követő hat hónapon belül létrejöjjön a megállapodás.

Seán Kelly (PPE). - Szeretnék köszönetet mondani Malmström asszonynak a tömör, pontos és logikus válaszáért, és nem csupán az én kérdésemre, hanem az összes olyan kérdésre adott válaszáért, amelyek azóta hangzottak el, hogy tavaly júniusban a Parlament tagja lettem. Kiemelkedő szinten teljesített.

Büszke vagyok arra is, hogy annak az Európai Uniónak lehetek a részese, amely az éghajlatváltozásról folytatott vita vezetője, és amely arra törekszik, hogy a többiek is hozzá hasonlóan cselekedjenek. Úgy vélem, kiváló példája ennek az, hogy ma az Egyesült Államok elnöke és Kína miniszterelnöke is Koppenhágába érkezik – néhány éve ez még elképzelhetetlen lett volna.

Kötelező érvényű megállapodás hiányában vajon milyen eljárás mód szerint haladhatunk tovább?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Úgy gondolom, mivel a tényleges politikai tárgyalások holnap kezdődnek – ahogyan Ön is említette, a világ minden szegletéből érkeznek miniszterelnökök és elnökök –, még korai volna egy B tervről beszélnünk. Úgy gondolom, hogy ők biztosítják majd az ambiciózus politikai kötelezettségvállalás létrehozásához szükséges hozzájárulást, erőt és dinamikát.

Mindaddig folytatnunk kell a tárgyalásokat, amíg nem sikerül megállapodnunk a kötelezettségvállalásról. Semmiképpen nem szabad feladnunk. A világ eredményeket vár tőlünk. Ez generációnk legfontosabb kérdése, nem hibázhatunk. Ha holnap vagy holnapután nem jutunk megállapodásra, akkor addig kell folytatnunk a megbeszéléseket, amíg megállapodásra nem jutunk.

Elnök. – 5. kérdés, előterjesztette: **Gay Mitchell (H-0436/09)**

Tárgy: Az éghajlatváltozással összefüggő finanszírozás a fejlődő országok számára

Az éghajlatváltozással kapcsolatos elkövetkezendő koppenhágai tárgyalások célja az egész világon rövid és hosszú távon elvégzendő feladatok meghatározása. Kulcsfontosságú, hogy megegyezés szülessen, és hogy a gazdag országok támogassák a fejlődő országokat az éghajlatváltozás hatásainak leküzdésében. Igazán nem várhatjuk el a fejlődő országoktól, hogy fizessenek a nyugati világ által okozott probléma következményeiért.

Az Európai Tanács októberi ülésén elfogadott megállapodás becslése szerint a fejlődő országoknak 100 milliárd euróra lenne szükségük az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás érdekében, míg a fejlődő országok amellet érvelnek, hogy a költségek háromszor vagy négyszer nagyobbak is lehetnek.

Hogyan kíván a Tanács megállapodásra jutni akkor, amikor a számítások ennyire eltérnek egymástól?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Ahogyan a tisztelt képviselő úr is rámutat, a koppenhágai tárgyalások lényeges eleme a fejlődő országok klímafinanszírozása, és ez kulcsfontosságú marad a megállapodás elérésében is.

Ismételnem arra szeretnék utalni, hogy az októberi Európai Tanács során hangsúlyoztuk gyorsfinanszírozás jelentőségét az azonnali intézkedések kezdeményezésével, továbbá a közép és hosszú távú kollektív és hatékony intézkedésekre való felkészüléssel kapcsolatban, nagy hangsúlyt helyezve a fejlett országokra. A néhány nappal ezelőtti decemberi Tanács során az EU és az EU tagállamai kifejezték arra való hajlandóságukat, hogy a 2010–2012-es időszakra évente 2,4 milliárd EUR összeget különítsenek el a fejlődő országok éghajlatváltozással szembeni küzdelmének támogatására. Úgy vélem, ezzel a kötelezettségvállalással nagyon határozott üzenetet küldtünk a most folyó konferencia tárgyaló feleinek, és ez az üzenet is alátámasztotta hitelességünket.

Az Európai Tanács emellett elismerte annak szükségességét, hogy 2020-ig jelentős mértékben növelni kell az állami és magánforrásból származó finanszírozási kereteket. Felül kell vizsgálni a jelenlegi pénzügyi architektúrát, és szükség esetén át is kell alakítani, hogy biztosítható legyen a kihívás kezeléséhez szükséges kapacitás. Ahogyan arra kérdésében is rámutatott, az októberi Európai Tanács jóváhagyta a Bizottság azon becslését, amely szerint a fejlődő országokban az éghajlatváltozás mérséklésére és az ahhoz való alkalmazkodásra fordítandó teljes nettó többletköltség 2020-ra évi 100 milliárd euróra is rúghat, amelyet ezen országok saját erőfeszítéséből, a nemzetközi széndioxid-piacról és a nemzetközi államháztartásból kell finanszírozni; a Bizottság becslése szerint is erre van szükség. Nem az EU felajánlásáról van szó.

Nagyon sok, más forrásból származó becslés is van, de a Tanács a Bizottság becslését fogadta el, és úgy véli, ez a legpontosabb értékelés. Az igényelt nemzetközi támogatás teljes szintje a becslések szerint évente

22–50 milliárd EUR lehet 2020-ig. Az EU és tagállamai készen állnak arra, hogy ebből az összegből jelentős részt vállaljanak magukra, de a legszegényebbek kivételével valamennyi országnak a kibocsátási szinteken és a GDP-n alapuló átfogó globális megosztási kulcs révén kell hozzájárulnia a nemzetközi állami finanszírozáshoz. És ahogyan azt az Európai Tanács is kiemelte októberben, a koppenhágai megállapodásnak rendelkeznie kell a 2°C-ot meg nem haladó globális felmelegedéssel kapcsolatos célkitűzésre, a fejlett országok által vállalt ambiciózus kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalásokra, az alkalmazkodási technológiákra és a finanszírozásról kötendő megegyezésre.

Gay Mitchell (PPE). - Csatlakozom Kelly úrhoz, mivel én is nagyra értékelem a miniszter asszonynak a Parlamentben elhangzott válaszait, és általában is köszönetet mondok a példaértékű svéd elnökségnek.

Miniszter asszony, arról értesültünk az elmúlt napokban, hogy az Egyesült Államok elnöke a fejlődő országok egyes vezetőivel folytat megbeszéléseket. Csatlakozott-e az Európai Unió ezekhez a megbeszélésekhez, hogy megpróbálja áthidalni a közötte és az Egyesült Államok, valamint a többi ország közötti szakadékot, hogy kísérletet tegyen a fennmaradó kérdések rendezésére? Biztosítani tudja-e a miniszter asszony a Parlamentet arról, hogy amennyiben a fejlődő országok pénzügyi támogatására kerül sor, akkor ezt újabb forrásokból biztosítják, nem pedig olyan összegekből, amelyek a fejlődő országok számára az éhínséggel és a fejlődéssel kapcsolatban tett jelenlegi kötelezettségvállalásokból származnak?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Ami az első kérdést illeti, számos kétoldalú találkozóra kerül sor az ősszel, hogy megkönnyítsük és előkészítsük a tárgyalásokat. Az EU folyamatos kapcsolatban van az Amerikai Egyesült Államokkal, és próbálja elérni, hogy Amerika ambiciózusabb célokat tűzzön ki. Nekik maguknak is megvannak a saját kétoldalú kapcsolataik; vannak olyan kapcsolataik, amelyben mi is részt veszünk, és olyanok is, amelyekben nem, mivel eltérő nézőpontból közelítjük meg a kérdéseket. A svéd elnökség során hat kétoldalú találkozóra került sor olyan fontos szereplőkkel, mint Kína, India, Ukrajna, Dél-Afrika, Oroszország és az Egyesült Államok. Az éghajlatváltozással kapcsolatos kérdések valamennyi ilyen alkalommal a legelső napirendi pontok között szerepeltek, úgyhogy nagyon sokféle tárgyalásra került sor.

Ami a finanszírozást illeti, azt kell mondanom, hogy a régi és az új források kombinációjáról van szó. Egyes országok vegyes megoldást találtak. Más országok pedig már kijelölték erre fejlesztési költségvetésük egy részét. Mivel a legkevésbé fejlett országok azok, amelyeket a leginkább sújt az éghajlatváltozás, ezért logikus, ha a fejlesztési költségvetés bizonyos részeit különféle jellegű éghajlat-változási intézkedések számára jelölik ki.

A gazdasági válság miatt több tagállam is visszafogottabbá tette teljes fejlesztési költségvetését, ami nagyon sajnálatos.

Mindez nagyon nagy mértékben a gazdasági válságnak tudható be.

Elnök. – 6. kérdés, előterjesztette: **Ádám Kósa** (H-0440/09)

Tárgy: A személyek közötti, vallásra vagy meggyőződésre, fogyatékosagra, életkorra vagy szexuális irányultságra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslat

Nagyon fontos hangsúlyozni a mindenki számára biztosított hozzáférés általános követelményét, amelyet nemcsak a fogyatékosokkal élők, hanem az egész európai társadalom többsége számára 10 éven belül ki kell elégíteni. Tervezi-e a Tanács, hogy ténylegesen egységes, kivételeket nem ismerő alapokat hoz létre a megkülönböztetés elleni politika számára (például árucikkek tervezése, gyártása terén) a fenntartható társadalom megteremtése és a jogi alapok azon hierarchiájának megszüntetése érdekében, amelyen a megkülönböztetés elleni küzdelem jelenleg alapszik?

Figyelembe véve, hogy az infrastruktúrához és a szolgáltatásokhoz való hozzáférés sok esetben és országban ténylegesen igazi kihívás, úgy gondolom, hogy teljes mértékben elfogadhatatlan a tagállamok azon kötelezettségének 10 vagy 20 évvel történő elhalasztása, hogy az (új) infrastruktúra és a(z új) szolgáltatások könnyebb és valódi elérhetőségét célzó új szabályokat fogadjanak el. Tervezi-e a Tanács valamilyen formában a meglévő és/vagy új infrastruktúrához való hozzáférésre vonatkozó szabályok átültetési határidejének további kiterjesztését? Ha igen, miért?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Ahogyan a tisztelt képviselő úr kérdésében is szerepel, a hozzáférés javítására irányuló intézkedések alapvető fontosságúak a megkülönböztetés elleni küzdelemben. A svéd elnökség során folytattuk az egyenlő bánásmód elvének végrehajtásáról szóló irányelvjavaslat technikai

szintű vizsgálatát. Ez a megkülönböztetésnek négy olyan okára terjed ki, amelyek jelenleg nem tartoznak a foglalkoztatás területébe: a vallásra vagy meggyőződésre, a fogyatékosagra, a korra és a szexuális irányultságra.

2009. november 30-án a Tanács megvizsgálta az elnökség helyzetjelentését, amely felhívja a figyelmet a kérdéssel kapcsolatos további munka szükségességére, különösen a hatályt és a fogyatékosokra vonatkozó rendelkezéseket és a végrehajtás ütemezését illetően. Az elnökség emellett arról számolt be, hogy a javaslatnak ki kell terjednie az áruk „kialakításának” vagy „gyártásának” sajátos kérdésére. Ezt részletesebben is meg kell vitatnunk.

A helyzetjelentés szerint más kérdések is megoldásra várnak az irányelv pénzügyi következményei tekintetében. Ha a politikai egység elérésére törekszünk, akkor olyan szöveggel kell előállnunk, amely mindegyik tagállam számára elfogadható. Mindegyik tagállamnak el kell fogadnia ahhoz, hogy a Tanács elé terjeszthessük.

A tárgyalások eredményét sajnos nem tudom megjósolni. A végrehajtással, a dátumokkal és a hatállyal kapcsolatos megbeszélések még folyamatban vannak, és egy ideig még el is fognak tartani.

Ádám Kósa (PPE). - (HU) Köszönöm szépen a miniszter asszony válaszát. Nagyon biztató lépések kezdődtek el, de szeretnék három dolgot kiemelni. Az Európai Unión belül 50 millió fogyatékosaggal élő ember van. Ez a kérdés nem csak rájuk vonatkozik, hiszen az Európai Unió társadalma súlyosan előregedő társadalom. Ez a probléma nem csak a fogyatékosokat érinti, hanem valamennyi idős ember jövőjét is, mindazokat akik kerekesszékekkel élnek, mondjuk rámpára van szükségük, tehát összességében ez hamarosan egy összetársadalmi kérdéssé válik, és ezért kell kiemelten foglalkozni ezzel, hiszen ez a jövő. A szolgáltatások elérése kapcsán tízéves határidőt toltak ki. Fontos, hogy ez megmaradjon, éppen azért, mert ez valamennyiünk érdeke.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Határozottan egyetértek a tisztelt képviselő úrral egy ilyen irányelv szükségességét illetően. Még mindig emberek milliói élnek úgy az Európai Unióban, hogy nem férnek hozzá az élet leghétköznapiabb dolgaihoz. Ez gátolja őket szabadságukban és megakadályozza, hogy rendes életet éljenek, és ezt határozottan elítélem.

A Tanács tárgyalásai igen hosszú időt vesznek igénybe. Ez egy nagy horderejű javaslat, és jelentős mértékű gyakorlati és pénzügyi kihátásokkal jár. Egyhangúságra van szükség a tagállamok között, ezt követően pedig az Európai Parlament jóváhagyására, mielőtt az irányelv elfogadásra kerülhetne. Már voltak tárgyalások. Nagyon sok munkacsoportunk van a Tanácsban. Előrehaladást értünk el, de – nagyon őszinte leszek Önnel – még nem értük el a szükséges konszenzust. De folytatni fogjuk elnökségünk végéig, és nagyon optimista vagyok azt illetően, hogy a spanyol elnökség is mindent megtesz majd annak érdekében, hogy megszülethessen a megoldás.

Elnök. – 7. kérdés, előterjesztette: **Vilija Blinkevičiute** (H-0445/09)

Tárgy: A fogyatékkal élők jogainak megvédése

Bonyolult gazdasági körülmények között nagyon fontos a társadalmi szempontból leginkább hátrányos helyzetben lévők megfelelő szociális védelméről gondoskodni. A fogyatékkal élők a társadalom leginkább érzékeny csoportjainak egyikét alkotják. Rendkívül sajnálatos, hogy próbálkozások történnek a nemzeti költségvetések oly módon történő kiegyensúlyozására, amely a fogyatékkal élők szociális juttatásainak és programjainak csökkentésével jár. Ez nem pusztán a szolidaritás és társadalmi igazságosság elvei ellen szól, de gyengíti a fogyatékosok társadalmi integrációjának folyamatát és mechanizmusait, és fokozza szociális kirekesztettségüket.

Rendelkezett-e a Tanács további kiegészítő intézkedések meghozataláról a fogyatékkal élők gazdasági válság idején történő támogatása érdekében? Nem lassul-e a kedvezőtlen gazdasági helyzet következtében a fogyatékkal élőkkel szembeni egyenlő bánásmód elveit a gyakorlatba átültetni szándékozó tanácsi irányelvre irányuló javaslat Tanács általi vizsgálata?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Valamennyien tisztában vagyunk a gazdasági válságot követő társadalmi problémákkal. Alapvető fontosságú, hogy külön védelmet biztosítsunk a különösen kiszolgáltatott embereknek és csoportoknak, és hogy fellépjünk a kirekesztéssel szemben. Tudjuk, hogy gyakran a megkülönböztetés miatt nem lehet kiaknázni a fogyatékkal élőkben és a más kiszolgáltatott csoportokban rejlő lehetőségeket. Erre figyelemmel a Tanács következetes módon hangsúlyozta annak fontosságát, hogy elő kell mozdítani a fogyatékkal élőknek a munkaerőpiachoz való hozzáférését.

Erre a Lisszaboni Stratégia keretében került sor, a foglalkoztatásra vonatkozó aktuális iránymutatásokra kiterjedően. 2008 márciusában a Tanács – a tagállamok kormányaival együtt – elfogadta a fogyatékkal élőknek az EU-n belüli helyzetére vonatkozó állásfoglalását. A kiszolgáltatott emberek és csoportok munkaerő-piaci integrációjának jelentőségét tovább erősítették a Tanács 2009. november 13-i következtetései, amelyekre az előző kérdéssel kapcsolatban is hivatkoztam. A hosszú távú növekedésnek előfeltétele az is, hogy megkönnyítsük e csoportok számára a munkaerőpiachoz való hozzáférést.

Szeretnék emlékeztetni az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arra a közös megállapodására, amely szerint a 2010-es évet a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évének nyilvánítják. Azt hiszem, ez a döntés magában foglalja majd azt is, hogy mindenki számára hozzáférhetővé váljon az oktatás. Emellett a döntés azt is jelenti, hogy tenni kell annak érdekében, hogy mindenki egyenlő mértékben férhessen hozzá az információs és kommunikációs technológiákhoz, illetve hogy különös figyelmet kell fordítani a fogyatékkal élők szükségleteire. Egy másik megemlített prioritás a fogyatékkal élők és a családjaik, illetve a más kiszolgáltatott csoportok tagjainak és családtagjainak szükségleteivel foglalkozik. Nagyon várjuk az előttünk álló évben indítandó számos kezdeményezést.

Ami a személyek közötti, vallásra vagy meggyőződésre, fogyatékosagra, életkorra vagy szexuális irányultságra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslatot illeti, úgy véljük, hogy a fogyatékkal élők életére nagyon kedvező hatást gyakorolna, ha a Bizottság javaslata valósággá válna. A Tanács szociális kérdésekkel foglalkozó munkacsoportja még dolgozik a szövegen. Ahogyan már említettem, november 30-án megbeszélést tartottunk és helyzetjelentést készítettünk, ám nem sikerült megállapodásra jutnunk.

Nem láthatjuk előre a folyamatban lévő tárgyalások eredményeit, de alapvető fontosságú, hogy megfelelő legyen a megszövegezése, mivel ez a jogbiztonsággal és az irányelv hatályával kapcsolatos szempont. Ahogyan már korábban említettem, a tagállamoknak egyhangúan kel döntenüik a javaslatról. Ezzel összefüggésben az ő feladatuk a gazdasági válság esetleges hatásainak értékelése. Ha létrejön az egyhangúság, akkor természetesen felkérjük az Európai Parlamentet, hogy az új Lisszaboni Szerződés 19. cikkével összhangban adja jóváhagyását.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). - (LT) Köszönöm, elnök asszony, Malmström miniszter asszonynak pedig köszönöm a választ! Szeretnék Svédországnak is köszönetet mondani, mivel az uniós Miniszterek Tanácsa épp a svéd elnökség ideje alatt ratifikálta a fogyatékkal élők jogairól szóló ENSZ-egyezményt. Ez jelentős lépés, de ugyanakkor csupán egyetlen lépés.

A valóság az, hogy a fogyatékkal élők élete országonként jelentős mértékben eltérő. Van, ahol a siketek nem használhatnak jelnyelvet, máshol pedig a vakok nem férhetnek hozzá a vakokat segítő szolgáltatásokhoz. Van, ahol nem történnek változások a mozgásukban korlátozottak javára. A fogyatékkal élők jelentős számban egyszerűen munkanélküliek. És mindez úgy fordul elő, hogy közben a fogyatékkal élők az Európai Unió népességének körülbelül 10 %-át teszik ki.

Miniszter asszony, tudom, hogy vannak bizonyos problémák és nehézségek a megkülönböztetés tilalmáról szóló irányelvvel (hogy így fogalmazzak), de talán lehetséges volna, hogy hamarabb legyen egy külön a fogyatékkal élőkkel foglalkozó irányelv. Az irányelv az EU valamennyi tagállamára nézve kötelező lenne, hogy a fogyatékkal élőknek ne kelljen a megkülönböztetéssel szembesülniük.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Hangsúlyoznom kell, hogy nem a politikai akarat hiányzik. Igenis tudatában vagyunk az irányelv jelentőségének, és tényleg nagyon, nagyon keményen dolgozunk, hogy az irányelv megvalósuljon.

Ám – ahogyan azt már elmondtam – nem tudok változtatni azon a tényen, hogy egyhangú döntésre van szükség, és az egyhangúság hiányzik. A svéd elnökség és az azt megelőző elnökségek is azon igyekeztek, hogy más kompromisszumokat, más továbblépési lehetőségeket javasoljanak. Nagyon sok munkacsoport-találkozóra és munkára került sor, a munkacsoportok pedig még mindig üléseznek. Elnökségünk végéig ezzel a kérdéssel foglalkozunk. De sajnos még nem áll rendelkezésre az egyhangúság.

Nem volna szerencsés, ha szétválasztanánk az irányelv különböző részeit, mivel az egésznek az volt a célja – és ezt a Parlament is határozottan ösztönözte –, hogy a megkülönböztetésről szóló átfogó irányelv jöjjön létre. Az irányelv részekre szedése hamvában holt elképzelés volna – ez sajnálatos lenne. Próbálunk meg minél többet megtenni annak érdekében, hogy az egész irányelvet elfogadják, mivel az nagyon hasznos lépés volna a megkülönböztetés elleni küzdelemben, a fogyatékkal élők, de az EU valamennyi megkülönböztetést elszenvedő többi polgára számára is.

Christa Kläß (PPE). - (DE) Meg kell előznünk a társadalmi problémát jelentő megkülönböztetést. Rajtunk áll, hogy meg tudjuk-e előzni a megkülönböztetés valamennyi fajtáját.

Osztja-e azt a véleményemet, hogy nincsenek egyértelmű normák annak meghatározására, hogy ténylegesen fennáll-e a megkülönböztetés az adott esetben – például akkor, ha egy ingatlan tulajdonos bérbe adná lakását, és egy jelentkező azt állítaná, hogy megkülönböztetés érte, mivel nem kapta meg a lakást?

Egyetért-e azzal, hogy az európai uniós irányelv csak olyan követelményeket állapíthat meg, amelyeket a tagállamoknak aztán a nemzeti jogaikba kell átültetniük? Európa számára nagyon nehéz feladat a kérdéssel kapcsolatos európai jogszabály megalkotása.

Mairead McGuinness (PPE). - Minthogy a fogyatékkal élők jogairól beszélünk, hadd említsem meg, hogy képviselőtársunkat, Kósa urat éppen most választották meg az Európai Parlament fogyatékkal foglalkozó közös munkacsoportjának elnökévé. Sok sikert kívánunk!

Ami pedig a gazdasági válságot illeti, amelyről tegnap folytattunk vitát – és ön már jóváhagyólag bólogat –, komolyan foglalkoztat bennünket a gyermekek és a fiatal felnőttek intézményi gondozása, és aggódom amiatt – és ebben talán Ön is osztozik –, hogy a gazdasági válság lelassítja majd az intézményesítés leépítésének folyamatát, ami pedig olyan kérdés, amelyet az EU-n belül és azon kívül is nagy odafigyeléssel kell kezelnünk.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Gazdasági válság idején mindig a legkiszolgáltatottabbak szenvednek a legtöbbet – a gyermekek, a fiatalok, az idősek és a fogyatékkal élők – és nekünk, felelős politikusoknak, ezzel nagyon is tisztában kell lennünk. Számos tanácsi testület és ajánlás következtetésében szerepelt már az, hogy a tagállamokat ösztönözni kell különösen annak figyelembevételére, hogy mindig a legkiszolgáltatottabb csoportok azok, amelyek szenvednek, és ezzel az észrevétellel csak egyet tudok érteni.

A kérdésére válaszolva nagyon nehéz fogyatékkal élőkkel szembeni megkülönböztetés területén európai jellegű normákat szabni a nélkül, hogy ehhez először rendelkezésre állna az átfogó irányelv. Először az átfogó irányelvre van szükség, és utána láthatunk neki a munkának.

Tudom, hogy sok munka van még hátra, és tudatában vagyok annak is, hogy a mindennapi életben a fogyatékkal élőknek milyen megkülönböztetéssel és mekkora akadályokkal kell szembenéznük, amelyek aztán megakadályozzák őket abban, hogy teljes életet élhessenek. Azt hiszem, először az átfogó irányelvvel kell foglalkoznunk.

A döntés, hogy a jövő év a társadalmi kirekesztéssel szembeni küzdelem éve lesz, lehetőséget teremt arra, hogy újabb konkrét javaslatokat tegyünk és közös rendezvényeket szervezzünk, így tudatosítva a kérdés jelentőségét valamennyi tagállam esetében.

Elnök. - Biztos vagyok abban, hogy e téma fényében az egész Parlament szeretne gratulálni Kósa úrnak ahhoz, hogy a közös munkacsoport elnökévé választották.

A 8. és a 9. kérdést visszavonták.

A 10. kérdésre nem kerül sor, mivel témája már szerepel a mai ülés napirendjén.

Mivel a szerző nincs itt, a 11. kérdés kimarad.

12. kérdés, előterjesztette: **Charalampos Angourakis** (H-0455/09)

Tárgy: Szegény perui gazdák haszonlesésből elkövetett megdöbbenő legyilkolása

A nemzetközi sajtóban megjelent cikkek arról számolnak be, hogy az elmúlt években egy „Los Pishtacos” néven hírhedtté vált banda több tucat perui parasztot ölt meg Huánuco és Pasco régióban annak érdekében, hogy testzsírjukat – a híradások szerint 17 kilót testenként – európai kozmetikumgyártóknak adják el kilónként 15 000 dollárért. A perui hatóságok szerint számos ember, köztük gyermekek eltűnése ezeknek a megdöbbenő szörnyűségeknek tudható be. Elítéljük az európai multinacionális vállalatok gyakorlatát, amelyek a haszon érdekében embereket gyilkolnak le és évtizedek óta kizsákmányolják Latin-Amerika vagyonát.

Mi a Tanács általános véleménye az európai multinacionális vállalatok e bűncselekményeiről, és milyen szinten támogatja az EU ezeket a Latin-Amerikában működő vállalatokat?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Ahogyan azt a tisztelt képviselő úr is tudja, az emberi jogok tiszteletben tartása az Európai Unió alapvető értékeinek egyike. A Tanács az Uniónak a harmadik országokhoz

fűződő valamennyi kapcsolatát illetően mindig különös figyelmet fordít az alapvető jogok tiszteletben tartására és a jogállamiság biztosítására.

Ami a tisztelt képviselő úr által említett konkrét eseteket illeti, a Tanács előtt nem voltak ismeretesek, mivel az eseteket a Tanács még nem vitatta meg. Az elnökség is figyelemmel kíséri a sajtót, és ismeri a médiában megjelent beszámolókat, de azt is megjegyzi, hogy a legfrissebb beszámolók szerint az eredeti történet csak kacsza volt.

Mivel a média tudósításai ellentmondások, és mivel a Tanács rendes esetben nem nyilvánít véleményt a médiában megjelenő hírekkel kapcsolatban, az elnökség nem tud és nem is kell, hogy találgasson e történettel kapcsolatban, illetve válaszoljon a kérdésre.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Tisztelt elnök asszony, meg kell mondanom, a miniszter asszony válaszát a legkevésbé sem tartom kielégítőnek. Szörnyű és példátlan bűncselekményről van szó, és úgy vélem, az Európai Unió – ha akarja – elő tudja teremteni az ilyen jellegű kérdések részletesebb vizsgálatához szükséges erőforrásokat.

Mivel kapcsolatban állunk Peruval, hivatalos tájékoztatást várunk a perui kormánytól a konkrét esetre és a végrehajtott intézkedésekre vonatkozóan. Egyébként pedig az esemény megismétlődésére kell számítanunk.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) A kérdéssel kapcsolatos beszámolók rendkívül ellentmondásosak voltak. Mind a hatóságok, mind pedig az újságírók beszámolóiból az derült ki, hogy nincs bizonyíték arra, hogy ezek a szörnyű események ténylegesen bekövetkeztek volna.

Mivel nincs biztos jele annak, hogy az események ténylegesen megtörténtek, viszont sokkal több minden utal arra, hogy valójában nem, és az egész történet csak kacsza volt, a Tanács nem intézkedhet az ügygel kapcsolatban – és nem is illetékes az ügyben.

Elnök. – 13. kérdés, előterjesztette: **Ryszard Czarnecki (H-0458/09)**

Tárgy: A Litvániában élő lengyel kisebbséggel szembeni megkülönböztetés

Szándékában áll-e a Tanácsnak nyomást gyakorolni a litván kormányra annak érdekében, hogy az tiszteletben tartsa a nemzeti kisebbségek jogait, lévén hogy az országban élő lengyel kisebbséggel szembeni megkülönböztetés nem új jelenség, mely megnyilvánul a családnevek nem lengyeles helyesírásának kötelezővé tételében, az oktatás területén gyakorolt megkülönböztető magatartásban, a helységnevek kétnyelvű kiírásának megtiltásában és abban is, hogy a szovjet hatóságok által a lengyel személyektől elkobzott javakat nem szolgáltatják vissza a tulajdonosoknak? Mikor szándékozik a Tanács e téren intézkedni?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – A Tanács ismételten megerősíti a szerződésekben és az Alapjogi Chartában elismert alapvető és emberi jogok elsőbbségét. A Tanács elkötelezett és a jövőben is elkötelezett marad a megalázó és megkülönböztetésen alapuló bánásmód megelőzése és felszámolása mellett.

Szeretném megjegyezni, hogy a kisebbségek jogainak védelmével kapcsolatos kérdésekkel az Európa Tanács is foglalkozik a nemzeti kisebbségek védelméről szóló keretegyezményében. A Czarnecki úr által felvetett kérdéseket most vizsgálják az Európa Tanács illetékes szervei. Ami azt illeti, a személyek közötti, faji- vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló, 2000. június 29-i 2000/43/EK tanácsi irányelv alapján jogállásától függetlenül mindenki védelmet élvez a faji vagy etnikai alapú megkülönböztetéssel szemben. Az irányelv által biztosított jogszabályi védelem a foglalkoztatás, a szociális védelem, az oktatás, valamint az áruhoz és a szolgáltatásokhoz való hozzáférés valamennyi területére kiterjed. Az európai uniós jogszabályok tagállami végrehajtásának, illetve a jogszabályok betartásának figyelemmel kísérése az Európai Bizottság hatáskörébe tartozik.

Végezetül: az Európai Tanács által ez év december 10-én és 11-én jóváhagyott stockholmi programban megtalálható a kiszolgáltatott csoportokkal kapcsolatos további javaslat értékelése azon tapasztalatok fényében, amelyekre a tagállamok a felnőttek nemzetközi védelméről szóló 2000. évi hágai egyezmény végrehajtása során tettek szert, amelyek a jövőben válnak részes feleivé.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Malmström asszony, nagyon köszönöm a választ, és különösen azt, hogy hangsúlyozta: a Tanács elítéli az európai uniós nemzeti kisebbségek, például a litvániai lengyel kisebbség megkülönböztetésének valamennyi formáját. Ez nagyon fontos bejelentés volt. Köszönöm! Szeretném hangsúlyozni, hogy sajnos a litván hatóságok módszeres tevékenységéről van szó, ami az oktatási rendszert

és a kétnyelvű helységneveket illeti, és ami a közigazgatás különböző szintjein jelenik meg. Ezért rendkívül fontos kérdéssről van szó, és kérem, a Tanács kísérelje figyelemmel az események alakulását.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Csak megismételni tudom azokat az elveket és értékeket, amelyek mentén az Európai Unió létrejött, és amelyek védelmét a Tanács biztosítja.

Azokat a konkrét eseményeket, amelyekre Czarnecki úr utal, az Európa Tanács illetékes szervei vizsgálják meg, és amennyiben megjelenik a megkülönböztetés valamilyen formája, a Bizottságnak kell meggyőződnie arról, hogy betartják-e a tagállamok a Szerződéseket és az Európai Unió jogszabályait.

Elnök. – 14. kérdés, előterjesztette: **Brian Crowley** (H-0462/09)

Tárgy: Buddhista szerzetesek és szerzetesnők üldöztetése Vietnámban

A laoszi és a vietnámi helyzetről szóló európai parlamenti állásfoglalás (P7_TA(2009)0104) 2009. november 26-i elfogadása után milyen konkrét intézkedéseket hoztak a buddhista szerzetesek és szerzetesnők vietnámi üldöztetése és zaklatása problémájának megoldására?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Köszönöm a kérdést! A Tanács a legteljesebb mértékben tisztában van az emberi jogok vietnámi helyzetével, és szorosan nyomon követjük a helyzet alakulását az országban.

A vietnámi hatóságokkal folytatott emberi jogi párbeszéd keretében a Tanács és a Bizottság évente két alkalommal értékeli az ottani helyzetet. Legutóbb a múlt héten, december 11-én került sor Hanoi-ban a párbeszéd keretében folytatott megbeszélésre. Számos sürgős kérdést megvitattunk, például a véleménynyilvánítás szabadságát, a büntető törvénykönyv reformját, a halálbüntetés kérdését, a vallásszabadság és a vallási türelem kérdését, így például Plum falu támogatóiról is beszéltünk. Átadtuk a vietnámi kormánynak az Európai Unió azon listáját, amelyen azok a személyek és bebörtönzöttek szerepelnek, akiknek a helyzete különös aggodalomra ad okot. Az emberi jogi párbeszéd mellett az EU rendszeresen felveti a vietnámi kormánynak a különös aggodalomra okot adó kérdéseket is.

November 10-én a Tanács és a Bizottság hosszas megbeszélést tartott a Plum falubeli közösség tagjaival. November 26-án megjelent az Európai Parlamentnek a kérdéssel kapcsolatos állásfoglalása. A Bizottság ugyanezen a napon magas szintű megbeszélést folytatott a hanoi hatóságokkal, és e találkozóra a jövő évben megkötésre kerülő partnerségi és együttműködési megállapodásról folyó tárgyalással foglalkozó vegyes bizottság keretében került sor. A találkozón tett fő felvetésünk az volt, hogy az ember jogok vietnámi helyzetének alakulása nem tűr halasztást.

Megemlítettük az egyházi tulajdon kisajátítását, megemlítettük az emberi jogi aktivisták és a blogírók elleni támadásokat – e kérdéseket a Parlament képviselői is felvetették korábban –, és megemlítettük a Plum falu támogatóinak helyzetét is. Felszólítottuk tárgyalófeleinket az emberi jogok védelmére és tiszteletben tartására, valamint az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatában és azokban a nemzetközi egyezményekben foglalt kötelezettségvállalásoknak a betartására, amelyeknek Vietnam is szerződő fele. A parlamenti állásfoglalás különösen határozottá tette ezt az üzenetet, és ezért szeretnék köszönetet mondani az Európai Parlamentnek. Tájékoztatottuk Vietnámot az Európai Parlament új és fontos, különösen a partnerségi és együttműködési megállapodást illető szerepéről.

2009. december 8. és 10. között az EU küldöttsége felkereste a Bat Nha kolostort és a Phuoc Hue templomot, ahová a Plum falubeli közösség 200 megmaradt tagja menekült. Beszéltünk a vallási képviselőkkel és a helyi hatóságokkal, hogy további információt kaphassunk az aktuális helyzetről. Az EU nagyon közelről kíséri figyelemmel a Phuoc Hue templombeli helyzet alakulását.

Pat the Cope Gallagher (ALDE) a szerzőt helyettesítve. – Részemről és Crowley úr nevében is szeretnék köszönetet mondani a soros elnöknek mindenre kiterjedő válaszáért. Bevallom, nagyon elégedett vagyok mind a Tanács, mind pedig a Bizottság megközelítésével. Remélem, hogy továbbra is ilyen pragmatikus módon fogják nyomon követni a helyzet alakulását.

Elnök. – 15. kérdés, előterjesztette: **Pat the Cope Gallagher** (H-0463/09)

Tárgy: Izland európai uniós tagfelvételi kérelme

Tud-e a Tanács naprakész tájékoztatást adni Izland európai uniós tagfelvételi kérelmének helyzetéről?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony! Ha jól gondolom, ez a kérdés az Ön számára is nagyon fontos.

a Tanács soros elnöke. (SV) Először is engedje meg, hogy felidézsem a Tanács december 8-i következtéseit, amelyben a Tanács a következőket fogalmazta meg: „Ízland messze nyúló és mély demokratikus gyökerekkel rendelkezik. Olyan ország, amely mind stratégiai, mind pedig politikai szempontból sokat adhat az EU-nak. Ízland számos területen szorosan integrálódott már az EU-ba, mivel tagja az Európai Gazdasági Térségnek és a schengeni térségnek.

Ízland európai uniós tagság iránti kérelmét hivatalosan a svéd elnökséghez nyújtották be 2009. július 16-án, Stockholmban. Magam is jelen voltam a kérelem átvételekor, amelyet azonnal továbbítottak a Tanács tagjainak.

2009. július 27-i ülésén a Tanács emlékeztetett a bővítéssel kapcsolatos megújított konszenzusra, amelyet az Európai Tanács 2006. decemberi ülésének következtetései határoztak meg, és amely egyebek mellett tartalmazza azt az elvet, hogy minden országot saját érdemei alapján kell értékelni, és úgy döntöttünk, hogy kezdeményezzük az Európai Unióról szóló szerződés 49. cikkében megállapított eljárást. A Bizottságot ezután felkérték arra, hogy nyújtsa be a kérelemmel kapcsolatos véleményét a Tanácsnak.

A kérelmet a Szerződésben meghatározott elvek, az Európai Tanács 1992-ben, Koppenhágában tartott ülésén megállapított kritériumok, valamint az Európai Tanács 2006. decemberi ülésének következtetései alapján fogják értékelni. Az Általános Ügyek Tanácsa által múlt héten elfogadott következtetésekkel összhangban a Tanács akkor fog ismét foglalkozni a kérdéssel, ha a Bizottság már benyújtotta a véleményét. Ez lehetővé teszi a Tanács számára, hogy eldöntse, megnyitja-e Ízlanddal a tárgyalásokat a spanyol elnökség első hónapjaiban.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). - Köszönöm a soros elnök választát. A Svájccal, Ízlanddal és Norvégiával fenntartott kapcsolatokról felelős és az Európai Gazdasági Térség (EGT) Parlamenti Vegyes Bizottságába delegált küldöttség elnökeként természetesen teljesen megértem, hogy minden kérelmet annak saját érdeme szerint kell kezelni, és hogy történt előrehaladás. Szerintem ez azt jelzi, hogy Ízland meglehetősen rövid idő alatt válaszolt a számos kérdésre, és persze az is segített, hogy az ország az EGT tagja. Mindez az izlandi kormány elkötelezettségének a jele. Az európai bővítés újabb nagy lépése lenne, ha Ízland az Európai Unió tagjává válna.

Ugyanakkor Ön a régi demokráciát említette, amit az izlandiak fontosnak tartanak e döntés meghozatalakor, de én már nagyon várom, hogy további előrelépést érünk el a következő tanácsi ülésen; reményeim szerint döntő lépést teszünk, és a Tanács bejelentést tesz majd.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Az izlandi kérelmet a vonatkozó szabályoknak és eljárásoknak megfelelően kell kezelni, és a Bizottság még nem fejezte be vizsgálatát, illetve véleményének kidolgozását. Ízlandhoz hasonlóan ők is haladnak előre: már kinevezték a tárgyalócsoportot, és nagyon alapos, és egyben gyors munkát szándékoznak végezni. Ezért úgy gondolom, számíthatunk arra, hogy Bizottság a következő év elején ismerteti véleményét, és akkor a Tanács remélhetőleg dönteni tud a további intézkedésekről.

Elnök. - Mivel a 16. kérdés előterjesztője nincs jelen, azt a kérdést kihagyjuk.

17. kérdés, előterjesztette: **Mairead McGuinness** (H-0470/09)

Tárgy: Biológiai lebomló hulladékok

Mi a Tanács véleménye a tagállamok előrehaladásáról a hulladéklerakókba kerülő, biológiailag lebontható hulladékok mennyiségének a hulladéklerakókról szóló 1999/31/EK⁽²⁾ irányelvben előírt csökkentése terén?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Nap mint nap óriási mennyiségű szemét keletkezik az uniós tagállamokban. Az, hogy hogyan kezeljük ezt a hulladékmennyiséget, természetesen komoly hatással van a környezetre. A Bizottság nemrég jelentést tett közzé a hulladékokról szóló uniós jogszabályok végrehajtásáról, és ebben megállapítja, hogy bár néhány tagállam előrehaladást ért el, nagyon sok tagállamban hatalmas végrehajtási erőfeszítésekre van szükség ahhoz, hogy hulladékgazdálkodási infrastruktúrájuk megfeleljen az uniós követelményeknek. A hulladéklerakókról szóló irányelv végrehajtása különösen nehéz.

⁽²⁾ HL L 182., 1999.7.16., 1. o.

Ami azt a célt illeti, hogy a biológiailag lebomló anyagok ne kerüljenek hulladéklerakókba, a Bizottság jelentése kimondja, csak kilenc országnak sikerült 2006-ban elérni csökkenési céljait – a meglehetősen korlátozott tájékoztatás szerint. A Tanács 2009. júniusi következtetéseiben már jelezte, hogy egyetért a Bizottsággal. Rendkívül fontos, hogy teljesüljenek a biológiailag lebomló anyagoknak a hulladéklerakóktól eltérő helyen történő elhelyezésével kapcsolatos uniós célok. A Tanács emellett felszólította a Bizottságot, hogy folytassa hatásvizsgálatát annak érdekében, hogy adott esetben javaslatot terjesszen elő a biológiailag lebomló hulladékokról szóló uniós jogszabályra vonatkozóan.

A Tanács kijelentette, hogy az uniós jogszabály szükségességét tudomásul kell venni; különösen a biológiailag lebomló anyagok komposztálással, illetve biogáz-erőművekben történő energiatermeléssel történő újrafelhasználására, valamint a maradékanyagok ezt követő újrafelhasználására vonatkozóan kell jogszabályt kidolgozni. A Tanács azt is kijelentette, hogy a biológiailag lebomló hulladékok jobb kezelése hozzájárulna erőforrásaink fenntarthatóbb kezeléséhez, növelné a termőföld védelmét, segítené az éghajlatváltozás elleni küzdelmet, és legfőképpen lehetővé tenné az újrafelhasználással, a megújuló energiákkal, valamint az azzal kapcsolatos célok megvalósítását, hogy ne minden hulladék kerüljön a hulladéklerakókra.

Mairead McGuinness (PPE). - Úgy vélem, hogy itt, a Parlamentben mindenki támogatja ezeket az erőfeszítéseket. Ha egy hulladéklerakón állnak – mint ahogyan én már megtettem – és levegőt vesznek, az rettenetes érzés, és szerintem azoknak is el kellene látogatniuk egy ilyen helyre, akik a szeméért felelősek.

Ki tudná fejteni, hogy miért csak kilenc tagállamnak sikerült eljutnia a kívánt szintre? Tudom, ezt tudnunk kell; egyetértünk azzal, hogy biogázt is termelnünk kell. Ha mindenki egyetért az elvekkkel, miért nem tudjuk elérni a célokat?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Bevallom, nem vagyok e téma szakértője, de a Bizottság nyilatkozatait úgy értelmeztem, hogy hiányzik a megfelelő infrastruktúra a probléma kezeléséhez, ugyanakkor az ilyen infrastruktúra kiépítése meglehetősen költséges. Természetesen hosszú távon mindez nagyon hasznos lenne, de a tagállamok még nem fektettek be a megfelelő infrastruktúrába, és ezért telik ez ennyi időbe.

Elnök. - Most következik a mai utolsó kérdés, és ami azt illeti, ez lesz az Ön elnökségéhez feltett utolsó kérdés. A kérdés előterjesztője Hans-Peter Martin, témája pedig a Tanács svéd elnöksége által az átláthatóság terén elért sikerek – bátran mondhatom, hogy e téren van miről beszámolni.

18. kérdés, előterjesztette: **Hans-Peter Martin** (H-0472/09)

Tárgy: A Tanács svéd elnöksége által az átláthatóság terén elért sikerek

A Tanács svéd elnöksége 2009. szeptember 16-i válaszában (H-0295)⁽³⁾ azt nyilatkozta a kérdés feltevőjének, hogy „osztja a képviselő azon véleményét, miszerint az Unió tevékenységeivel kapcsolatban fontos a fokozott átláthatóság”. A Tanács elnöksége kijelentette továbbá, hogy „teljes mértékben érvényre juttatja a Tanács eljárási szabályzata 8. cikkének (1)–(4) bekezdésében szereplő, átláthatóságra vonatkozó előírásokat. A Tanács eljárási szabályzata értelmében alapvetően nyilvánosan hozzáférhetővé tesz az együttdöntési eljárás hatálya alá tartozó jogi aktusokra vonatkozó mindenfajta tanácskozást.”

Elnöksége végéhez érve milyen mérleget von a Tanács, és mely területeken milyen konkrét eredményeket ért el?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Ahogyan erre a tisztelt képviselőtársam is rámutat, az Európai Unió munkájában megnyilvánuló egyre nagyobb átláthatóság kiemelt kérdés Svédország, az elnökséget betöltő tagállam számára. Az általunk meghatározott egyik világos cél az volt, hogy növeljük az átláthatóságot a Tanács munkájának minden területén.

Megemlíteném például az elnökség weboldalát, amely tájékoztatás nyújt az ülésekről és háttérdokumentumokról, továbbá internetes videolinkeket is tartalmaz, mindezt három nyelven.

Az utolsó néhány hónapban az elnökség mindent megtett annak biztosítása érdekében, hogy alkalmazásra kerüljenek a Tanács eljárási szabályzatának az átláthatóságra vonatkozó szabályai.

2009 júliusában, szeptemberében, októberében és novemberében a svéd elnökség kezdeményezésére 20 nyilvános vitára került sor az eljárási szabályzat 8. cikkének (3) bekezdésével összhangban. Ezenkívül

⁽³⁾ . szeptember 16-i írásbeli válasz.

nyilvános vitát tartottunk az elnökségnek az Ecofin-Tanács munkájára vonatkozó munkaprogramjáról. Ezzel együtt összesen 21 nyilvános vitát folytattunk le négy hónap alatt.

Ami a nyilvános tanácskozások számát illeti, 59 jogalkotási dokumentumot fogadtunk el nyilvánosan a rendes jogalkotási eljárás keretében „A” napirendi pontként, és kilenc előterjesztett jogalkotási dokumentumot vitattunk meg „B” napirendi pontként nyilvános tanácsi üléseken. Ezenkívül egy nyilvános tanácskozásra került sor az elnökség kezdeményezésére. Ha a tisztelt képviselők szerint ez nem hangzik túl soknak, emlékezzenek arra, hogy a Tanács napirendjén levő azon kérdések száma, amelyekről nyilvános tanácskozást lehet tartani, némileg változik a rendes jogalkotási eljárás hatálya alá tartozó kérdések számától függően. Ezenkívül az új parlament előtt nem volt annyi megvitandó kérdés, mint amennyi lenni szokott. Az új Bizottság kétségkívül növelni fogja a jogalkotási javaslatok számát, amellyel a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek foglalkoznia kell majd, így növekedni fog a megvitandó kérdések száma is.

Továbbá a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével nyilvánossá vált minden olyan tanácsi ülés, amely a napirend jogalkotási vitákkal kapcsolatos részével foglalkozik. A svéd elnökség örömmel fogadja ezt az előrelépést. Ez hatékonyabbá és demokratikusabbá teszi az Európai Uniót.

Végül még el szeretném mondani, hogy tegnap a svéd elnökség ülést kezdeményezett az átláthatósággal foglalkozó intézményközi munkacsoporttal, valamint Margot Wallström asszonnyal, a Bizottság alelnökével és Diana Wallis alelnökkel. Számos arra vonatkozó konkrét javaslatot megvitattunk, hogyan biztosíthatunk Európa polgárai számára jobb, fokozottabban felhasználóbarát tájékoztatói lehetőséget az uniós intézményekben.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Ritka, hogy egy plenáris ülés ilyen érzelmeket váltson ki. Nagy megtiszteltetés és öröm számunkra, hogy mi folytathatjuk le az utolsó párbeszédet. Malmström asszony, Ön is tudja, hogy lassú és nehéz út vezet a nagyobb átláthatósághoz, amelyen mi – sajnos – sokszor csigalassúsággal haladunk előre, ha arra gondolunk, hol voltunk tíz éve, és hol vagyunk ma. Mindazonáltal – kritikus, de szenvedélyes Európa-pártiként – egyértelműen nem lehetek elégedett pusztán azzal, amit eddig elértünk.

Szeretném tudni, milyen üzenetet kíván hagyni az Ön után következőknek arról, hogy mi minden javíthatnak. Konkrétan a Tanács munkacsoportjaira gondolok. Nem tartom elegendőnek azon napirendi pontok számát, amelyek eddig nyilvánosan elérhetők voltak, és azzal sem vagyok elégedett, ahogyan ezekhez a dokumentumokat el lehet érni. Az európai politikában szerzett tízéves tapasztalatát figyelembe véve, Ön szerint elérünk-e valaha arra a szintre az átláthatóság kérdésében, ahová Svédország már évtizedekkel ezelőtt eljutott?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Ez valóban nagyon fontos kérdés. Véleményem szerint a dokumentumokhoz való hozzáférés és az átláthatóság jelentős mértékben javult az elmúlt tíz évben. Ez az 1049/2001/EK rendeletnek köszönhető, amely egy kiemelkedően fontos rendelet, és büszkeséggel tölt el, hogy részt vehettem e jogszabály kidolgozásában.

De a végrehajtás módja és a hozzáállás is számít. Ezek pedig javultak az elmúlt 10 év során. Az európai intézményekben sokan felismerték, hogy az átláthatóság és a nyitottság nem jelent veszélyt. Ez jó. Ez hatékony. Jó a legitimitás szempontjából, és emellett csökkenti a jogsértések számát és a korrupciót.

Még sok munka áll előttünk, és ehhez a Lisszaboni Szerződés új lehetőségeket nyújt számunkra. Remélem, hogy az utánunk következő elnökségek a lehető legjobb módon élnek ezekkel a lehetőségekkel. A Bizottság tegnap azt mondta, hogy a Lisszaboni Szerződés alapján javaslatokkal fognak előállni arra vonatkozóan, hogyan léphetünk előre az átláthatóság terén.

Még mindig sok a tennivaló, de már nagy utat tettünk meg. Ahogyan a tisztelt képviselő mondja, ez folyamatos küzdelem, és készen állok arra, hogy együtt haladjunk majd ezen a küzdelmes úton.

Elnök. - Miniszter asszony, kedves Cecilia, nem maradt más hátra, mint hogy én is nagyon megköszönjem együttműködését és elkötelezett részvételét a kérdések órájában, a svéd elnökség ideje alatt. Reméljük, hogy – a Parlament jóváhagyásától függően – azon az oldalon láthatjuk majd Önt. Nagyon köszönöm Önnek és az Ön csapatának.

Ezzel lezárom a kérdések óráját.

Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

13. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

14. Az ülés berekesztése

(Az ülést 19.10-kor berekesztik.)